

2008. MÁJUS 19., HÉTFŐ

ELNÖKÖL: PÖTTERING ÚR

Elnök

(Az ülést 17.05-kor megnyitják)

1. Az ülészak folytatása

Elnök. – Az Európai Parlament 2008. május 8-án berekesztett ülését ismét megnyitottnak nyilvánítom.

2. Az elnökség nyilatkozata

Elnök. – Hölgyeim és uraim, az elmúlt héten, 2008. május 14-én, szerdán az ETA terroristaszervezet Spanyolországban újabb támadást hajtott végre. Az Álava tartományban lévő Legutiano rendőrségi barakkjai előtt felrobbantott, autóba rejtett bomba következtében a Guardia Civil egy tisztje, Juan Manuel Piñuel Villalón életét veszítette. Az Európai Parlament határozottan elítéli ezt az aljas gyilkosságot, valamint azt a megvetendő cselekményt, amely más tisztek sérüléseire vezetett.

Az egész Európai Parlament nevében szeretném kifejezni őszinte részvétünket és mély együttérzésünket az áldozat családjának. Ugyancsak szeretném kifejezni szolidaritásunkat Spanyolország népével és állami hatóságaival, demokratikus intézményeivel és biztonsági erőivel.

Most egyperces néma csenddel emlékezünk meg a meggyilkolt rendőrtisztről.

(A Ház egyperces néma felállással emlékezik.)

3. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

4. A Parlament tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

5. A képviselőcsoportok tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

6. A bizottságok és küldöttségek tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

7. Mandátumvizsgálat: lásd a jegyzőkönyvet

8. Dokumentumok benyújtása: lásd a jegyzőkönyvet

9. Szóbeli választ igénylő kérdések és írásbeli nyilatkozatok (benyújtás): lásd a jegyzőkönyvet

10. Megállapodások szövegeinek a Tanács általi továbbítása: lásd a jegyzőkönyvet

11. Tárgytalan írásbeli nyilatkozatok: lásd a jegyzőkönyvet

12. Előirányzatok átcsoportosítása: lásd a jegyzőkönyvet

13. Petíciók: lásd a jegyzőkönyvet

14. A Parlament álláspontjaival és állásfoglalásaival kapcsolatos további intézkedések: lásd a jegyzőkönyvet

15. Nyilatkozat a pénzügyi érdekeltségekről: lásd a jegyzőkönyvet

16. Ülésnapár: lásd a jegyzőkönyvet

17. Együttdöntéssel elfogadott jogi aktusok aláírása: lásd a jegyzőkönyvet

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, az ülésnapár összeállításával kapcsolatban kiosztottak egy dokumentumot, amelyben egy választási időpont június első hétvégéjén késsel van megjelölve. Mint Ön is tudja, 1979 óta az európai választásokat minden esetben június második vagy harmadik hétvégéjén tartották. Azt szeretném kérdezni, hogy ki és mikor döntötte el, hogy a jövő évi európai választásokat előrébb hozza ezekre az új időpontokra, az első júniusi hétvége környékére.

Elnök. – Posselt úr, jegyzőkönyvbe vesszük a hozzászólását, és erre megfelelőképpen választ fogunk adni.

18. Ügyrend

Elnök. – Kiosztásra került a napirendtervezet végső változata, amelyet az eljárási szabályzat 130. és 131. cikke alapján az Elnökök Értekezletének 2008. május 15-i, csütörtöki ülése készített el.

Hartmut Nassauer (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, évente egyszer – valami megmagyarázhatatlan oknál fogva éppen májusban – szokás, hogy az összes bizottság Strasbourgban találkozzon. Úgy tűnik, hogy ennek semmilyen logikus indoka nincs. Ennek következtében ma este bizottsági ülések zajlanak azzal egy időben, hogy a tagoknak saját felelősségi körükben meg kell jelenniük a plenáris ülésen.

Tarthatatlan ez a helyzet. Tényleg az lenne az egyetlen lehetséges megoldás, ha a bizottságok a jövőben Strasbourgban ülnének össze, mi pedig átvinnénk a plenáris ülést Brüsszelbe, hogy feloldjuk a konfliktust! Komolyan, az itt, Strasbourgban tartott bizottsági üléseknek a továbbiakban nem szabad ütközniük a plenáris ülésekkel és a képviselőcsoportok üléseivel, mint ahogy eddig, különösen az elmúlt két évben, mindazon nyilatkozatok ellenére, miszerint az ilyen ütközéseket kerülni kell. Most még egy „cooling-off” periódusunk is van. Nincs semmilyen gyakorlati oka annak, hogy az itt, Strasbourgban tartott bizottsági üléseknek miért kell ütközniük a plenáris tevékenységekkel. Hálás lennék, ha minden Önöktől telhető megtennének e helyzet megoldására.

(Taps)

Elnök. – Köszönjük szépen, Nassauer úr. Az Elnökök Értekezletét tájékoztatni fogom az Ön által vázolt helyzetről, és bízom benne, hogy megfelelő megoldást találunk.

A napirendben a következő módosításokat javasolták:

Hétfő:

Nincs módosítás.

Kedd:

A szocialista képviselőcsoport kérte, hogy a keddi napirendbe vegyük fel az olaszországi romák helyzetéről szóló bizottsági nyilatkozatot, állásfoglalásra irányuló indítványok nélkül.

Martin Schulz, a PSE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, engedjék meg, hogy némi magyarázattal szolgáljak az indítványunk jellegét illetően. A Bizottságtól nemcsak az olaszországi romák helyzetéről szóló nyilatkozatot kérünk, hanem az ottani és az általában vett európai helyzetükről szólót. A mai csoportülésünkön megvitattuk azt a tényt, hogy Olaszországban ebben a pillanatban igen nehéz a helyzet. Ezzel azonban nem szeretnénk azt mondani, hogy ez a helyzet kizárólag Olaszországra korlátozódik, vagy hogy a kisebbségek védelme és a romák társadalmi integrációja specifikusan olasz probléma lenne. Pusztán azért hivatkoztunk Olaszországra, mert a probléma jelenleg itt mutatkozik meg nagymértékben.

Azt szeretnénk megtudni a Bizottságtól, hogy az elmúlt években mire használta azokat a jelentős összegeket, amelyeket arra különítettünk el, hogy hatékonyan támogassa belőle a helyi projekteket, az Olaszországban most tapasztaltakhoz hasonló forgatókönyvek elkerülése érdekében.

Amit kérünk ezért, az egy általános vita. A kiindulópontja az olaszországi helyzet lenne, de hadd jelentsem ki kategorikusan: nem szeretném, ha ennek során kizárólag Olaszországgal foglalkoznánk. Számos más tényezőt is figyelembe kell vennünk, nem csak az olaszországi helyzetet. Mindenekelőtt azt szeretnénk megtudni a Bizottságtól, hogy eddig mit tett, és ezután mit szándékozik tenni. Ezért hálásak lennénk, ha a Bizottság kedden sort tudna keríteni egy ilyen nyilatkozatra.

Monica Frassoni, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a Verts/ALE képviselőcsoport támogatja ezt a javaslatot, mégpedig két okból is támogatja: egyrészt mivel fontosnak érezzük annak megvitatását, hogy mi történik a romákkal az Európai Unióban mint ilyenben – túlzottan jól ismerve a közelmúlt olaszországi eseményeit –, és azért is, mert mindnyájan tisztában vagyunk azzal, hogy az Európai Uniónak megvannak az eszközei a beavatkozáshoz, de ezek az eszközök kevésbé ismertek, és jellemzően nem fordulnak elő a vitákban.

Mindkét szempontból tökéletesen meg vagyunk elégedve e vita megrendezésével, de attól tartunk, hogy esetleg nem ez lesz az utolsó ilyen, legalábbis ami Olaszországot illeti.

Joseph Daul, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, az Elnökök Értekezlete ezt ugyan nem irányozta elő, de nyilvánvalóan ott a helye a napirenden. 2007. szeptemberben volt egy vitánk. A romák problémája nagyon is valós, általában Európa számára és Románia számára ugyancsak, és erről akkor is értesültünk, amikor Romániába látogattunk. Úgy vélem, ennek a kérdésnek a megvitatása szeptemberre van beütemezve. Nem lenne jobb – ahogyan a képviselőcsoportunk javasolja –, ha az olaszországi problémát előbb az Állampolgári Jogi Bizottság tárgyalná, és itt a Házban mindaddig tartózkodnánk a hivatalos vitától, amíg nem készültünk fel rá? A PPE-DE képviselőcsoportnak ez az álláspontja.

(A Parlament elfogadta az indítványt.)

Szerda, csütörtök:

Nincs módosítás.

(Ezt követően megállapítják az ügyszabályt.)

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Elnök úr, a rend kedvéért szeretném bejelenteni, hogy indítványozni fogjuk a pihenőidőkkel és a buszvezetők kérdésével foglalkozó Grosch-jelentésről szóló szavazás elhalasztását. A munkáltatói és a munkavállalói oldal között elvben megegyezés van, és szeretnénk, ha a Grosch-jelentés ezt tükrözné. Csak figyelmeztetni akartam a többi képviselőcsoportot, hogy ilyenformán a szavazás elhalasztását fogjuk kérni.

19. Egyperces felszólalások jelentős politikai kérdésekben

Elnök. – A következő napirendi pont az egyperces felszólalások jelentős politikai kérdésekben.

Erna Hennicot-Schoepges (PPE-DE). – (FR) Elnök úr, az Európai Parlament luxembourgi tájékoztató irodájában több mint két éve üresen áll egy adminisztrátori pozíció. Szeretném megismerni e pozíció meghirdetésének kimenetelét; hogy miért volt egy olyan jelölt, akinek a pályázati aktája nem volt teljes; és mi hiányzott az aktából? Miért nem kaptunk tájékoztatást erről a kérdésről? Azt is szeretném tudni, hogy az igazgatás mit szándékozik tenni ennek az oly régen üresen álló pozíciónak a betöltése érdekében.

Antonio Masip Hidalgo (PSE). – (ES) Elnök úr, hálásan köszönöm a plenáris ülés kezdetén a Guardia Civil meggyilkolt tisztjének családjá, a spanyol fegyveres erők és természetesen a spanyol nép felé elhangzott szavait. Köszönjük szépen, elnök úr!

Úgy vélem, hogy az ETA és a terroristák legyőzésének egyetlen módja, ha továbbra is összefogunk a terrorizmus ellen.

Úgy hiszem, minden európai demokratának meg kellene mutatnia, hogy egységesen támogatja Spanyolország és Franciaország kormányát ebben a kollektív feladatban, és félre kellene tennünk a közelmúlt abszurd megosztottságait. Mutassuk meg, hogy mindnyájan egységesen ellenállunk a terrorizmusnak!

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Április 28-án a macedón MAT légitársaság kötelékébe tartozó repülőgépek egyike, amely 76 utassal a fedélzetén Egyiptomba tartott, kénytelen volt Isztambulban landolni, mivel a görög hatóságok nem voltak hajlandók átengedni a görög légtéren.

Februárban a görög hatóságok megtagadták a MAT-tól a korfui charterjáratok üzemeltetésére szóló engedélyt, indoklasként a légitársaság nevére hivatkozva (MAT – Macedonian Airlines). A légi közlekedés közös európai térségéről szóló, 2006. júniusban aláírt megállapodás célja az volt, hogy a szomszédos államokkal, köztük Macedónia Volt Jugoszláv Köztársasággal közösen kibővített közös légi közlekedési térséget hozzon létre.

A Szerződés értelmében a görög hatóságok kötelesek eleget tenni a MAT kérésének. A MAT járatainak görögországi blokádja az alkalmazandó jog, az EU-Szerződések és a légi forgalomra vonatkozó nemzetközi jog megsértését jelenti. A légitársaság nevére való hivatkozás a döntés okaként ugyancsak ellentmond a közös európai értékeknek.

Szeretném megtudni, hogy az európai intézmények és a Bizottság milyen fellépést javasol, hogy véget vessen ennek a megkülönböztető gyakorlatnak, amely ellentétes a személyek, áruk és szolgáltatások szabad mozgásával, és európai uniós tagságra pályázó államok ellen irányul.

László Tőkés (Verts/ALE). – (HU) Tisztelt elnök úr! A kelet-közép-európai térségben a kommunizmus káros örökségével a környezetvédelem terén is szembe kell néznünk. Ezt semmiképpen sem tekinthetjük belügynek, hanem valamennyiünk közös, európai ügyének. Országainkat, köztük Romániát is, a rendszerváltozás majdnemhogy felkészületlenül érte a környezetvédelmi stratégiák kidolgozása terén.

Hartmut Nassauer néppárti képviselőnek a környezet büntetőjogi védelméről szóló jelentését támogatva szorgalmazom, hogy az uniós jogszabályok szigorítása és betartatása által büntetőjogi felelősséget viseljenek azok, akik súlyos környezetvédelmi károkat okoznak.

A ciántechnológiát be kell tiltani Verespatakon, Roşia Montană-n. A székelyföldi és más romániai területeken zajló erdőpusztítás szintén a környezetet károsítja. Az Erdélyben épülő autópálya komoly környezeti károkat okozhat. Ukrajnában tovább tart a Bisztróje-csatorna építése. Bulgáriában újabb atomerőmű épül, miután a kozloduji erőmű bezárására kötelezték a tagállamot. Ezekre oda kellene fokozottan figyelniük.

Sylvia-Yvonne Kaufmann (GUE/NGL). – (DE) Elnök úr, Németországban a Lisszaboni Szerződésről szóló vitában néhány baloldali csoport azt állítja – és állításaik alátámasztására az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményt idézik –, hogy a Szerződés visszaállítaná a halálbüntetést, állításuk szerint annak érdekében, hogy az embereket ki lehessen végezni egy felkelés elfojtása céljából. Ez felháborító, gyalázatos állítás az egyezmény szempontjából, amely az európai értékrend alapvető, elidegeníthetetlen része, és ezáltal a béke, a szabadság és a jogállamiság mellett elkötelezett Európa jelképe.

Meg vagyok döbbenve azon, hogy az emberek ilyen rémhírterjesztésnek vannak kitéve az egyezmény kapcsán, amelyhez az EU a Lisszaboni Szerződés értelmében csatlakozni fog. Határozottan tiltakozom ezenkívül az olyan, baloldali eszmék követői által tett kijelentések ellen, amelyek a Reformszerződést Hitler 1933-as felhatalmazási törvényével állítják párhuzamba. Amellett, hogy ez rettenetesen abszurd, a német fasizmus szörnű trivializálását is jelenti, ez pedig túllép a jó ízlés és az erkölcs határain.

Gerard Batten (IND/DEM). – Elnök úr, Nagy-Britannia azon hét ország egyike, amelyek jogszabályt javasolnak az érintett távollétében meghozott jogi határozatok végrehajtásának közös szabályairól szóló tanácsi kerethatározat elfogadására. Ez azt fogja jelenteni, hogy a brit állampolgárok ügyét idegen országokban a bíróságon való megjelenésük nélkül is lehet tárgyalni, az érintetteket bűnösnek nyilvánítani, elítélni, majd a börtönbüntetés letöltésére átszállítani az említett országba. Így nem lesznek abban a helyzetben, hogy megvédjék magukat egy tárgyaláson, ehelyett az ítélet kimondása után kell bizonyítaniuk az ártatlanságukat.

Miközben az újrafelvételi eljárásról is van rendelkezés, nem mindegyik EU-tagállam ismeri el jogrendszere keretében a perújrafelvételt. Ez tovább rombolja a habeas corpus elvét és az önkényes letartóztatás és bebörtönzés alóli mentességet, amelyet a brit állampolgárok hagyományosan élveznek, és amely az angol jogok és szabadságok alapvető eleme. Mindent, ami Britanniában valaha jó volt, fokozatosan felemésztt a tagságunk ebben a rosszindulatú szervezetben, ismertebb nevén az Európai Unióban.

Slavi Binev (NI). – (BG) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a bolgár hatóságok fellépései az elmúlt hetek folyamán ismét világosan jelzik, hogy nem áll szándékukban, sőt, semmilyen formában nem is hajlandók foglalkozni az országunk előtt álló fő problémával: az igazságszolgálati rendszer és a belügyek reformjával. A polgárok életének és jogainak védelme helyett a köztársasági elnök, a miniszterelnök, az ügyészség, a belügyminisztérium és a szófiai polgármester egyetlen szimbiózisban élő egységbe olvadt össze, és a hatalmi pozíciójukat kizárólag a velük egyet nem értők politikai elintézésére használják.

Ennél is rosszabb, hogy a bulgáriai média legnagyobb része, amelynek a legszilárdabban kellene védelmeznie az országunk fejlődésének demokratikus útján való, visszafordíthatatlan előrehaladást, pénzügyi érdekeltségek

révén kötődni kezdett a bűnöző elemekhez és a hatalmi erőkhöz, és ezek elszánt védelmezőjévé, egyszersmind bűntársává lépett elő.

Ha valaki véletlenül nem ért egyet a hivatalos vonallal, elhallgattatják és megfosztják a nyilvános szerepléshez való hozzáféréstől. Sajnálatos módon minden arra irányuló erőfeszítésünk, hogy ezeket a kérdéseket Bulgáriában felvesszük és megvitassuk, masszív ellenállásba ütközött a korrump hatóságok részéről, ezért voltunk kénytelenek az Európai Bíróság bevonását választani, hogy megmentjük országunk államiságát.

Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE). – (EL) Elnök úr, a rendkívül kritikus és mélységesen aggasztó libanoni helyzetről szeretnék szólni.

A Parlamentben figyelemmel kísértük a helyzetet, és számos alkalommal megvitattuk az intézmények működésének megszűnése, a köztársasági elnök választás lehetetlensége, a kereskedelmi és közigazgatási központ megszállásából eredő gazdasági holtpontról és a terroristatámadásoktól való félelem által okozott, elhúzódó válság következményeit.

A helyzet különféle erőszakos cselekményekben torkollott a Hezbollah részéről, mivel a kormány úgy döntött, hogy betiltja a nevezett szervezet ellenőrizetlen távközlési hálózatának működését.

Elnök úr, hadd emlékeztessenem a Katarban folyó, kényes nemzeti konzultációra. Minden eszközzel arra kell azonban törekednünk, hogy ösztönözzük ezt a nemzeti párbeszédet, amelyet a libanoni polgárok általános érdekei és a jólét, a biztonság és a nemzeti függetlenség iránti vágyuk kellő figyelembevételével kell folytatni. Használjunk ki minden lehetőséget, amit csak az országgal kötött társulási megállapodásunk kínál.

Proinsias De Rossa (PSE). – Elnök úr, arra szeretném felkérni, hogy az Európai Parlament nevében csatlakozzon hozzám, és kívánjuk együtt, hogy az Európai Unió tagállamaiból származó, Csádban szolgáló valamennyi csapat sikerrel járjon. Ebben az ENSZ részéről szankcionált, nagykockázatú uniós misszióban a tagállamok részéről 4000 csapat lesz a helyszínen, hogy megvédjék és segítsék a 430 000 menekültet és a lakóhelyét elhagyni kényszerülő személyt, akik jelenleg 42 táborban élnek. A csapatok között több száz ír csapat is található, az ír hadsereg békefenntartói és humanitárius szerepének büszke hagyományát folytatva.

Ez a misszió példázza, hogy mit tehetünk mi itt, Európában, sőt azt is jelzi, hogy akár hatékonyabban és idősebben is fel tudnánk lépni, ha végrehajtanánk a humanitárius segélyt, a Petersberg-feladatokat és a Lisszaboni Szerződés közös kül- és biztonságpolitikai rendelkezéseit.

Szorgalmazom, elnök úr, hogy a jókívánságainkat juttassa el a helyszínen állomásozó csapatokhoz.

Graham Watson (ALDE). – Elnök úr, az új tagállamokból származó roma kisebbségek és polgárok olaszországi helyzetével kapcsolatban szeretnék szólni. Az elmúlt napokban rendőrségi razzziákra került sor a Rómában élő roma közösségek körében. A fogva tartottak közül 118 személy esetében azonnali kiutasítást rendeltek el, és az új polgármester úgy nyilatkozott, hogy 20 000 embert fog kiutasítani. Nápoly külvárosában szándékos gyújtogatók törtek rá a roma táborokra, és a csőcselék akadályozta a tüzek oltására siető tűzoltókat. Bevándorló családok százai próbálták menteni az életüket, miközben a beszámolók szerint több gyermek is elveszett. Munkatársam, Mohácsi Viktória Rómában járt, ahonnan aggasztó tudósításokat küldött, ezért remélem, hogy holnap lehetősége nyílik válaszolni a Tanács nyilatkozatára.

Tudjuk, hogy tagállamaink közül sokban problémát jelentenek a bevándorló közösségek elleni támadások, de Olaszországban az erőszak szokatlan méreteket ölt. Az EBESZ a bevándorlók megbélyegzésével vádolta Olaszországot, és úgy tűnik, hogy a közelmúltban lezajlott választási kampány az ilyen támadásokat végrehajtók büntetlenségének kultúrájához vezetett. Még Frattini biztos is megkérdőjelezi a schengeni megállapodásokat, miközben ő volt az első, aki az új tagállamoknak előadást tartott az etnikai kisebbségek integrációjáról. Ez egy egész Európát érintő ügy. Az Európai Unió alapítása mellett szóló okok velejéig hatol, ezért szorgalmazom, hogy a Tanács és a Bizottság sürgősen tárgyalja meg a kérdést, hogy kiderüljön, hogyan lehetne segíteni.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Elnök úr, a limai csúcson az Európai Parlament egyik képviselője a szegénységről és társadalmi kirekesztésről szóló állásfoglaláshoz abortuszpárti módosításokat nyújtott be. Ez a kérdés túlmutat az európai uniós intézmények döntéshozatali hatáskörén. Az ilyen ügyekről a nemzeti jog határoz.

A szociális ügyekkel, a csereprogramokkal, a környezetvédelemmel, az oktatással és a kultúrával foglalkozó bizottság tanácskozásai során a két kontinens parlamentjeinek képviselői számára rendezett külön szavazáson az Európai Parlament képviselői elutasították a módosítást, ami azt jelentette, hogy a bizottság nem fogadta

el. Egyik parlament sem találta elfogadásra érdemesnek. A bizottság tanácskozásai és a plenáris ülések között a szavazási eljárást úgy módosították, hogy mindkét parlament képviselői együttesen szavazzanak. A módosításokat ezt követően a latin-amerikai parlamenti képviselők szavazatainak köszönhetően elfogadták. Ennek a gyakorlatnak az elfogadása azt jelentené, hogy az Európai Unió nevében a nemzetközi dokumentumokba bármelyikünk be tud vezetni olyan rendelkezéseket, amelyek meghaladják az EU mandátumát és érintik a felelősségi körét. Tiltakozom az ilyen gyakorlatok ellen.

Daniel Stroj (GUE/NGL). - (CS) Elnök úr, hölgyeim és uraim, úgy vélem, a Közösség érintett intézményeinek és szerveinek haladéktalanul foglalkoznia kellene a néhány tagállamban, konkrétan Csehországban és Magyarországon felbukkanó, katonai jellegű nacionalista szervezetek súlyos jelenségével. Mint tudják, ezekben az országokban úgynevezett nemzeti gárdák alakultak, amelyeket az állami hatóságok megtúrnak. Ezeknek a szélsőjobboldali szervezeteknek a célja a nacionalizmus és rasszizmus támogatása, illetve az állampolgársággal nem rendelkezők vagy a baloldali nézeteket képviselők megfélemlítése. Ezt Prágában néhány nappal ezelőtt egyértelműen megmutatták. Közben a Magyar Gárda főleg a magyarok és a szomszédos népek közötti kapcsolatok rombolásával foglalkozik, a szintén szenteskedő Cseh Gárda most már nemcsak a baloldal, hanem az összes, demokratikus felfogású polgár megfélemlítésének eszközévé kezd válni. Ezek a népek barátságának eszméjén alapuló Európával összeegyeztethetetlen szervezetek egyre veszélyesebbek, mivel az országok haderejének volt vagy jelenlegi tagjai közül is igyekeznek minél többet bevonni soraikba. Szeretném sürgősen az Önök tudomására hozni ezeket a tényeket.

Thomas Mann (PPE-DE). - (DE) Elnök úr, az Elnökök Értekezlete a közelmúltban úgy határozott, hogy megnyirbálja a frakcióközi munkacsoportok befolyását. Az üléseinkre ezután Strasbourgban csak csütörtökönként kerülhet sor. Az említett napon az emberi jogi szakértők például nem tudnak részt venni a frakcióközi munkacsoport ülésein, mert szerepelnek a felszólalók listáján a fontos ügyekről tartandó vitákban. Ráadásul a legtöbb képviselő csütörtök délutánonként indul el a választókerületébe, és sokaknak hosszú órákat kell utazniuk, hogy hazaérjenek.

Bár teljesen megértem, hogy a jogalkotási munkára elegendő időt kell szánni, a frakcióközi munkacsoportok nélkülözhetetlenek. Önként egyesítettük erőinket az olyan kérdések megvizsgálása érdekében, amelyekre a bizottságokban nem jut idő, amilyen például Tibet ügye, a család és a gyermekvédelem, a Negyedik Világ, a balti régió vagy az állatjólét. Láthatóak vagyunk, hallhatóak vagyunk és számos, az Európai Parlamentiől eredő kezdeményezésért mi vagyunk felelősek. Most ezeket a nagyon aktív európai parlamenti képviselőket szétválasztják, elhallgattatják, letérítik az eddigi útról és befejezett tények elé állítják azon határozat formájában, miszerint a továbbiakban keddenként vagy szerdánként nem ülésezhetnek. Kérem, elnök úr, gondoskodjon róla, hogy ezt a meggondolatlan határozatot visszavonják.

Elnök. - A határozathoz nem kívánok megjegyzéseket fűzni, de meg kell mondanom, hogy a Parlament elnöke nem rendelkezik akkora hatalommal, mint ahogyan Ön láthatólag feltételezi. Mindazonáltal természetesen meg fogom vizsgálni az ügyet.

Magda Kósáné Kovács (PSE). - (HU) Köszönöm, elnök úr! A múlt héten fogadta Vatikánban a pápa a magyar katolikus püspöki kari konferencia tagjait. Az audiencián a katolikus egyházfő értékelte a magyar egyház tevékenységét, kritizálta a szekuláris államot, amely szerinte a családokat sújtja, bírálta a bejegyzett élettársi kapcsolatáról szóló törvényt, mert az törvényesíti az élettársi kapcsolatban élők együttélését és polgárjogot ad a melegek együttélésének is. Kijelentette, hogy a jogszabály nemcsak az egyház tanításaival, hanem a magyar alkotmánnyal is ellentétes.

A szekuláris Európában a tagországok nem avatkoznak bele vallási kérdésekbe, és az egyház nem helyezi ideológiai nyomás alá az államot. A Lisszaboni Szerződés garantálja az alapvető emberi jogokat, beleértve a vallás szabadságát, és intézményes kapcsolatot teremt az EU és az egyházak között.

Ez az együttműködés azonban csak kölcsönösségen alapulhat, ezért nyomatékosan kérjük Barroso elnök urat, hogy önmagára vállalt felelősségi körében eljárva kezdeményezzen párbeszédet a katolikus egyházzal a szekuláris Európa és az európai értékek védelmében. Köszönöm szépen.

Tunne Kelam (PPE-DE). - Elnök úr, a képviselőtársam, Thomas Mann által felvetett témát szeretném folytatni a frakcióközi munkacsoport üléseinek csütörtök délutáni áthelyezésével kapcsolatban. Ha az a cél, hogy az európai parlamenti képviselők jobban tudjanak koncentrálni a plenáris ülésekre, efelől erős kétségeim vannak. A mi dolgunk, hogy egyfajta *Mädchen für alles*-ként felosszuk az időnket a különböző tevékenységek között, egy ilyen lépés viszont sok európai parlamenti képviselőt abban is megakadályozhat, hogy haza tudjon indulni csütörtök délután, mivel a hazatéréshez el kellene érniük a repülőgépet, hogy másnap, pénteken találkozhassanak a választóikkal. Attól tartok, a frakcióközi munkacsoportok ilyenformán szorult helyzetbe

fognak kerülni, egyik oldalon a plenáris ülés mint kalapács, a másik oldalon a választókerület mint üllő közé. Úgy vélem, ez a lépés bénító erejű csapást mérne az élénk tevékenységükre.

Talán az lenne a legjobb, ha a frakcióközi munkacsoportokra bízánk, hogy keressék meg maguknak a gyakorlatban a legjobb és legrugalmasabb létezési módot; a Thomas Mann-nak adott választát pedig e tekintetben bátorításnak tekintem, elnök úr.

Catherine Guy-Quint (PSE). – (FR) Elnök úr, biztos úr, némileg aggasztó, hogy a Bizottságot emlékeztetni kell felelősségére az európai politikák nemzeti területeken való tisztességes végrehajtásáért.

Tény, hogy a francia kormány kiválasztotta Auvergne régióját, és a helyi foglalkoztatási tervek esetében visszalépett az Európai Szociális Alap forrásainak kezeléséért való felelősségtől. A kormány álláspontja érthetetlen. Az érintett szervek a közigazgatási nyilvántartások tanúsága szerint kiváló munkát végeztek, ez a partizándöntés viszont tönkreteszi azokat a struktúrákat, amelyek évek óta dolgoznak a legszegényebbek társadalmi beilleszkedése érdekében.

Az Európai Bizottságnak emlékeztetnie kell a francia kormányt arra, hogy kötelessége következetesen eljárni és tiszteletben tartani az európai finanszírozás végrehajtásáról szóló szabályokat. Nem hagyhatjuk, hogy az Európai Unióval kötött megállapodásokat egyazon ország különböző részein megosztó, partizán stílusban alkalmazzák.

Toomas Savi (ALDE). – Elnök úr, az Orosz Föderációval való új EU-s partnerségi és együttműködési megállapodásról szóló tárgyalások megnyitását némileg visszavetette néhány tagállam – sokak által talán obstrukcionistaának vélt – viselkedése. Örülök, hogy az EU Tanácsa elnökségének, a Bizottságnak és Litvániának sikerült olyan konszenzusra jutnia, amely lehetővé teszi számunkra a tavaly lejárt régi megállapodás megújítását.

Az Oroszországgal való tárgyalások elhalasztásával saját magunk alatt vágjuk a fát. Számítalan olyan téma van – a környezetvédelemtől és az energiától kezdve a vízumrendszereken, a bevándorláson, a határokon átnyúló projekteken keresztül egészen a Grúziával és Moldovával kapcsolatos, megoldatlan kérdésekig –, amely a közös célkitűzésekről és intézkedésekről szóló, átfogó politikai megállapodást tesz szükségessé. Bízom benne, hogy a Bizottság a tárgyalások során úgy fogja használni megbízatását, hogy a lehető legjobban képviselje az összes tagállam érdekeit.

András Gyürk (PPE-DE). – (HU) Köszönöm a szót, elnök úr! Tisztelt képviselőtársaim! A közelgő szibériai orosz–EU csúcspont új lehetőségeket teremthet. A találkozó fontos eredménye lehet az a kétoldalú szerződés, amely hosszú távon határozhatja meg a két fél viszonyát. Ehhez az energetikai kérdéseknek központi szerepet kell kapniuk az említett megállapodásban, a kölcsönösség elvének szem előtt tartásával.

A kölcsönösség kialakításának egyik legfontosabb feltétele, hogy Oroszország ratifikálja az Energia Chartát. A szóban forgó megállapodás átlátható viszonyokat teremt az energiapiacra, hozzájárul az ellátás biztonságához és ösztönzi a befektetéseket. Ez utóbbiak Oroszország számára is létfontosságúak. A fejlesztések elhanyagolása miatt ugyanis bármikor előfordulhat, hogy Oroszország nem tud eleget tenni vállalásainak. Az Energia Charta Kreml általi ratifikálása tehát közös érdek.

A küszöbön álló csúcstalálkozó sikere abban rejlik, hogy a tagállamok a rövid távú megfontolások árnyékából kilépve készek-e egységes hangot megütni a közös érdek védelmében. Köszönöm szépen, elnök úr!

Pervenche Berès (PSE). – (FR) Elnök úr, korábban ugyan már jelezte, hogy nem mindenható, mindazonáltal biztos vagyok abban, hogy kellő hatalommal rendelkezik az Elnökök Értekezlete határozatainak végrehajtásához.

Az Elnökök Értekezlete ez év április 24-én – igen helyesen – úgy határozott, hogy felkéri a quaestorokat, vizsgálják felül 2007. szeptember 26-i határozatukat, amellyel az Európai Parlament telephelyein lévő létesítményeket a *European Business and Parliament Scheme* alá sorolják.

A legutóbbi ülésünk során elfogadtuk a lobbistákról szóló Stubb/Friedrich-jelentést. Őszintén szólva, ha a munkáltatói szervezetek képviselői egy parlamenti intézményen belül nyitnak üzletet, azt én két olyan dolog ötvöztetésének találom, amelyeket külön kellene tartani, ráadásul szerintem a szociális partnerekkel való viszonyunkat is rossz irányba viszi – ami tökéletesen idegen az Európai Unióban uralkodó parlamenti hagyományainktól.

Emellett azt sem értem, hogy az Elnökök Értekezletének említett határozatát követően miért kaptunk meghívást az Önök nevében a Parlament alelnökétől, Vidal-Quadras úrtól a *European Business and Parliament Scheme* június 3-i ünnepélyes megnyitójára.

Remélem, elnök úr, hogy teljes tekintélyét latba veti az itteni rend helyreállítása érdekében, és biztosítja, hogy az Elnökök Értekezletének határozatát tiszteletben tartsák.

Filiz Hakaeva Hyusmenova (ALDE). – (BG) Elnök úr, képviselőtársaim, közeledik a Bulgáriáról szóló következő monitoring jelentés. A Regionális Fejlesztési Bizottság elnökhelyetteseként és az uralkodó többséghez tartozó párt, a Mozgalom a Jogokért és a Szabadságokért tagjaként gondosan figyelemmel kísérem a Bulgária EU-csatlakozásáról szóló megállapodás végrehajtását. Meggyőződésem, hogy országunk kormánya az elmúlt hónapban ismét elfogulatlan elemzést készített a problémás területekről és jelezte határozott szándékát ezek kezelésére.

Jelzésértékű az a tény, hogy az európai pénzek jobb hasznosulása érdekében új miniszterelnök-helyettesi pozíció jött létre az operatív programok felügyeletére és koordinálására. Ez javítani fogja az Európai Bizottsággal való kommunikációt, és a miniszterelnök-helyettes ellenőrizni fogja a kötelezettségvállalások pontos és megfelelő teljesítését.

Strukturális változások zajlanak annak érdekében, hogy a minisztériumokon és állami hivatalokon belül összehangolják az igazgatások működését. A kormányon belül minisztercserékre is sor került, folyamatban van a belügyi és biztonsági jogi keret módosítása és néhány vezető tisztségviselő leváltása. Az új belügyminiszter intézkedéseket tesz a korrupció és a bűnözés leküzdésére.

Bulgária jó úton halad a tagállamokkal való kohézió felé, ezért bízom benne, hogy az európai intézmények objektív értékelést fognak készíteni országunk erőfeszítéseiről.

Laima Liucija Andrikiene (PPE-DE). – (LT) Arra szeretném használni ezt a lehetőséget, hogy az EU fehéróroszországi diplomáciai missziójáról beszéljek.

A közelmúltban nyílt meg az Európai Bizottság irodája Minszkben. A belorusz fővárosban összesen 14 tagállam rendelkezik diplomáciai képviselettel. További két uniós ország – Hollandia és Finnország – más uniós országokban tartja fenn belorusz képviseletét. Van azonban 11 olyan tagállam is, amelyek Moszkvában működtetik belorusz képviseletüket – ezek közé tartozik például Ausztria, Belgium, Görögország, Dánia, Spanyolország és sajnálatos módon a soros EU-elnökséget jelenleg betöltő Szlovénia is. Véleményem szerint ezzel helytelen üzenetet küldünk Belarusz népének, különösen amikor arra törekszenek, hogy ellenálljanak a rendszer olyan terveinek, miszerint Belaruszt feláldozzák Oroszországnak. Úgy vélem, ideje szorgalmazni, hogy minden tagállam a saját területéről foglalkozzon Belarusszal, ne Moszkvából.

Elnök. – Ezzel lezárom ezt a napirendi pontot.

20. A környezet büntetőjogi védelme (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Jogi Bizottság nevében Nassauer úr jelentése (A6-0154/2008) a környezet büntetőjog általi védelméről szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló javaslatról (COM(2007)0051 – C6-0063/2007 – 2007/0022(COD)).

Hartmut Nassauer, előadó. – (DE) Elnök úr, az Európai Unió a büntetőjog eszközeihez folyamodik. Más szóval, a jövőben az Európai Unió nevében ítéletek fognak születni, és ezeket a hatásköröket eleinte a környezetvédelmi jog megsértéseinek tekintetében fogják alkalmazni. Ez figyelemre méltó, messzire mutató lépés, mivel a büntetőjog jelenleg kívül esik az Európai Unió illetékességi körén. Mi több, éppen ez a tagállamok nemzeti szuverenitásának egyik alapvető területe.

Pontosan ezért történt, hogy az Európai Bíróságtól két döntésre is szükség volt, hogy előkészítsék a terepet ezen irányelv számára. Ez önmagában is érdekes, mivel mind a Tanács, mind a Bizottság és a Parlament régóta egyetértett abban, hogy a büntetőjogi intézkedések a környezetvédelmi jog végrehajtásának érvényes eszközét képezik. Így is hosszú évekbe telt azonban, amíg sikerült megállapítani, hogy az ilyen intézkedések esetén kié a felelősség – kerethatározatok alapján a tagállamoké, vagy egy irányelv alapján a Közösségé.

Az Európai Bíróság nem meglepő módon a Bizottság által elfogadott álláspontot támogatta. Most, hogy a konfliktus eloszlott, valószínűleg nem is fog újra felbukkanni, mivel az új Lisszaboni Szerződés foglalkozik a problémával, és a Bíróság döntéseinél is határozottabban foglal állást a Közösség javára.

Voltaképpen ez az oka, hogy első olvasat alapján megállapodásra jutottunk. El akartuk kerülni, hogy az egész eljárást újra kelljen kezdeni az alapoktól, ha az idén nem jön létre megoldás. Tekintettel az anyagi jogalapban történt változásra, és figyelemmel a közelgő európai választásokra, kétségkívül hosszú idő telhet el így is addig, amíg a megfelelő jogszabály hatályba léphet. Ezért helyezkedtünk egyhangúlag arra az álláspontra, hogy minden erőfeszítésünkkel arra kell törekedni, hogy első olvasat alapján megoldásra jussunk. A többes szám első személy használatakor a szlovén elnökségre utalok – külön sajnálva, hogy ma nem képviseltetik magukat a körünkben, mivel a tiszteletükre vettem fel ezt az ízléses nyakkendőt –, valamint a Bizottságra és az árnyékelőadókra, akiknek külön köszönetet szeretnék mondani baráti, építő szellemű, jól informált együttműködésükért. Öröm volt velük együtt dolgozni.

Az új irányelv három pilléren nyugszik, amit szeretnék most legalább röviden felvázolni. Mindenekelőtt nemcsak azokat a bűncselekményeket határoztuk meg, amelyek eztán büntethetők lesznek, hanem egy mellékletben azokat a konkrét rendelkezéseket is összegyűjtöttük, amelyek alapján az elkövetők ellen vádat lehet emelni. Ez összhangban van a „nincs büntetés törvény nélkül” jogelvvel. A büntethetőség nem bármely bűncselekményre fog vonatkozni, hanem kifejezetten a mellékletben pontosan meghatározott jogi rendelkezések valamelyikének megsértésére. Ezt az elvet fontos volt belefoglalni a jogszabályba.

A második pont némiképpen az arányosság elvének a beépítése. Az irányelv nem szolgálhatja azt a célt, hogy válogatás nélkül mindenkire rászabadítsa a törvényt, aki akár a legkisebb környezetvédelmi kihágást is elköveti, ehelyett a jelentős bűncselekmények ellen kell fellépnie. Ebből kifolyólag az irányelv alapján szabálysértések nem büntethetők.

Harmadszor azt is megállapítottuk, hogy a büntethetőségnek legyen előfeltétele a jogellenes magatartás. Ezt a három elvet egyhangúlag belefoglaltuk a tervezetbe. Szándékosan javítottunk ezenkívül a fogalom meghatározásokon. Most már alig várom a vitát. Előtte azonban hadd mondjak még egyszer köszönetet a Ház valamennyi tagjának, akik lehetővé tették ezt a kompromisszumot.

Elnök. – Köszönjük, Nassauer úr. Említette a nyakkendőjének különleges minőségét – nekem is feltűnt, de nem mertem megjegyzést tenni rá. Most, hogy ezt Ön már megtette, örömmel erősítem meg, hogy nekem sem kerülte el a figyelmemet.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr, Nassauer úr és én talán nem viselünk teljesen egyforma nyakkendőt, mindazonáltal az elvégzett munkához teljes támogatásomat élvezem, egyben őszinte köszönettel is tartozom neki.

A Bizottság üdvözli a Parlamenttel és a Tanáccsal folytatott tárgyalások kimenetelét és azt a tényt, hogy lehetségesnek tűnik az első olvasatra történő megállapodás. Ez a három intézmény újabb sikere lenne, és arról tanúskodik, elnök úr, hogy az együttműködési eljárás igen hatékony, még ha összetett, nehéz kérdésekről van is szó. Meg kell mondanom, hogy Nassauer úr mint a Jogi Bizottság előadója, a Környezetvédelmi Bizottság véleményének előadója és az árnyékelőadók kivétel nélkül keményen, konstruktív szellemben együtt dolgoztak a Tanács elnökségével és a Bizottsággal annak érdekében, hogy a háromoldalú informális párbeszédől eljussanak a mai napon Önök elé tárt kompromisszumig.

Nassauer úr jól elmagyarázta a kérdéseket, ezért én rövidre fogom. Tény, hogy a hatékony környezetvédelem a közösségi politika tényleges, teljes körű átültetésén múlik. A büntetőjog e tekintetben nélkülözhetetlen eszköz. Ha a legsúlyosabb bűncselekményeket tekintjük, az egyetlen igazi elrettentést a büntetőjogi szankciók azonnali alkalmazása jelenti, szem előtt tartva, amint Ön már rámutatott, az arányosság elve tiszteletben tartásának szükségességét.

Bár a Bizottság szerette volna közelíteni egymáshoz a büntetések szintjét, a Bíróság 2007. októberi ítélete a Szerződést jogalapul véve ezt nem teszi lehetővé, a Bíróság döntését pedig tiszteletben kell tartani. Ugyanakkor az irányelv a büntetések szintjének közelítése nélkül is jelentősen hozzá fog járulni a környezet hatékonyabb védelméhez – nem utolsósorban az elrettentő hatása folytán. A környezetvédelmi bűncselekmények meghatározásairól, az ilyen bűncselekményekért való vállalati felelősség mértékéről és a hatékony, arányos és visszatartó erejű szankciók bevezetésének szükségességéről a tagállamok fognak megállapodni.

Ezért reméljük és bízunk benne, hogy mindez megvalósítható, tekintettel az eddig megtett útra. A környezet büntetőjog általi védelméről szóló európai tanácsi egyezményt 10 évvel ezelőtt itt Strasbourgban írták alá – és még mindig nem lépett hatályba! Éppen ezért legfőbb ideje, hogy létrehozzunk egy hatékony európai jogi eszközt a környezet védelmére a büntetőjog keretei között. Számítok a Parlament támogatására, hogy célunkat késedelem nélkül megvalósíthassuk, egyúttal szeretnék még egyszer köszönetet mondani az előadónak.

Következésképpen, a Bizottság kész megtenni bizonyos nyilatkozatokat, amelyek a jogalkotó intézményekkel elfogadott kompromisszum részét képezik. Elnök úr, most hadd olvassam fel ezeket a nyilatkozatokat.

„1. nyilatkozat: az Európai Bizottság tudomásul veszi a következő, a Parlament Jogi Bizottsága által elfogadott módosítást. »Amennyiben a tevékenység folytatása következtében bizonyos idő elteltével olyan környezeti károk keletkeznek, amelyek az ezen irányelv szerinti büntetőjogi felelősséget vonnak maguk után, a károkozó esetleges szándékos vagy gondatlan cselekedetét arra az időre vonatkozóan kell megállapítani, amikor a bűncselekmény tényállása a tudomására jutott vagy annak a tudomására kellett volna jutnia, nem pedig arra az időre vonatkozóan, amikor tevékenységét megkezdte. Ezzel kapcsolatban figyelembe kell venni, hogy egy engedély előzetes kiadása ilyen körülmények között nem számít megfelelő védekezési alapnak.« A Bizottság teljes mértékben megérti az ebben a módosításban kifejezett aggályokat. Ezek az ügyek a tagállamok hatáskörébe tartoznak, és bízunk benne, hogy a tagállamok számításba fogják venni ezeket a fontos kérdéseket.»

„Az Európai Bizottság 2. nyilatkozata: az ezen irányelv B. mellékletéhez kapcsolódó, az egészségről és a biztonságról szóló másodlagos jogszabályt, amely a lakosság és a környezet védelmére hivatott az ionizáló sugárzással járó tevékenységekből eredő veszélyekkel szemben, az Euratom-Szerződés alapján fogadták el. Ezért a tagállamok az irányú kötelezettségei, hogy az irányelvet alkalmazva büntetőjogi szankciókat vezessenek be, az Euratom-Szerződés alapján elfogadott jogszabály rendelkezéseit megsértő, jogellenes magatartásra is kiterjednek, és ezeket az említett jogszabályra hivatkozva kell meghatározni.»

Sajnálom, hogy fel kellett olvasnom ezt a két szöveget, de kötelességem volt megtenni. Mindezek után, elnök úr, teljes figyelmemet a vitának kívánom szentelni.

Dan Jørgensen, a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság véleményének előadója. – (DA) Elnök úr, mindenekelőtt azt szeretném mondani, hogy nem csak Nassauer úr nyakkendője érdemli meg a dicséretet. Bőven van okunk méltatni azt is, hogy milyen nagymértékben hozzájárult a kompromisszum megtalálásához ebben a bonyolult kérdésben. Rendkívül fontos döntést készülünk most meghozni. Az EU környezetvédelmi politikájával az az egyik legnagyobb probléma, hogy az egyes országokban nem egységesen hajtják végre, és különösen nem egységesen irányítják az egyes országokban. Ez az a probléma tehát, amire ezzel a nagyszabású, előremutató lépéssel megoldást próbálunk találni. A jövőben biztosítani tudjuk, hogy ugyanazt a jogsértést az elkövetés helyétől függetlenül az EU valamennyi tagállamában egyformán büntessék. Szintén nagy örömmel veszem tudomásul, hogy most már van néhány meghatározásunk arra, mit is takarnak az ilyen jogsértések. Van egy világos listánk, amely hangsúlyozottan nem statikus, hanem dinamikusan változó, és amely megmutatja, mikor sérülnek a környezetvédelmi politika alapvető elvei. A Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottságban sokat foglalkoztunk az élőhelyek különleges védelmének biztosításával, és elégedetten tapasztaljuk, hogy ez bekerült a tervzetbe. Arról is szeretnénk egy kicsivel több részletet megtudni, hogy mennyire lesznek kemények ezek a büntetések. Erre a jelenlegi szerződések alapján sajnálatos módon nem nyílt lehetőség, de összességében nagyon meg vagyunk elégedve az eredménnyel. Nagy előrelépés ez a környezetvédelem számára.

ELNÖKÖL: DOS SANTOS ÚR

Alelnök

Georgios Papastamkos, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök úr, tavaly nyáron Görögország az elmúlt idők egyik legsúlyosabb katasztrófáját szenvedte el. Több mint hatvanan meghaltak, rengeteg sérült volt és a tűz nyomán több ezer hektáron csak a hamu maradt. Ez volt a tragikus mérlege a Peloponnészosz nyugati részén, Attikán és Évián pusztító tüzeknek. Az előző években a Földközi-tenger térségének más uniós országai, például Spanyolország, Olaszország és Portugália is hasonló csapásokat tapasztaltak.

A szándékosan okozott erdőtüzek az emberi életet és a régió természetes gazdagságát egyaránt veszélybe sodorják. Kétségtől ez korunk egyik legsúlyosabb, legaljasabb bűncselekménye.

Bizottsági irányelvjavaslat született a környezet büntetőjog általi védelméről. Az irányelv nem veszi figyelembe a vonatkozó jogalkotási folyamat végeredményét, amelyet jobban meghatároznak majd a jogi technikai részletek különbségei, mint a lényegi kérdések. Mindazonáltal tettünk egy lépést a helyes irányba: az elkövetkező években ez biztosítani fogja a környezet hatékonyabb védelméhez szükséges, létfontosságú eszközöket.

Szeretnék személyesen is köszönetet mondani az Európai Parlament előadójának, Nassauer úrnak az egyik módosítás egyeztetése során tanúsított érzékenységért, amikor elfogadták az arról szóló rendelkezést, hogy

a gyűjtogatás cselekménye is bűncselekménynek minősül. Ugyancsak köszönettel tartozom a spanyol küldöttségen belül az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták képviselőcsoportjába tartozó tagoknak, akik támogatták a módosításomat.

Manuel Medina Ortega, a PSE képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök úr, úgy vélem, néhány éven belül az Európai Parlament mai üléséről azt fogják mondani, hogy fontos precedenst teremtett az Európai Unió jogának fejlődésében.

Az Európai Unió büntetőjogi ügyekben elvben nem rendelkezik hatáskörrel, mivel ezen a téren a tagállamok az illetékesek. Mint az előadó már elmondta, a Bíróság két döntése megnyitotta az utat egy bizonyos mértékű – bár korlátozott – közösségi hatáskör előtt a büntetőjog terén.

Jørgensen úr azt mondta, ez nem a harmonizációról szól, hanem a jogszabályok közelítéséről, és e tekintetben úgy vélem, előadóján, Nassauer úron keresztül a Parlament, valamint a Tanács és a Bizottság, a szlovén elnökség és Barrot biztos mind hozzásegítettek egy olyan megállapodás előmozdításához, amely mindenki számára elfogadható.

Mint mondtam, harmonizációról, nem a jogszabályok közelítéséről beszélünk. Harmonizálni fogjuk a bűncselekmények kategóriáit, ami a büntetőjog elve, és ahogyan Nassauer úr jogi pontossággal mondta, a büntetőjogi kategóriák nem lehetnek általános vagy önkényes jellegűek.

Tiszteletben tartjuk az arányosság elvét, ugyanakkor megszüntetjük a minimumszankciókat, és azt az elvet állapítjuk meg, hogy nem lehet úgy üldözni valamely magatartást, hogy közben nem áll rendelkezésre szankció az adott magatartáshoz.

Úgy vélem, a Bizottság nyilatkozata, különösen a gondatlanságról és a felelősség megállapításáról szóló része segíteni fog minket a további előrehaladásban e kérdésben. Pillanatnyilag nem tudunk továbblépni, és szerintem erre csak akkor leszünk ismét képesek, ha az új alkotmányos szabályokkal lényegi változások történnek az európai uniós jogban. A Parlament azonban a Tanáccsal és a Bizottsággal együtt minden tőle telhetőt megtesz a környezetvédelemről szóló jogszabály és az ennek megfelelő, büntetőjogi szabályozások megerősítése érdekében, összhangban az Európa Tanács régi egyezményével, amely a környezetvédelmi szabályozások megsértése esetére előírta a büntetőjogi felelősség megállapítását. Köszönöm a figyelmet!

Diana Wallis, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, amint már elhangzott, köszönettel tartozunk Nassauer úrnak ezért az első olvasatra született megállapodásért; emellett külön meg kell köszönnünk a Bizottságnak, hogy hozzásegített ahhoz, hogy végül eljussunk eddig a pontig.

Mint azt Medina úr az imént elmondta, ez egy emlékezetes első olvasatra született megállapodás volt, és az is marad. Az együttdöntési folyamat fejlődésében történelmi jelentőségű, különösen az, hogy e Ház is részese a büntetőjoghoz kapcsolódó büntetések meghatározásának. Valóban figyelemre méltó fejlemény. Ez az irányelv legalább jogbiztonságot hoz majd egy olyan területre, ahol a múltban meglehetősen méltatlan pingpongjátzmáknak voltunk szemtanúi az Európai Bíróság és az európai törvényhozás különféle ágai között Most végre számíthatunk valamilyen bizonyosságra és érthetőségre.

Mindezeknél fontosabb azonban, hogy a környezet védelme szempontjából nagyot lépünk előre. Az évek folyamán a Petíciós Bizottság tagjaként észrevettem, hogy polgárainkat leggyakrabban a környezet pusztítása indítja arra, hogy a segítségünket kérjék annak végrehajtásában, amit az európai jog szerintük előír. Most végre azt tudjuk majd mondani, hogy rendelkezünk – vagy rendelkezünk kellene – a hatékony eszközökkel ahhoz, hogy biztosíthassuk az európai környezetvédelmi jogszabályok tényleges végrehajtását és betartását, ahogyan azt a polgáraink szerte az Európai Unióban elvárják.

De nem csak erről van szó – e Parlament szempontjából egy másik fontos üzenete is van ennek. Az egyik dolog, amihez ragaszkodtunk e megállapodás során, az úgynevezett megfelelési táblázatok ügye volt. Ezek tennék lehetővé, hogy ebben a rendkívül bonyolult jogszabályban átlássuk, hogy a tagállamok pontosan mely esetekben iktatták be nemzeti jogukba az európai jogszabályokat. Ezt Parlament lévén komolyan vesszük, és végül sikerült is meghallgattatnunk. Úgy vélem, ezzel nagyot léptünk előre annak érdekében, hogy törvényhozói testületként megmutassuk kompetenciánkat és növekvő hatékonyságunkat, ami a Lisszaboni Szerződés közelgő hatálybalépése szempontjából jó reményekkel kecsegtet.

Monica Frassoni, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, képviselőcsoportom általában nem szereti az első olvasatra történő megállapodásokat, mivel a megállapodás elérésére irányuló sietség és nyomás gyakran a jogszabály minőségének rovására megy. Meg kell mondanom, Nassauer úr, hogy ha egy évvel ezelőtt megkérdezte volna, hogy szerintem sikerül-e majd pártközi megállapodásra jutnunk

a környezet büntetőjog általi védelméről, Nassauer úr mint előadó közreműködésével, első olvasatra, valószínűleg nem hittem volna ebben. Mégis megtörtént, köszönhetően a kiváló csapatmunkának, amit a Bizottsággal és a Tanáccsal folytatott informális párbeszéd folyamatának szigorú megfigyelése tett lehetővé – akik lehetőség szerint ebbe az előadót és az árnyékelőadókat is bevonták –, továbbá köszönhetően a Környezetvédelmi Bizottság hasznos munkájának. Ezért szeretnék őszinte köszönetet mondani az előadónak és munkatársainak, mivel komoly eredményt értek el, amint azt az előttem szólók már mind elmondták.

Elnök úr, a Bíróság döntése egyértelműen megakadályoz minket a büntetések megállapításában, és ez némileg megnyirbálja a lehetőségeinket, de ennek eredményeként remélem, hogy a szavazás befejeztével mi, az Európai Unió kollektíven szem előtt fogjuk tartani ezt a kérdést. Úgy vélem, a Lisszaboni Szerződés ratifikálása után komoly figyelmet kell fordítanunk erre a kérdésre.

Ahogy az életben semmi, úgy természetesen az irányelv sem tökéletes. Nem vagyunk lenyűgözve például attól a nagyon bonyolult melléklettől, amely hosszú – de legalább teljes körű – listát közöl azokról az irányelvekről, amelyekre ezt az új jogszabályt alkalmazni kell. Jobban szeretnénk volna, ha az Európai Bizottság egyszerűen javasol egy rendszert, amelyet a Környezetvédelmi Bizottság jóváhagy, és ebből teljesen világosan kiderül, hogy a szóban forgó irányelvek mellett a büntetőjog szerint automatikusan bűncselekmények egész sora vált büntethetővé.

Azzal a ténnyel sem vagyunk nagyon megelégedve, hogy az átmeneti időszak két évig tart. Úgy véljük, ezen lehetett volna javítani, viszont Wallis asszonyhoz hasonlóan nagy megelégedésünkre szolgál a tagállamok azon kötelezettsége, hogy megfelelési táblázatokat kell készíteniük, más szóval, hogy az államoknak gyors ütemben tájékoztatniuk kell bennünket a jogszabályok alkalmazásának módjáról, amit gyakran elmulasztanak megtenni.

Teljes mértékben támogatjuk viszont azt az indítványt, hogy biztosítsuk, hogy egy sor különféle bűncselekményt a továbbiakban ne lehessen büntetlenül elkövetni. Olyan országból származom – Olaszországból –, ahol volt ilyen irányú kísértés, és ahol ez ténylegesen meg is történt, ezért örömmel látom, hogy ez az irányelv kizárja ennek lehetőségét, és a természetes élőhelyek elpusztítása, a vandalizmus és hasonló cselekmények a jövőben nem maradnak büntetlenül.

Jens Holm, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (SV) Semmi kétségünk nem lehet afelől, hogy aki megsérti a környezetvédelmi jogszabályokat, büntetést érdemel. Szigorú és elriasztó hatású büntetések kellenek, hogy a környezetvédelmi bűncselekmények ne ismétlődjenek meg. De tényleg harmonizálnunk kell a büntetőjogi rendelkezéseket? Az EU-nak kell megmondania, hogy mit jelentsenek a szankciók – szabadságvesztést, bírságot vagy más büntetéseket? Nem, az ilyen ügyekben a tagállamoknak kell határozniuk.

A jogszabályok harmonizációja mindig azzal a kockázattal jár, hogy a haladó szellemű országok esetleg kénytelenek lejjebb vinni a rendelkezéseik színvonalát. Ez nem elfogadható. Ha az ezekben az ügyekben való döntés jogát átadjuk az EU-nak, mi lesz a következő lépés? Természetesen az EU-nak gondoskodnia kell arról, hogy a tagállamok környezetvédelmi jogszabályai javuljanak. Terjeszthetjük, terjesztenünk is kell a helyes gyakorlatokat, segíthetjük és támogathatjuk a különféle okokból lemaradó tagállamokat. Kiváló példa erre az olyan konkrét mutatókat tartalmazó táblázatok összeállítása, amelyek segítségével össze lehet hasonlítani az egyes tagállamokat. Ezáltal nagymértékben legitim, demokratikus alapokon nyugvó rendszert teremthetünk. A környezet védelmén is így tudunk a legjobban dolgozni.

Aloyzas Sakalas (PSE). – Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani az előadónak az átgondolt közreműködéséért, egyben szeretném jelezni, mennyire örülök, hogy a vitáink folyamán sikerült egy mindenki számára elfogadható megoldást találni. Mindezek után három észrevételt szeretnék tenni.

Először is, teljes mértékben támogatom azt az elgondolást, hogy ezt a jelentést még a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése előtt el kell fogadni. Ez azt fogja jelenteni, hogy az új irányelvnek megfelelően minden tagállamnak büntetőjogi szankciókat kell majd alkalmaznia, inkább előbb, mint utóbb. A görögországi erdők felgyújtása mindannyiunk számára nagyon tanulságos példa kell, hogy legyen.

Másodszor, szeretném hangsúlyozni, hogy kívánatos átfogalmazni a 3. cikknek a „védett élőhely jogellenes jelentős rongálását” okozó magatartásról szóló h) pontját. Ez jelentős javulást hoz az előadó által eredetileg javasolt szűkebb megfogalmazáshoz képest.

Harmadszor, a legtöbb ellentmondás a vitáinkban a mellékletekkel kapcsolatban merült fel. Ezzel összefüggésben megjegyzem, hogy a tagállamok hatáskörét ez nem fogja korlátozni, tekintettel az EK-Szerződés 176. cikkére. Emellett a vonatkozó közösségi jogszabályok listája biztosítani fogja a büntetőjogi

kontextusban szükséges jogbiztonságot. Ezzel a módszerrel azt is el lehet kerülni, hogy az irányelvben meg kelljen határozni bizonyos kifejezéseket, például a vizet vagy a hulladékot. Emiatt én támogatom a két melléklet felvételét az irányelvbe.

Teljes mértékben támogatom a Nassauer úr által javasolt dokumentumot.

Mojca Drčar Murko (ALDE). – (SL) A Környezetvédelmi Bizottságban mi azt vártuk, hogy a környezetvédelmi bűncselekmények esetében a közös bűnüldözési standardok kialakítása túl fog mutatni ezen a kompromisszumon, és a közösségi jog mellett a tagállami jogszabályokra is kiterjed. Kiderült azonban, hogy az elért kompromisszum pillanatnyilag az elfogadható lehetőségek felső határát testesíti meg. Mindazonáltal a környezetvédelem szempontjából nagy előrelépést jelent, mivel a mellékletben felsorolt, a környezet ellen elkövetett súlyos bűncselekmények esetében rendelkezik a hatásos, arányos és visszatartó erejű szankciók összehangolt alkalmazásáról.

Az egyes államok ennek alapján kialakuló büntetőjogi politikájával kapcsolatban szeretnénk felhívni a figyelmet a modern büntetőjog szabályaira, amelyek értelmében a kilátásba helyezett büntetések szintje nem olyan kritikus jelentőségű, mint a bűnüldözés megbízhatósága. Az elkövetők biztosak lehetnek abban, hogy sehol Európában nem találnak majd biztonságos menedéket.

Hiltrud Breyer (Verts/ALE). – (DE) Elnök úr, igazán reményteljes fejlemény, hogy a Bizottság nem hagyta, hogy a tagállamok elbizonytalanítsák, és javaslatot nyújtott be a környezetvédelmi bűncselekmények elkövetőinek büntetőjogi felelősségéről, mivel a környezetvédelmi jogszabályok megsértéseit most már tényleg nem kezelhetjük kis vétségként. Ugyancsak biztató, hogy a jogalkotási javaslat jobban, világosabban meghatározza a természetvédelmi területeket és segít a bűncselekmények mibenlétének körülírásában, éppen a biodiverzitásról szóló ENSZ-konferencia megnyitásának napján.

Sajnálatos ugyanakkor, hogy nincsenek szankciók, és a vétségeket nem kezelik összefoglaló módon bűncselekményként. Ez sajnos kibúvókat teremt, különösen a növény- és állatvilág védelme esetében, ahol az elkövetőket nem ítélik el gondolkodás nélkül, és a tudatlanságra hivatkozva sokan kibújnak a büntetés alól. Ezért logikus lett volna, ha ebbe az irányelvbe a géntechnológiát is belevesszük. A bűnöző magatartást környezetvédelmi ügyekben büntetni kell, és remélem, ez az irányelv mérföldkő lesz ezen az úton, és egyértelműen meg fogja mutatni, hogy a környezet olyan vagyunk, amely megérdemli a védelmet, és hogy meg kell tennünk minden tőlünk telhetőt annak biztosítására, hogy a környezetvédelmi jogszabályok megsértései ne maradjanak büntetlenül.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr, ez a vita valóban felhívta a figyelmet arra a tényre, hogy fontos előrelépés történik, egy új szakaszba lépünk át. Talán azt kellene mondanom, meg fogjuk tenni ezt a lépést, ha – reményeink szerint – ez a szöveg – és itt ismét szeretnék köszönetet mondani Nassauer úrnak az előkészítésében betöltött szerepéért – világossá teszi, Frassoni asszony szavaival élve, hogy „a bűncselekményeket a továbbiakban nem lehet büntetlenül elkövetni”. Úgy hiszem, ez az, ami igazán számít. Ez valódi előrelépés. Hozzátenném még, hogy a Bizottság kezdetben nem pártolta a mellékleteket; most azonban, miközben a Bizottság továbbra is azon az állásponton van, hogy erre a fajta mellékletre nincs szükség, a melléklet szerepeltetése a tagállamok többségének kívánságával összhangban elfogadható. A melléklet a most benyújtott formájában átfogó, és tartalmazza az összes olyan fontosabb környezetvédelmi jogszabályt, amely az irányelvben leírt vétségek szempontjából jelentőséggel bírhat.

Ugyanakkor természetesen nem állíthatjuk, hogy teljes körű listát készítettünk volna, sőt, elég kockázatos is lenne azt állítani, hogy bármely ilyen lista teljes körű lehet. Másrészt viszont meggyőződésem – és ezt, elnök úr, egyszerűen csak szeretném megosztani a Ház képviselőivel –, hogy az irányelv elfogadásától számítva a tagállamoknak lesz 18 hónapjuk arra, hogy tartalmát átültessék nemzeti jogukba, a Bizottság pedig magától értetődően nagyon részletesen ellenőrizni fogja ezt az átültetési eljárást. Figyelemmel a jogi keretre, újra fogja értékelni, hogy szükség van-e további jogszabályokra irányuló javaslatok előterjesztésére.

Meggyőződésem, hogy különösen éber szűrésre lesz szükség annak biztosításához, hogy az átültetés megfelelően tükrözze azt a szellemet, amely az Európai Parlament részéről áthatotta e jogszabályt. Azt mondják, hogy a kompromisszumos határidő 24 hónap. Ez igaz, valóban 24 hónap a kompromisszum. Én ennél egy kicsit inkább ambiciózusabb voltam. Az elhangzottak fényében a Bizottság most arról szeretné biztosítani Önöket, hogy rendkívül gondosan figyelemmel fogja kísérni e szöveg átültetését, amely az európai környezetvédelem ügyében valóban hatalmas előrelépést jelez.

Hartmut Nassauer, előadó. – (DE) Elnök úr, ha megengedi, az utolsó ponttal kezdeném, azaz az átültetés időszakával; ezzel kapcsolatban hadd mondjam el, hogy ez az irányelv precedenst teremt. Medina úr nagyon

helyesen mutatott rá arra, hogy a bűncselekmények új fogalom meghatározásainak fényében a Közösség összes környezetvédelmi jogszabályát ugyanúgy át kell majd vizsgálni a büntetőjogi összeegyeztethetőség szempontjából. Erre most először fog sor kerülni, és igen nagyszabású vállalkozásnak ígérkezik. Ennek megfelelően érdemesebb 24 hónapot hagyni rá a tagállamoknak, nem csak 18-at.

A másik dolog, amit el szeretnék mondani, a Bizottságnak szól. Ez ugyan jelenleg nem feltétlenül tartozik az Önök illetékességi körébe, Barrot biztos úr, de a jövőben már oda fog tartozni. A Bizottságnak most van egy új forrása; új eszközkészlet áll a rendelkezésére, amely, mint már mondtam, elsősorban és alapvetően a tagállamok kezében van. Úgy vélem, a Bizottság helyesen tenné, ha óvatosan járna el ezen eszközök használatakor. A közösségi jog büntetőjogi szűrése természetesen nemcsak a környezetvédelmi jogszabályokra alkalmazható, hanem elvben a közösségi tevékenység összes többi területére is. Ezért gondolom, hogy a Bizottság helyesen teszi, ha óvatosan jár el e téren, mivel a büntetőjog az utolsó menedék a jogszabályok végrehajtásában, és nem mindennapi használatra szolgáló eszköz. A tagállamok nem lesznek kifejezetten boldogok mindentől. Ráadásul a jogtudomány szakértői – hogy nagyon finoman fogalmazzak – meglehetősen vonakodtak attól, hogy az Európai Bíróság ítéleteit beépítsék a jogelméletbe és a joggyakorlatba.

Ezért azt tanácsolom a Bizottságnak, hogy óvatosan éljen ezekkel az eszközökkel, és az irányelv annál inkább hatékony lesz, amikor ezt követően a gyakorlatban alkalmazzák.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra 2008. május 21-én, szerdán kerül sor.

21. Az Európai Parlament tervezett bevételei és kiadásai a 2009-es pénzügyi évre (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Költségvetési Bizottság nevében Lewandowski úr jelentése (A6-0181/2008) az Európai Parlament 2009-es pénzügyi évre tervezett bevételeiről és kiadásairól (2008/2022(BUD)).

Janusz Lewandowski, előadó. – (PL) Elnök úr, az Európai Parlament 2009-es pénzügyi évre tervezett bevételeinek és kiadásainak értékelésekor számításba vettük az elkövetkező évben ránk váró különleges körülményeket és kihívásokat. A jelenlévőket tekintve mindannyian egyetértünk abban, melyek ezek a kihívások: a Parlamentnek alkalmazkodnia kell a megnövekedett hatásköréhez a Lisszaboni Szerződés várható hatálybalépése után; készülöben vannak a választások, és a választási kampányt finanszírozni kell; új szabályokat kell elfogadni az európai parlamenti képviselők javadalmazásáról, valamint – remélhetőleg – átlátható szabályokat a parlamenti asszisztensek foglalkoztatásáról és javadalmazásáról.

Az elkövetkező év kihívásai közül nem mindegyiket sikerült számszerűsíteni és figyelembe venni a tervezett kiadásokban. Bizonytalanság esetére a kézenfekvő megoldás a költségvetési tartalék, és pontosan erről tárgyaltunk a Parlament elnökségével tartott találkozónkon, amelyre a költségvetési zsargonban „előzetes egyeztetési ülés”-ként szoktak hivatkozni. Megelégedésemre szolgál, hogy arról számolhatok be Önöknek, hogy az ülés kellemes légkörben zajlott, és a javaslataink közül sokat elfogadtak. Konkrétan a tervezett 65 új álláshelyet beépítették a becslésekbe, és a pénzek egy részét tartalékolták. Létrejött ezenkívül egy „lisszaboni tartalék”, hogy figyelembe vegye a Lisszaboni Szerződés által a Parlament új szükségleteire gyakorolt hatás felmérésén most dolgozó ad hoc munkacsoport megállapításait. A Költségvetési Bizottság mérlegelte a képviselőcsoportok követeléseit, és elismerte a támogató személyzet megerősítésének szükségességét, de a költségvetési fegyelem elveinek függvényében, azaz az újraalkalmazásnak elsőbbséget kell élveznie az új álláshelyek létrehozásához képest.

Az épületek és az épületpolitika tekintetében a hosszú távú stratégia májusi ismertetésére várunk, különösen mivel a kijelölt és egyelőre tartalékban tartott összegek a folyó évi áthozatallal együtt jelentősek. A költségvetésben találtunk egy 3,4 millió eurós előirányzatot a strasbourgi SDM épület azbesztmentesítésére. Tekintettel a strasbourgi önkormányzati hatóságokkal kialakult konfliktust övező, meglehetősen kedvezőtlen publicitásra és a kérdés érzékenységre, az ügy tisztázásra szorul, és vannak erre szolgáló módosítások. Ezek egészen odáig terjednek, hogy tartalékot követelnek a szükséges intézkedések fedezésére. Nem kívánok itt belemenni más, súlyos pénzügyi terhet jelentő kérdésekbe, amilyen a Látogatóközpont számítógépesítése és az európai parlamenti képviselőknek szóló kiegészítő szolgáltatások. Mindenekelőtt azt a tényt kell hangsúlyozni, hogy még mindig nem érjük el az európai intézmények átfogó igazgatási kiadásainak 20%-os plafonértékét. Ez a 20%-os szám önmagában nem végcél, hanem egy olyan, saját magunknak szabott érzékelhető határ, amely növeli a hitelességünket, amikor más intézmények részéről költségvetési fegyelemre

szólítunk fel. Remélem, a tervezett kiadások és a Parlament végső költségvetése között végül nem lesz nagy különbség. Remélem, fenn tudjuk tartani a bizalom légkörét, ami jelentős mértékben Rømer főtitkár személyes vívmányának tekinthető. A holnapi szavazásnak gördülékenyen kell mennie, mivel csak négy módosítást nyújtottak be.

Végezetül szeretnék köszönetet mondani mindazoknak, akik hozzásegítettek, hogy a bonyodalmasnak várt kísérleti eljárás mindaddig zökkenőmentesen folyjon. Remélem, ez a továbbiakban is így fog menni, egészen a Parlament költségvetésének végső elfogadásáig.

Reimer Böge, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az a tény, hogy mindössze négy módosítást nyújtottak be a Lewandowski-jelentéshez, ékes bizonyítéka az előadó kiváló előkészítő munkájának és a képviselőcsoportokkal való megegyezés érdekében tett értékes erőfeszítéseinek. Egyúttal talán a kísérleti folyamatként ismert eljárás célját is demonstrálja, amelynek során az idén arra törekszünk, hogy megtegyük az első lépést az elnökség és a Költségvetési Bizottság közötti sikeres, a felelőségek megosztásán alapuló együttműködési rendszer felé, amit nagyon intenzív tárgyalások előznek meg mind az elnökséggel, mind a parlamenti igazgatással, hogy megszűnjön az egyfajta, gyakran tapasztalt félreértés vagy akár értetlenség. Mindentől függetlenül, szükségünk van egy közös szemlélet elfogadására.

Azt is fontos ismételtén kihangsúlyozni – különösen akkor, amikor a Reformszerződés végrehajtásáról folynak a tárgyalások –, hogy a Parlament továbbra is elkötelezett híve a költségvetési fegyelemnek, és amíg a jelenlegi helyzet tart, nem fogja túllépni az 5. tétel 20%-ában megállapított határt.

Hasonlóképpen fontos újból nyomatékosítani, hogy virtuális kulturális forradalommal ér fel, és legalábbis jó kezdetnek tekinthető, ha maga az elnökség határozza el – ahogyan most történt –, hogy a bizonyos új álláshelyekre szóló előirányzatokat átteszi a költségvetési tartalékba, és ahelyett, hogy csak pecsételgeti jobbra-balra a közigazgatási javaslatokat, részletesebb, érdemi vitába is bocsátkozik arról, mi áll a költségvetés hátterében. Ez a Költségvetési Bizottság munkáját is elő fogja segíteni, és megkönnyíti a bizottság és az elnökség közötti együttműködést.

Első olvasatra természetesen sokkal részletesebben meg kell vitatnunk a pénzüsszegek újraelosztásának kérdését a bizottságok és a képviselőcsoportok megerősítése céljából, hogy sikeresen végrehajthassuk a Reformszerződés által ránk ruházott feladatokat.

Nagyon egyszerűen fogalmazva, abban bízom – nem utolsósorban a plenáris határozatok és az elnökséggel folytatott előzetes megbeszéléseink alapján –, hogy az elnökség ezen a héten, ezen belül vagy ma, vagy szerdán meg fogja hozni az alapvető határozatokat az asszisztensek rendszerének kérdéseiről, az asszisztensek státúmaról és a többi eldöntetlen kérdéstről. Ezekről a kérdésekről születtek már világos plenáris határozatok, így az elnökségnek csak végre kell hajtania őket, hogy megfelelő választ adjon a belső és a nyilvános vitára.

Thijs Berman, a PSE képviselőcsoport nevében. – (NL) Még meddig fog tartani az az állapot, hogy az európai parlamenti képviselők asszisztensei közül tízből legalább egy úgy dolgozik itt, hogy semmilyen szociális biztonsági védelemben nem részesül, a különféle szerződések tökéletesen átláthatatlan káoszában, ami a család gyanúját is felveti?

Ahányszor az Európai Parlament Szocialista képviselőcsoportja kísérletet tesz arra, hogy rendes szerződést adjon a képviselők asszisztenseinek, az összes szokásos szociális biztonsági garanciával, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták képviselőcsoportja megpróbálja megakadályozni az asszisztenseik ilyen fajta státúmarát. Úgy tűnik, hogy a PPE-DE képviselőcsoport számára már maga a „státúmar” szó is tabu. A „státúmar” szó helyére ezúttal a „rendszer” fog lépni. Ez nem csupán játék a szavakkal. Ennek a Parlamentnek példamutatón kellene eljárni a munkakörülmények terén, de reménytelenül el van maradva attól, amit már régóta teljesen általános szintnek lehet tekinteni. Egységes státúmar nélkül a munkatársaink soha nem fogják megkapni azt a fajta védelmet, amire rendes esetben jogosultak.

Ez az egy pont, az asszisztensek státúmar ezért fontos, és az ennek kihajtására irányuló módosítás szégyenfelt lenne Lewandowski úr amúgy valóban kitűnő jelentésén. Egyetértek az észrevételeivel, akárcsak Böge úr észrevételeivel. A költségvetés még mindig belül maradt a határokon, az új Szerződés szerint a Parlamentre ruházott tágabb felelősségi körök ellenére. Bizonyosan nagyobb egyértelműségre van szükség, elsősorban a személyzeti juttatások, másodsorban az Európai Parlament épületeinek azbesztmentesítése ügyében. Ezeknek a pontoknak az egyértelművé tétele kifejezett követelmény kell, hogy legyen, ha az említett célokra tartalékolni kívánt összegeket fel akarjuk szabadítani.

Anne E. Jensen, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (DA) Elnök úr, a Parlament költségvetése egészen októberig nem lesz elfogadva, Lewandowski úr jelentésével viszont elvben az elnökség által áprilisban elfogadott, 2009-re javasolt költségvetést támogatjuk, és különösen a javaslat részleteiről szóló párbeszédet, amely az idén kísérleti projektként zajlik. Úgy vélem, a kezdeti tapasztalatok azt mutatják, hogy hasznos ez a fajta párbeszéd. Azt jelenti, hogy a politikai felelősök részletesen felül fogják vizsgálni a költségvetést, és hogy a Költségvetési Bizottság ebbe megfelelően be lesz vonva. Ez helyes. A párbeszéd nagymértékben a Parlament Lisszaboni Szerződésből eredő új feladataival összefüggő személyzeti követelményekről szól, nem utolsósorban annak biztosításáról, hogy a szükségleteket megpróbáljuk a potenciális átszervezések útján kielégíteni, mielőtt a személyzeti létszám növeléséről kezdenénk tárgyalni. Az EU bővülésével természetesen már szemtanúi lehettünk a személyzeti létszám ugrásszerű megnövekedésének, ezért most kénytelenek vagyunk egyfajta konszolidációs időszakot tartani, miközben nagyon gondosan felülvizsgáljuk a személyzeti követelményeket.

Abban is megállapodtunk, hogy e hónap végéig hosszú távú stratégiai tervet készítünk az épületekről és karbantartásukról. Ezen a téren újfent át kell gondolni a jövőre szóló politikát. Az azbeszt esete azt mutatja, hogy a részletek is érdekesek lehetnek. Meglepetővé tapasztaltuk az SDM épület azbesztmentesítésére szóló összeg elkülönítését, mivel amikor a Parlament megvásárolta az épületet, azt mondták, hogy nincs benne azbeszt! A Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért képviselőcsoport ezért támogatja az Európai Parlament Szocialista képviselőcsoportja által előterjesztett javaslatot, hogy tartalékoljuk ezt a pénzt.

Végül, de nem utolsósorban szeretném hangsúlyozni, hogy szükségünk van az asszisztensekre vonatkozó rendszer elfogadására, amint azt a Parlament főtitkárával, Harald Rømerrel tárgyaltuk. Ezúttal nem hibázhatunk, rendbe kell raknunk ezt a dolgot.

Wiesław Stefan Kuc, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr, a Lewandowski úr által benyújtott, az Európai Parlament 2009-es pénzügyi évre tervezett bevételeiről és kiadásairól szóló európai parlamenti állásfoglalásra irányuló indítvány az előzetes költségvetés-tervezettel együtt összhangba hozza a Parlament feladatainak megvalósítását az említett évben – a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése által ráruházott feladatokat, az európai parlamenti választásokat, az új képviselői státútumot, az épületpolitikát, az európai parlamenti képviselőknek szóló szolgáltatások javítását, az energiatakarékosságot és a többit – a további költségvetési megtakarításokkal. Amit mindig mondani szoktak az uniós költségvetés egészéről – miszerint kevesebb pénzért ennél többet már nem lehet tenni –, most hirtelen mégis lehetségesnek bizonyult. A Lewandowski úr és a többiek birtokában lévő know-how és a hatalmas tapasztalat, kiegészítve az elnökség együttműködésével csodát tett. Képviselőcsoportom meg fogja szavazni az állásfoglalásra irányuló indítványt.

Gerard Batten, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, április 21-én az elnökség elfogadta az előzetes költségvetés-tervezetet, amely az Európai Parlament kiadásaira összesen több mint 1,5 milliárd eurót irányoz elő. 2009-ben meg fogjuk látni a Lisszaboni Szerződés hatását – amennyiben valamennyi tagállam ratifikálja.

Nekünk azt mondták, hogy a Lisszaboni Szerződés – ami voltaképpen az Európai Alkotmány, más néven – csak egyfajta rendrakási gyakorlat, amely leegyszerűsítene a Parlament működését. A tisztviselők mégis 2 millió eurót kérnek a Szerződés által előidézett pluszköltségek fedezésére, és csak a Parlamentben 65 új álláshelyre lesz szükség, hogy segítsék a képviselőcsoportokat a Szerződés értelmezésében. Mindez még azelőtt kerül jóváhagyásra, hogy a Szerződés Nagy-Britanniában ratifikálnák, illetve azt megelőzően, hogy Írország népe népszavazáson nyilvánítaná ki akaratát.

A Parlament természetesen már eldöntötte, hogy figyelmen kívül fogja hagyni az ír nép döntését, ha nemmel szavaznának, annak érdekében pedig, hogy az „igen” szavazatra buzdítsa az íreket, az EU újabb 332 millió eurót ígért oda Írországnak, támogatás formájában. Reméljük, az írek nem adják ilyen olcsón a szabadságukat. Ahogy azonban egy nagy angol, Ken Dodd egy alkalommal megjegyezte, minden rosszban van valami jó, plusz áfa.

A jelentésben elhangzik, hogy a Látogatóközpontnak még több pénzre van szüksége. A magam részéről mindig azt gondoltam, hogy minél többen jönnek el megnézni a Parlamentet, és minél többen látják a nagyszabású szakmai szócséplést és a jogalkotási kolbásztöltő gépet működés közben, annál inkább ellenünk fognak fordulni.

Ha minden európai polgár szemtanúja lehetne annak a kaotikus összevisszaságnak, ahogyan a jogszabályok megszavazása történik ebben a Parlamentben, akkor az EU minden tagállamában lenne egy olyan párt, mint az Egyesült Királyság Függetlenségi Pártja. Akkor legalább jó helyre kerülne a pénz.

Margaritis Schinas (PPE-DE). – (EL) Elnök úr, úgy vélem, hogy a 2009-re szóló parlamenti költségvetés ügyében nagyon jó volt a kezdet. Realisztikus, politikailag igen körültekintő kezdet volt, mivel nem szabad elfelejtenünk, hogy 2009 választási év lesz.

Szerintem a ma tárgyalt tervezetnek három olyan pluszpontja van, amelyek miatt jó kezdetről beszélhetünk.

Az első a fegyelem. Az euroszeptikusoktól hallottakkal ellentétben ez immár a harmadik olyan év egyhuzamban, hogy az Európai Parlamentnek sikerült a 20%-os igazgatási költséghatár alatt maradnia. A Parlament azzal cáfolta meg a szélsőséges európai nézeteket, hogy fegyelmezett, ésszerű módon működött.

Másodszor, a humán erőforrások most először tükrözik az új Szerződés szerinti együttműködés miatt megnövekedett szükségleteinket. Van egy olyan szervezeti felépítésünk, amely átlátható és világos.

A harmadik pozitívum az épületpolitika. Azt hiszem, ezen a téren nagyvonalúnak kell lennünk. Amikor az azbesztmentesítésről van szó, tudnunk kell, hogy nem helyezhetjük előbbre a költségeket a biztonságnál; nem számít az ár. Ezért nagyvonalúan, bölcsen kell eljárunk. A jelenlévők mindegyikének, akárcsak a hozzánk hasonló köztisztviselőknek, olyan környezetben kell dolgoznia, ahol a munkahelyi egészség és biztonság garantált.

Természetesen ez csak a kezdet; még nem vagyunk kész, és az első olvasatra ősszel fog sor kerülni. Úgy vélem, ezekben az ügyekben folytatódnia kell a Költségvetési Bizottság és az elnökség közötti kiváló együttműködésnek. Számítunk rá, hogy az elnökség közvetlen kapcsolatban marad velünk, hogy az első és második olvasat ezután következő szakaszainak is igazán szilárd alapokat tudjon biztosítani.

Vladimír Maňka (PSE). – (SK) Szeretnék gratulálni az előadónak ehhez a kitűnő jelentéshez. Ez a költségvetés sajátos abban a tekintetben, hogy számos fontos új realitást kell figyelembe vennie: a Lisszaboni Szerződés ratifikálását, az európai parlamenti választásokat, valamint az európai parlamenti képviselők új státútumának bevezetését és azt hiszem, az asszisztensekét is. Mérlegelnünk kell azonban a tulajdonpolitikánkat is, és hatékony paramétereket kell kitűznünk, a fenntartási és környezetvédelmi költségeket is beleértve. A helyes döntések meghozatalához hosszú távú stratégiára van szükségünk ezen a téren, amelyet akár már a jövő hónapban is tudunk majd mérlegelni.

Fő feladatunk, hogy helyes jogszabályokat készítsünk. A javasolt tudásmenedzsment rendszer, tolmácsolási és fordítási szolgáltatások és a könyvtári elemzési szolgálat magasabb színvonalú szolgáltatásokat fog biztosítani, az erőforrások megtakarítása mellett. Ez még egy érv amellest, hogy miért kell minden szükséges elemzésnek rendelkezésünkre állnia a költségvetés első olvasata előtt, hogy polgáraink felé bizonyítani tudjuk, hogy felelős módon használjuk fel a pénzüket.

Jan Mulder (ALDE). – (NL) Sokakhoz hasonlóan én is úgy gondolom, hogy minél előbb szükség van az európai parlamenti képviselők asszisztenseinek státútumára. Ez a jövőben sok bonyodalomtól kímélhet meg minket.

Az épületekről is szeretnék mondani valamit. Amikor pár évvel ezelőtt több épületet is megvettünk Strasbourgban, nagyon fontos kérdés volt, hogy tartalmaznak-e azbesztet. Szakértői vizsgálat történt, amely kimutatta, hogy van ugyan azbeszt az épületekben – ez az akkoriban épült épületek mindegyikéről elmondható –, de egyértelműen nem veszélyes. Ennek alapján megvásároltuk az épületeket. Soha nem merült fel olyan javaslat, hogy a lehető leghamarabb azbesztmentesíteni kellene őket.

Ezért úgy gondolom, az igazgatás rossz úton jár, ha most ezt kéri, mivel ha ezt meg kell tenni, a strasbourgi tanácsnak kell fizetnie érte. Amíg ezzel kapcsolatban bizonytalanok vagyunk, nem hiszem, hogy el kellene kezdenünk az épületek azbesztmentesítését a Parlament költségén. Először világossá kell tennünk az álláspontunkat a strasbourgi városi tanács felé, mivel ezt nekik kell megfizetniük.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Elnök úr, három dolgot szeretnék elmondani.

Az első, hogy amennyiben a Lisszaboni Szerződést minden tagállam ratifikálja, 2009 lesz az első olyan év, amikor a Parlament az említett Szerződés alapján fog működni. Az Európai Parlamentnek nemcsak a hatásköre lesz nagyobb, a tagállamok parlamentjeivel is köteles lesz konzultálni a javasolt jogszabályokról. Ez bizonyosan jelentősen meg fogja növelni a működési költségeket, mivel nagyobb személyzet foglalkoztatását, a szakértői véleményekre és konzultációkra fordított kiadások növekedését stb. fogja eredményezni.

A második, hogy a 2009. évben sor kerül az új parlamenti választásokra, és különösen az új képviselői státútum bevezetésére, amely kétségkívül jelentős mértékben meg fogja növelni a Parlament kiadásait.

A harmadik, egyben utolsó dolog, hogy a szakértői becslések szerint 2009-ben az átlagos éves inflációs ráta az EU-ban 4% körül lesz, ami a Parlament igazgatási költségeiben érzékelhető növekedéshez fog vezetni.

Bízom benne, hogy mindezeket a tényezőket figyelembe fogják venni az Európai Parlament költségvetésének végleges változata elkészítésekor.

Valdis Dombrovskis (PPE-DE). – (LV) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az Európai Parlament 2009-es költségvetés-tervezetével kapcsolatban mindenekelőtt szeretnék gratulálni az előadónak ahhoz, hogy a költségvetési kiadásokkal szemben tanúsított szigorú szemlélete helyesnek bizonyult, és az Európai Parlament teljes kiadásai jövőre nem fogják meghaladni az EU összes igazgatási kiadásainak 20%-át. Ilyenformán a költségvetés teljes összege belül fog maradni a korábban rögzített határokon, függetlenül az Európai Parlament munkájának 2009-re várható növekedésétől – a Lisszaboni Szerződés alapján ebbe bele fog tartozni a jogalkotási munka növekvő mennyisége, az európai parlamenti képviselők javadalmazási rendszerének változása, valamint az európai parlamenti választásokkal összefüggő tömegtájékoztatási kampány. A 2009-es költségvetéssel összefüggésben az ambiciózus egyéni projektek megtérülését is megfelelően kell értékelnünk. Először is szóba került az Európai Parlament webtévés projektje. Ahhoz, hogy az ilyen és hasonló projektek hasznosságát fel lehessen mérni, összesíteni kell az Európai Parlament webtévésére vonatkozó adatokat, és kiszámolni, hogy ezeken a sokmillió beruházáson keresztül valójában hány nézőt lehet a képernyők elé vonzani. Az Európai Parlament kommunikációs politikájával és a várt tömegtájékoztatási kampánnyal kapcsolatban nagyobb hangsúlyt kellene helyezni a decentralizált kommunikációra a tagállamokban lévő parlamenti tájékoztató irodákon keresztül. A különféle tagállamok polgáraival folytatott kommunikáció ebben a formában hatékonyabban működik, mint központosítva. Köszönöm a figyelmet!

Brigitte Douay (PSE). – (FR) Elnök úr, ebben a költségvetési vitában még egyszer köszönetet kell mondanunk Lewandowski úrnak ezért a nagyon kiegyensúlyozott jelentésért. Emellett szeretném ismét emlékeztetni Önöket arra, az európai demokrácia szempontjából milyen fontos év lesz a 2009-es: új Parlament és új Bizottság lép hivatalba, ezért az intézményeink nyilvánossággal folytatott kommunikációját tekintve is meghatározó év lesz.

Ahhoz azonban, hogy a nyilvánosság tagjai érdeklődjenek az európai kérdések iránt, érintettnek érezzék magukat ezekben, és tömegesen menjenek el szavazni, a különböző intézményektől eredő kommunikációnak következetesnek és világosnak kell lennie. Erre való tekintettel, és a nagyobb hatékonyság érdekében rendkívül fontos a kommunikációban közvetlenül vagy decentralizáltan, a tagállami képviselők révén részt vevő három intézmény közötti szoros együttműködés, mivel a választásokig már csak egy év van.

Ez a gondolatmenet áll a Lewandowski úr jelentésére vonatkozó 2. módosítás háttérben, amelyet az én képviselőcsoportom nyújtott be. Célunk, hogy közelebb kerüljünk a polgárokhoz, ami itt e Házban mindannyiunk számára igen fontos.

Ville Itälä (PPE-DE). – (FI) Elnök úr, szeretném megköszönni az előadónak, Lewandowski úrnak ezt a kiváló munkát, és néhány pontra szeretnék külön figyelmet fordítani.

Először is az asszisztensekre vonatkozó rendszerről mondanék valamit. Támogatom az előadó által javasoltakat. Ezzel kapcsolatban azt mondja, hogy fontos kérdéssről van szó, amelyet e jelentés eredményeképpen végre rendezni kell.

Ezek után az itt tárgyalt azbesztprobléma kérdésével szeretnék foglalkozni. Mielőtt bármilyen finanszírozást biztosítanánk, meg kell állapítani, hogy ki a felelős, és valójában mennyi pénzre lesz szükség. Arról is kell egy világos terv, hogy hogyan haladjunk tovább. Elég nyilvánvaló, hogy nem dolgozhatunk olyan épületben, ahol – meglepő módon – a megvásárlása után felfedeztük az azbeszt jelenlétét.

Arra a tényre is szeretném felhívni a figyelmet, hogy már régóta szó volt egy EMAS rendszerről, bár erre vonatkozóan nincsenek világos tervek. Ugyancsak remélem, hogy a parlamenti többség egyértelműen eldöntötte, hogy az igazgatásnak javaslatot kell készítenie arról, hogy a mindennapos parlamenti használatra fokozottan környezetbarát járművekbe ruházunk be, de egyelőre erről sincsenek konkrét tervek.

Esko Seppänen (GUE/NGL). – (FI) Elnök úr, elvben jóváhagyom Lewandowski úr jelentését, de tartózkodunk, mivel a Parlament költségvetéséről annak végleges formájában csak ősszel fogunk szavazni, a Parlament első költségvetés-tervezete pedig nem kielégítő. Tapasztalataink szerint ez őszre már világosabb lesz, így egyelőre nem tudunk állást foglalni a végső megfogalmazásról, amelyet addig nem fognak bemutatni.

Pozitívumként szeretném felhívni a figyelmet Rømer főtitkár nyilatkozatára, aki azt mondta, hogy az útiköltségek kifizetése a következő parlamenti ciklusban teljes mértékben a tényleges költségek alapján fog történni, és nem lesznek érvényben köztes vagy átmeneti megoldások.

Egyetértek a Mulder úr által megfogalmazott kritikával a strasbourg-i épületprogrammal kapcsolatban: véleményünk szerint csalás lenne, ha az azbeszt miatt felújításokat kellene végeznünk.

Janusz Lewandowski, előadó. – (PL) Elnök úr, először is a parlamenti asszisztensek javadalmazására vonatkozó szabályok átláthatóságának, amit próbálunk megvalósítani, nem szabadna kicsinyes alkudozás és konfliktus tárgyát képeznie a képviselőcsoportok között: ez a Parlament egészének közös felelőssége, amely Parlament jövőre azt fogja kérni, hogy újból szavazzanak neki bizalmat. Másodszor, a bizalom légköre köztünk és az elnökség között egyre jobb lesz, minél gyakrabban és minél teljesebb körben kapunk előzetes tájékoztatást a pénzügyi következményekkel bíró kötelezettségvállalásokról. Harmadszor, a költségvetési munkánk célja pontosan az, hogy felkészüljünk az elkövetkező év legvalószínűbb forgatókönyvére. Ahol bizonytalanságot tapasztalunk, a válasz a költségvetési tartalék, és ez a Lisszaboni Szerződéssel és annak hatásával kapcsolatos bizonytalanságra is vonatkozik.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra holnap, 2008. május 20-án kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (142. cikk)

Nathalie Griesbeck (ALDE), írásban. – (FR) A ma tárgyalt jelentés célja, hogy intézményünk meghatározza álláspontját az Európai Parlament 2009-re tervezett költségvetésével kapcsolatban.

Kulcsfontosságú év áll előttünk: a Parlament megújulásának éve; egy olyan év, amikor az európai parlamenti képviselők és asszisztenseik státútumában is komoly változások várhatók; és mindenekelőtt az első olyan év, amikor az intézményünket plusz felelősséggel és az ezzel járó pluszmunkával felruházó Lisszaboni Szerződés hatályban lesz.

Támogatni kívánom az elnökség által benyújtott tervezetet. A Parlament előtt álló megnövekedett pénzügyi követelményeket figyelembe véve ezzel a tervezettel az 5. tétel szerinti kiadások 20%-os küszöbe alatt tudunk maradni. Az igazgatásunknak folytatnia kell ezt a fajta racionalizációt, hogy – konkrétan a személyzet átszervezése révén – tovább optimalizáljuk hatékonyságunkat.

Hozzátennem még, hogy hatásértékelés készül az egyszerűsített szerződés hatálybalépése által generált szükségletekről, és hogy a becslések kiigazítására a költségvetés első olvasatáról szóló őszi szavazásig lesz lehetőség.

22. Nyersanyag- és árukereskedelem (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság nevében Holm úr jelentése (A6-0134/2008) a nyersanyagok és alapanyagok kereskedelméről (2008/2051(INI)).

Jens Holm, előadó. – (SV) Hölgyeim és uraim, mindenekelőtt hálás köszönet illeti valamennyi árnyékelőadót a szoros együttműködésükért.

Mindannyian láttuk a képeket a közelmúltban fellépő élelmiszerhiány által sújtott helyszínekről. A mezőgazdasági árak, nem utolsósorban az élelmiszerárak nagyon rövid idő alatt ugrásszerűen megemelkedtek. Ez halálos csapásként ért sok fejlődő országot, amelyek erősen függenek az élelmiszer-behozattól, és már eddig is nehezen tudtak talpon maradni. Reméljük, hogy ez a nemzetközi nyersanyag-kereskedelmről szóló jelentés segít majd orvosolni e problémák némelyikét. Végző soron az úgynevezett millenniumi célok aláírásával mindnyájan elköteleztük magunkat az éhínség és a szegénység felszámolása mellett. Ban Ki Mun ENSZ-főtitkár nemrég arra figyelmeztetett, hogy a megnövekedett élelmiszerárak a millenniumi célok legfontosabb célkitűzését sodorják veszélybe, mégpedig a világ szegénységének felére csökkentését. Ezért legfőbb ideje, hogy sürgős intézkedéseket tegyünk.

A közelmúlt élelmiszerválsága különösen bebizonyította, hogy az élelmiszer nem pusztán a nyersanyagok egyike. Ha még egy olyan alapvető követelmény sem tud teljesülni, hogy biztosítsuk, hogy az emberek enni kapjanak, a fejlesztésről szóló szövegek nem sokat érnek. Ezért óvatossá kell lennünk, ha az élelmiszert az összes többihez hasonló alapanyagként akarjuk kezelni a nemzetközi kereskedelemben. A világ fejlődő

országai még arra is rákényszerültek, hogy élelmiszerpolitikájukban deregulációt hajtsanak végre, és a nemzeti szükségletekre való termelésről átálljanak a kivitellel irányuló termelésre. Ez az IMF, a Világbank, az USA és az EU politikája, amelyek mind ezeket a követelményeket támasztották. A védővámok és szubvenciók eltörlésével sok fejlődő ország rendkívül kiszolgáltatottá vált az élelmiszer- és nyersanyagárak ingadozásainak. Vegyük például Haitit, amely rizsből korábban önellátó volt. 1995-ben a Nemzetközi Valutaalap rákényszerítette az országot a rizs vámtarifájának csökkentésére. Az USA-ból beözönlött az államilag támogatott rizs, a helyi termelés pedig összeomlott. Ma Haiti teljes rizsfogyasztásának háromnegyedét az USA-ból importálják.

Remélem, hogy ez a jelentés biztosítja számunkra a nyersanyagok bizonytalan kereskedelméből eredő problémák és kihívások kezeléséhez szükséges eszközöket. A jelentésben tárgyalt kérdések közé tartozik a fejlődő országok támogatása gazdaságuk diverzifikálásában, hogy ki tudjanak törni abból a helyzetből, hogy csak egy vagy két nyersanyagot exportálnak, és továbbléphessenek a magasabb szinten feldolgozott termékekkel járó fejlettebb termelési minták felé. A fejlesztési politika rugalmasságának fontosságára ugyancsak felhívtuk a figyelmet. Teret kell hagynia ezeknek az országoknak a lehetőségek és a gazdaságpolitikai eszközök fejlesztésére, például a belföldi mezőgazdaság támogatására. Követeljük ezenkívül, hogy az Európai Bizottság vizsgálja felül a FLEX finanszírozási rendszert, amelynek célja a nyersanyagárak stabilizálása. Ugyancsak foglalkoztunk a nyersanyag-kereskedelem egyenlőségi vonatkozásaival, illetve inkább azok hiányával. Rendkívül fontos, hogy a nemek kérdését mindig vegyük figyelembe a nemzetközi kereskedelmi megállapodásokról szóló tárgyalásokon.

Ez a jelentés a méltányos kereskedelmet is számba veszi. A méltányos kereskedelem eszközként hozzáegíthet ahhoz, hogy támogassuk a fejlődő országok kistermelőit és fokozzuk a nyomást a társadalmi és környezetvédelmi standardok emelése érdekében ezekben az országokban. Felhívjuk az EU valamennyi intézményét, hogy a közbeszerzési pályázatokban és a beszerzési politikáikban a méltányos kereskedelem elvét alkalmazzák.

Az állati termékek fogyasztásának növekedésével sem értünk egyet, azaz a hús és a tejtermékek iránti kereslet növekedésével, ami viszont fokozza az emberi fogyasztás helyett az állatoknak szánt gabona iránti keresletet.

Számos más kérdés szerepel még a jelentésben. Végezetül azt kell mondanom, hogy ez a munka feltárta az EU igazi arcát. Miközben a magunk részéről mindig törekedtünk a fejlődő országok szükségleteinek és körülményeinek kezelésére, az európai ipar az Európai Parlamentben ülő képviselői segítségével igyekezett az üzleti szervezetek rövid távú kereskedelmi érdekeire, az olcsó nyersanyagokhoz való stabil hozzáférésre helyezni a hangsúlyt.

Mindenkit arra szeretnék biztatni, hogy hagyja jóvá a Baloldal, a Szocialisták és a Zöldek képviselőcsoportja által benyújtott módosításokat. A 20. és a 21. módosítás különösen fontos. Ezáltal egyensúlyba tudnánk hozni a jelentést, hogy erősebb legyen a fejlesztési dimenzió.

Janez Potočnik, a Bizottság tagja. – Elnök úr, szeretném megköszönni a Parlamentnek, hogy lehetőséget adott nekünk a nyersanyagokhoz való hozzáférés megvitatására, amely kérdés fontos helyen szerepel az Európai Unió napirendjén, különös tekintettel a versenyképességi napirendünkre. Először is hadd mondjak köszönetet az előadónak és az árnyékelőadónak a jelentésért, amely számos területet fog át, például az éghajlatváltozást, a szegénység enyhítését és a fejlődést.

A fejlődés ebben az összefüggésben valóban meghatározó kérdés, ezért a nyersanyagokhoz való hozzáférést korlátozó intézkedések terjedésével kapcsolatos aggályaink és fellépéseink tárgyalása előtt röviden kitérnék a fejlesztési kérdésekre is.

A szegénység enyhítéséért és a fejlődésért, valamint az élelmiszerbiztonságért folyó küzdelem kiemelt helyen áll a Bizottság napirendjén. Mint azt Önök is jól tudják, a fejlesztési támogatásokat tekintve az Európai Unió a világ legnagyobb adományozója. A Bizottság konkrétan a nyersanyagok területén is számos fejlesztésközpontú programot vállalt: a FLEX-en keresztül például a Bizottság a fejlődő országok nemzeti költségvetését támogatja, ha a kivitellel összefüggő fiskális bevétel visszaesik.

A Bizottság emellett több kezdeményezéssel ösztönzi a nyersanyagok és a természeti erőforrások kiaknázása által generált adóbevételek átlátható kezelését, ilyen például az EITI, a Kimberley-folyamat és a FLEGT program. Hadd említsem még meg a „Mindent, csak fegyvert ne” programunkat, amely a legkevésbé fejlett országokból (a fegyverek kivételével) minden termék behozatala számára vámmentes hozzáférést biztosít, ami lehetővé teszi kivitelleik diverzifikálását.

Hadd térjek át most fő aggodalmunkra, ami a kereskedelmi szempontot illeti. A kereskedelemhez két fél kell. Kell importálnunk és kell exportálnunk. Éppen ezért kritikus fontosságú, hogy biztosítsuk, hogy a nyersanyagokhoz való hozzáférés a harmadik országokban mentes legyen az olyan indokolatlan torzulásoktól, mint a kontingensek, a kiviteli vámok és a kiviteli tilalmak.

Ma sajnos nem ez a helyzet. Épp ellenkezőleg, a harmadik országok egyre nagyobb lendülettel töreksenek a kiviteli korlátozások bevezetésére. Különösen azt találjuk aggasztónak, amikor a gazdaságilag felemelkedő országok közül néhány meghatározó ország az agresszív iparpolitikai célkitűzéseinek keretében vezet be ilyeneket. Hadd hangsúlyozzam, hogy nem a szegényebb fejlődő gazdaságokon van itt a hangsúly, sokkal inkább a nagy, gazdaságilag felemelkedő országokon.

Az ezen országok által bevezetett intézkedések következtében globális szinten torzul a verseny, ami árt az európai iparnak. Sajnálatos módon a probléma egyre nagyobb méreteket ölt. Mára legalább 20 ország vezetett be olyan intézkedéseket, amelyek az Európai Unió számára fontos kivitelek is érintenek. A különféle nyersanyagokat érintő korlátozásokból több mint 450-et számoltunk meg. Közvetlenül vagy közvetve az európai iparágak közül a legtöbbet érintik, ha nem mindet.

Mit lehet tenni? Az eddig elvégzett munka azt mutatja, hogy nincs erre azonnali megoldás, még ha a kiviteli korlátozások megszüntetése kiemelt helyen is szerepel a napirendünkön, akár a kétoldalú szabadkereskedelmi megállapodásokban, akár a Kereskedelmi Világszervezetben, de többet is fogunk tenni.

Először is fontos lesz egy átfogó stratégia kidolgozása a nyersanyagokhoz való hozzáférésről. A Bizottság e tekintetben dolgozik egy közleményen, amelynek lesz egy fontos kereskedelmi összetevője is. Nyilvánvaló, hogy minden ilyen stratégiának teljes mértékben és koherensen ki kell terjednie valamennyi politikai területre, beleértve az olyan kritikus kérdéseket is, mint az élelmiszerbiztonság, a fejlődés és a környezetvédelem.

Minden eszközt a lehető legnagyobb mértékben ki kell majd használni. A nyersanyagokhoz való hozzáférésről szóló fenntartható, koherens politika ezért a következőket ötvöznél: először is, nemzetközi kötelezettségvállalásokat biztosító tárgyalások a WTO-ban és kétoldalú keretek között; másodsorban, a WTO-szabályok és a meglévő megállapodások végrehajtása; harmadszor pedig, olyan „puha” intézkedések, mint a párbeszéd és a szövetségek kialakítása. Bár ezen elemek egyike sem új, kombinációjuk és koherens használatuk fogja meghatározni az erősségüket. Ezt az év későbbi szakaszában az érdekelt felekkel tartandó konferencián fogjuk megvitatni.

Figyelembe véve a nyersanyagok fontosságát, a Bizottság üdvözli az erről a kérdéstről folyó parlamenti megbeszéléseket. A Bizottság különösen üdvözli a jelentés első tervezetéhez benyújtott módosításokat. A jelentés most már jobban felhívja a figyelmet a kérdés jelentőségére. Módszereket javasol a kérdés konstruktív kezelésére, például a megállapodások végrehajtását és a partnerországokkal való tárgyalásokat. További stratégiánk megtervezésében és végrehajtásában készek vagyunk teljes mértékben együttműködni a Parlamenttel.

Daniel Caspary, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, biztos úr, örülök, hogy szabadabbá tudta tenni magát mára, Potočník úr. Mandelson biztos, mint látjuk, újfent inkább elutazott a világ másik részére, valami fontos konferenciára, ahelyett hogy az európai iparpolitika fontos kérdéseit velünk vitatná meg a Parlamentben. Képzelmű, mennyire örültem annak hallatán, hogy Ön sokkal jobban, sokkal világosabban és átgondoltabban mutatja be a tárgyat, mint a mi kereskedelmi biztosunk valaha is képes lett volna.

Nagyon meg vagyok elégedve a bizottságban tartott tanácskozásaink kimenetelével, mivel attól tartok, hogy az előadó az eredeti tervezetben – a fejlődő országokkal kapcsolatban tett jó meglátásai ellenére – teljesen szem elől tévesztette az európai ipar érdekeit. A Nemzetközi Kereskedelmi Bizottságban beiktattunk egy új, a mi iparpolitikánk érdekeivel foglalkozó első részt a jelentésbe. Az említett érdekek mibenléte immár kristálytisztán látható. Határozottan arra kell helyeznünk a hangsúlyt, hogy az európai ipar számára biztosítsuk a nyersanyagellátást. Amint a biztos úr nagyon helyesen megmondta, e tekintetben komoly nehézségeket tapasztalunk.

A WTO keretében sürgősen jobb szabályokra van szükségünk, amelyek úgy épülnek fel, hogy lehetőség szerint megtiltják az olyan kereskedelemtorzító intézkedéseket, mint például a kiviteli vámok. Szabad hozzáférést kell kapnunk a nyersanyagokhoz a világpiacra. Tűrheterlen, hogy egyes országok, például Kína, politikai eszközként visszaélnek a nyersanyagokkal.

Minden tőlünk telhetőt meg kell tenni, nemcsak a többoldalú tárgyalásokon, de a kétoldalú tárgyalásainkon is, hogy védjük a nyersanyagpiacokhoz való, valóban nyílt hozzáférést. Tűrheterlen az a tény, hogy a Bizottság engedett az Ukrajna WTO-csatlakozásáról szóló tárgyalásokon, és elfogadott egy bizonyos mértékű eltérést

a kiviteli vámok kiszabásában, ráadásul rossz példát is mutat. Az is tűrhetetlen volt, hogy Szaúd-Arábia WTO-csatlakozásával összefüggésben elfogadtuk a kettős árképzést, egy olyan rendszert, amely számos nehézséget okozott az európai petrokémiai iparunk számára. Az sem tölt el nagy reményekkel, amikor látom, most mi zajlik Oroszország WTO-csatlakozásával kapcsolatban, ezért szeretném, ha a Bizottság nagyon odafigyelne annak biztosítására, hogy ne vezessenek be több kereskedelemtorzító intézkedést.

Még egyszer hadd mondjak őszinte köszönetet a bizottságban dolgozó valamennyi munkatársamnak ezért a jelentésért. Remélem, a holnapi plenáris szavazáson nem változtatunk rajta túl sokat.

ELNÖKÖL: MORGANTINI ASSZONY

Aelnök

Francisco Assis, a PSE képviselőcsoport nevében. – (PT) Azzal szeretném kezdeni, hogy gratulálok az előadónak. A nyersanyagokhoz való hozzáférés terén aktuálisan jelentkező problémák nagyrészt az érintett piacokon történő szerkezetváltásból erednek, amely összefügg a nemzetközi gazdaságban zajló változásokkal.

A nyersanyagok piaca korábban ciklikusan fejlődött, a rendkívüli szűkösség időszakai és a hiány időszakai között ingadozva, amiből néha egyensúly alakult ki. Úgy tűnik, most új helyzettel, a strukturális hiánnyal kell szembenéznünk, amely nagyrészt a sok fejlődő országban zajló iparosodás és urbanizáció gyors előrehaladása által kiváltott hirtelen keresletnövekedés eredménye.

Nyilvánvaló, hogy erőfeszítéseket kell tenni a megfelelő fórumokon, különösen a Kereskedelmi Világszervezet keretében, hogy a nyersanyagokhoz való hozzáférés megkönnyítése érdekében konszenzust érjünk el. Ez azonban nem hagyhatja, hogy szem elől té vesszünk egy másik alapvető kérdést: ezeken a piacokon most új helyzet állt elő, ami az élelmiszerek és az energia terén egyaránt jelentkezik. Az Európai Unióban ezért nekünk, nagy nyersanyagimportőröknek ezt a kérdést különös aggodalommal kell szemlélünk. Egyrésztől mérlegelnünk kell az esetleges hatását világszerte, mivel a nyersanyagfogyasztásra túlzott nyomást gyakorolhat, ami a fejlődő országokban nagyon negatív következményekkel járhat a környezet, a gazdasági és a társadalmi szervezet terén, másrésztől viszont a saját helyzetünket is meg kell vizsgálnunk, hogy megértsük a saját nehézségeinket.

Ez két, látszólag alapvető kérdést vet fel. Az egyik azzal kapcsolatos, hogy felül kell vizsgálnunk saját gazdasági fejlődésünk modelljét, mivel nem összeegyeztethető azzal a helyzettel, amikor a nyersanyagokat túlzott mértékben kiaknázzák. A másik arra utal, hogy nagyobb hangsúlyt kellene helyezni az alkalmazott tudományos kutatásra, hogy biztosítsuk a nagyobb innovációt, elősegítsük a nyersanyagok újrahaznosítását és új válaszokat találjunk ezekre az új problémákra, amelyekkel a strukturális hiány miatt szembesülünk kell.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) A természet egyetlenül osztotta el javait a Földön – a nyersanyagokat a föld alatt, az élelmiszereket és fákat a föld felszínén és a halakat a vízben. Az emberi szükségletek azonosak, de a szükségletek kielégítéséhez szolidaritásra van szükség az erőforrások kitermelésében és a nemzetközi kereskedelem révén történő elosztásukban. A Holm-jelentésnek sok mondanivalója van e témában. Caspary úr nyomán néhány pontot szeretnék kihangsúlyozni.

Az első a korlátozott erőforrások ésszerű kiaknázása. Ismétlen: korlátozott erőforrások.

A második a nyersanyagok védelme az elkobzással szemben, a szegény országok, különösen az afrikai országok újkori gyarmati kisajátításával szemben. Nem látunk bele az ilyen anyagok terén Kína és bizonyos más országok által folytatott kereskedelembé.

A harmadik, hogy az ilyen nyersanyagok kereskedelmének célja a szegény országok fejlesztése kell, hogy legyen. Ez a fő célunk. A haszon a lakosságot illeti, nem csak a hatóságok vagy a nagy nemzetközi vállalatok képviselőit.

A negyedik, hogy az EU nyersanyag-politikájának biztosítania kell, hogy az Uniót ne tarthassa sakkban például Oroszország a gáz esetében, vagy a jövőben esetleg Brazília a cukor esetében.

Az ötödik, hogy valamennyi partner abszolút felelősséggel bír a tengeri erőforrások kihasználásáért. Mint tudjuk, számos halfajt a kipusztulás fenyeget, Ázsia és Amazónia erdőihez hasonlóan.

Következésképpen, elnök asszony, a szabad és tisztességes kereskedelemben a korlátozott természeti erőforrások kiaknázásában tanúsított felelős magatartás kell, hogy legyen a jelszó, hogy a jövő generációk is hozzáférhessenek az emberiség fennmaradásához szükséges nyersanyagokhoz. A szegény országokat

hasznosítást, hanem abban kell segíteni, hogy kifejlesszék az alapélelmiszerek előállításához szükséges technológiát. És ezen a téren Európa nagyon sokat tehet.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Elnök asszony, biztos úr, szem előtt tartva a kereskedelem szerepét globalizálódó világunkban, támogatnunk kell a méltányos kereskedelem előmozdítására irányuló erőfeszítéseket és minden olyan kezdeményezést, amely hozzájárul a fenntartható gazdasági fejlődéshez.

A nyersanyagárak kihatnak a piaci fejleményekre, és az esetek egy részében súlyosbítják a gazdasági fejlődést, különösen az olyan országokban, ahol nincsenek nagy nyersanyagkészletek. Ez kihat a teljes piaci helyzetre és a nyersanyagok elérhetőségre egyaránt.

A várható magas olaj- és villamosenergia-árakat lehet és kell is kezelni a nyersanyagok kinyerésében és feldolgozásában alkalmazott hatékony technológiák révén. Ez a hatékonyság, az innovációk megvalósítása, valamint az erős kutatási ágazat fenntartása meghatározza, hogy mennyire lesz sikeres a piaci helyzet és a piac erősségének javítása a diverzifikálás és az energiabiztonság fokozása terén.

A mezőgazdasági kereskedelmet tekintve a figyelmet elsősorban a mezőgazdasági termények termelői felvásárlási ára és kiskereskedelmi árszintjei közötti egyensúlyvesztés miatt a termelőkre nehezedő nyomás enyhítésére kell fordítani. Ez torzítja a piacot, de azt is jelzi, hogy a piacnak is megvannak a szociális költségei.

Glyn Ford (PSE). – Elnök asszony, megtiszteltetés számomra, hogy felszólalhatok Holm úr nyersanyagok és alapanyagok kereskedelméről szóló jelentése kapcsán. Múlt hónapban abban a kiváltságban volt részem, hogy a Parlament nevében részt vehettem az Accrában rendezett XII. UNCTAD konferencián. A konferencia alkalmat adott arra, hogy meghalljuk a világ szegény lakosságának segélykiáltását.

Az élelmiszerek elszabadulása egyre több helyen vezet utcai zavargásokhoz, ennek a helyzetnek a kezeléséhez pedig friss szemléletre van szükségünk. Az új válság napi szinten több áldozattal fenyeget, mint ahányan a szeptember 11-e óta eltelt hat évben terrorizmus következtében életüket veszítették. A politikusok és a kormányok talán még nem vették észre, de a világ szegényeinek gyermekei egyre gyakrabban éheznek. Különösen égető a helyzet Afrikában, ahol az alapanyagok ára az elmúlt 12 hónapban több mint kétszeresére ugrottak, és a spekuláció, a hiány és a változó termelési minták folytán tovább emelkednek. A kiinduló ok a kelet-ázsiai kereslet növekedése és a mezőgazdasági beruházások elmaradásának a kínálatban jelentkező következményei. Az árvizek, szárazságok és rekord magas hőmérsékletek formájában megnyilvánuló éghajlatváltozás csak tovább ront a helyzeten, különösen a világ szegényeinek helyzetén. Ezért remélem, elfogadjuk ezt az állásfoglalást.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). – (EL) Elnök asszony, a nyersanyagokhoz való hozzáférés az európai gazdaság és versenyképesség szempontjából valóban létfontosságú. Ez különösen amiatt van így, mivel az EU nagymértékben függ a nyersanyagok harmadik országokból származó behozatalaitól.

Kiemelt célnak kell tekintenünk a harmadik országok által az EU nyersanyagokhoz való hozzáféréseinek útjába emelt akadályok lebontását. Ez a jelenlegi WTO-tárgyalásokra és a kétoldalú szabadkereskedelmi megállapodások érdekében folyamatban lévőkre egyaránt igaz.

Végezetül, elnök asszony, hölgyeim és uraim, úgy vélem, a fejlődő országoknak szóló támogatási mechanizmusokra és a know-how átadására van szükség annak érdekében, hogy lehetővé tegyünk a nyersanyagok és a természeti erőforrások használatának életképes, átlátható irányítását.

Stavros Arnaoutakis (PSE). – (EL) Elnök asszony, biztos úr, mondanunk sem kell, hogy az európai vállalkozásaink versenyképessége nagymértékben a nyersanyagkínálattól függ. Ezért ma egy integrált stratégiára van szükségünk, hogy hozzáférést biztosítsunk a világpiacokhoz. Ez hozzá fog segíteni a nemzetközi együttműködés, a jogos verseny, a méltányos kereskedelem és a legkevésbé fejlett országokban a komoly fejlesztési ösztönzőkön alapuló korlátozások tiszteltben tartásának biztosításához. Ugyancsak segíteni fogja a környezetbarát technológiai kutatás-fejlesztésbe és az újrahaznosításba történő beruházások ösztönzését.

Az EU fenntartható fejlődését, valamint a világ legszegényebb országaival való szolidaritást kell célul kitűznünk.

Brian Crowley (UEN). – Elnök asszony, szeretném megköszönni az előadónak a jelentés érdekében végzett munkáját. Úgy látom, három fő elemmel van dolgunk.

Először is, a nyersanyagokért és alapanyagokért globális verseny folyik. Európai szinten is fel kell ismernünk, hogy ha sikeresek akarunk lenni az ezekhez az alapanyagokhoz való hozzáférésben, jobb helyzetbe kell kerülnünk a kétoldalú megállapodások és kétoldalú üzletek megkötésekor.

Nyilvánvaló, hogy a hosszú távú fejlődés szempontjából nagyon fontos a világkereskedelmi tárgyalások kérdése, de a fejlődő világgal való gazdasági partnerségeink révén további előnyökre tehetnénk szert. Arra is szeretnék figyelmeztetni, hogy ha a világkereskedelmi tárgyalások keretében bizonyos jogokról lemondunk a nyersanyagokhoz és alapanyagokhoz való rövid távú hozzáférés érdekében, ez az Európai Unióban működő ipar sok részét hátrányosan érintheti, különösen a mezőgazdaságunkat.

Végezetül, amint azt az előttem szóló képviselőtársunk már elmondta, a tisztesség mindannyiunk számára a legfontosabb szempont. Most azért kell befektetnünk a fejlődő világ országaiba, hogy boldogulhassanak – nemcsak az idén és jövőre, a magas olaj- és gázárak miatt, de 20 év múlva is. Ezt össze kell kötni az oktatásra és a lakosságuk egészségügyi ellátására fordított beruházásokkal ezekben az országokban, hogy meg lehessen előzni a további problémák sorát.

Janez Potočnik, *a Bizottság tagja*. – Elnök asszony, szeretnék köszönetet mondani a tisztelt képviselőknek a felszólalásaiért. Úgy látom, kellőképpen tisztában vannak az előttünk álló kihívásokkal. Az is meglehetősen világos, egyrészt, hogy biztosítanunk kell a munkánk kiegyensúlyozott fejlődését, ami által különösen a szegényebb országokkal kell foglalkoznunk, törekedve a Crowley úr által taglalt tisztesség megvalósítására; másrészt viszont a saját iparunk nyersanyagokhoz való hozzáférése is tisztességes kereskedelmi szabályokat kell garantálnunk. Tény, hogy az Európai Unió nyersanyagok tekintetében nettó importőr, és ez nem is fog változni.

Most a kínálati piacainkon erősebb versennyel és emelkedő árakkal nézünk szembe, ami a gazdaságilag felemelkedő országokból származó fokozott versenyből ered. Ugyanakkor ezek a gazdaságilag felemelkedő országok akadályokat emelnek a nyersanyagaikhoz való hozzáférés útjába, ezáltal torzítják a versenyt. A nyersanyagokhoz való tisztességes, átlátható feltételek szerinti hozzáférés ezért az egyenlet alapvető része a globális versenyképességi stratégiánkban.

A Bizottság az elkövetkező években valamennyi rendelkezésre álló eszközt fel kívánja használni annak érdekében, hogy iparágaink számára megőrizze a nyersanyagok fenntartható kínálatát. Ennek folyamán átfogó, kiegyensúlyozott stratégiát fog követni. Amint a Parlament helyesen hangsúlyozta, az említett stratégiának nemcsak az iparágaink és a versenyképességünk érdekeit kell figyelembe vennie, hanem a szegényebb országok érdekeit is.

Ami a fejlesztési szempontot illeti, különbséget kell tennünk – és különbséget is fogunk tenni – egyrészt a szegényebb fejlődő országok által fenntartott, indokolt intézkedések, például az ilyen országok költségvetése számára nélkülözhetetlen kiviteli adók, másrészt a gazdaságilag felemelkedő országok által iparpolitikájuk részeként bevezetett intézkedések között, amelyek torzítják a versenyt a világpiacokon.

Értékelem Assis úr megjegyzését a K+F kötelezettségvállalásokkal kapcsolatban, amelyeket ezzel összefüggésben szintén növelni kell. Szeretném megköszönni a Parlamentnek, hogy támogatnak minket ennek a politikának az ügyében. Rendszeresen tájékoztatni fogjuk Önöket a stratégiánk további végrehajtásáról.

Jens Holm, *előadó*. – (SV) Potočnik biztos úr, várakozással tekintünk a bizottsági közlemény és a konferencia elé. Örvendetes, hogy foglalkozni kívánnak az élelmiszerbiztonság, a fejlődés és a környezet ügyével.

Francisco Assis, Önnel tökéletesen egyetértek abban, hogy felül kell vizsgálnunk a gazdasági fejlődésünk modelljét.

Zbigniew Zaleski, egyetértek Önnel abban, hogy a kereskedelem nem lehet azonos azzal, hogy a nyersanyagokat újkori gyarmatosítók módjára ellopjuk a fejlődő országoktól. Ezért Zbigniew Zaleskit és mindenki mást is arra hívok fel, hogy mindenképpen támogassák a 20. és 21. módosítást. Kérem, gondosan tanulmányozzák át.

Nézzék meg a 26. módosítást is, amely a bioüzemanyagokkal foglalkozik. Ebben a módosításban környezetvédelmi és szociális standardok bevezetésére hívunk fel a bioüzemanyagok tekintetében. Komoly probléma, hogy egyre több gabonát használunk el hús előállítására, más szóval gabonával etetjük az állatokat, ugyanakkor egyre több gabonát használunk el az autók üzemanyagának előállítására is.

Ez felhívás a Bizottság felé: intézkedéseket akarunk a magán gépkocsik használata és a húsfogyasztás csökkentésére, hogy több gabona maradjon emberi fogyasztásra!

A jelentésben sürgős intézkedéseket követelünk az éghajlatváltozás kezelésére. A kereskedelemnek is viselnie kell a felelősséget. Minden téren csökkentenünk kell a szükségtelen kibocsátásokat és vissza kell fognunk a közlekedést. A kereskedelem tekintélyes része olyan termékekkel foglalkozik, amelyeket helyben is ugyanúgy elő lehetne állítani. Ösztönöznünk kell a „zöld” áruk forgalmát és a fejlett környezetvédelmi technológiát. Ha nem tesszük meg, és a kereskedelem sem vállal felelősséget, hamarosan nem marad nyersanyag, amivel kereskedhetnénk, és utána ennivalónk se lesz. Mérhetetlenül fontos, hogy komolyan vegyük az éghajlattal kapcsolatos felelősségünket!

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra 2008. május 20-án, kedden kerül sor.

23. Az Üzemanyagcellák és Hidrogén közös vállalkozás létrehozása (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság nevében Locatelli asszony jelentése (A6-0145/2008) az Üzemanyagcella- és Hidrogéntechnológiai Közös Vállalkozás létrehozásáról szóló tanácsi rendeletre irányuló javaslatról (COM(2007)0571 - C6-0446/2007 - 2007/0211(CNS)).

Janez Potočnik, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, mindenekelőtt szeretném kifejezni hálás köszönetemet a Parlamentnek, és különösen az előadónak, Pia Locatellinek, valamint az őt helyettesítő Teresa Riera Madurellnek, amiért támogatták az Üzemanyagcella- és Hidrogéntechnológiai Közös Vállalkozás létrehozásáról szóló javaslatunkat.

Hadd mondjak köszönetet valamennyi árnyékelőadónak is a konstruktív támogatásukért, valamint a Költségvetési Bizottságnak a véleményéért.

Az Üzemanyagcella- és Hidrogéntechnológiai Közös Vállalkozásnak két alapító tagja lesz: az Ipari Csoport és a Közösség. Az Ipari Csoportot az ipar magánvállalkozásai hozták létre, tagjai pedig Európa üzemanyagcella- és hidrogéntechnológiai vállalkozásainak többségét képviselik, például az autógyártókat, az energiaszolgáltatókat, az üzemanyagcella-technológia fejlesztőit és az alkalmazásaik fejlesztőit. A különböző vállalatméretek egyaránt képviseltetik magukat, a mikrovállalkozásoktól egészen a multinacionális cégekig.

A Bizottság és az iparág közötti együttműködés a rendelet előkészítése folyamán világosan bizonyította az érintett iparág erős motiváltságát. Az állami oldalról kapott garancia a stabil finanszírozás hosszú távú biztosításáról tovább fogja növelni az ágazat önbizalmát. Ennek eredményeképpen a magánszektor részéről további tekintélyes források lekötésére lehet számítani.

A közös vállalkozás két alapító tagján kívül az egyetemek, kutatóközpontok és más kutató szervezetek most hozzák létre a Kutatási Csoportot, amely várhatóan a közös vállalkozás harmadik tagja lesz. Az alap kutatás e közös technológiai kezdeményezés (JTI) szempontjából vett fontossága folytán szükségesnek találták a Kutatási Csoport képviselétét az irányító testületben.

Becslések szerint e közös technológiai kezdeményezés létrehozása összességében legfeljebb öt éven belül fel fogja gyorsítani a stabil hidrogénellátási és üzemanyagcella-technológiák megvalósítását, előkészítve a 2010-2020 közötti határidőn belüli kereskedelmi indulást.

Azt is szeretném megemlíteni, hogy ez az energiatechnológia felgyorsítása terén tett erőfeszítéseink szempontjából is fontos, mivel ez a közös technológiai kezdeményezés nagyon érdekes modell azon ipari kezdeményezések némelyike számára, amelyek létrehozását a stratégiai energiatechnológiai terv keretében javasoltuk.

A Parlament véleménye tartalmaz több nagyon helyénvaló módosítási javaslatot. Az egyik példa az áttörést hozó kutatás fontosságának hangsúlyozása. Az alap kutatás szerepelni fog a K+F programban, ami fokozni fogja az előrehaladást és a siker elérésének valószínűségét.

Egy másik példa a Közös Kutatóközpontnak (KKK) a közös vállalkozás tevékenységeiben való részvétele tisztázása. A KKK számos, jelentőséggel bíró területen tág hatáskörökkel rendelkezik, ezért a jövőbeni határozott részvétele erősíteni fogja a közös vállalkozás kutatásait.

Mind a Tanács, mind a Bizottság számít az Önök észrevételeire és véleményére, mivel mindenki készen áll a továbblépésre és e fontos kezdeményezés végrehajtásának haladéktalan megkezdésére.

Elnök. – Most valószínűleg Locatelli asszonynak kellett volna beszélnie, lévén ő az előadó, de a helyettesítésére Madurell asszonyt jelölte ki; egyelőre azonban nem látom Madurell asszonyt, és nagyon sajnálom, hogy nincs a körünkben.

Ezért most egyenesen továbbmegyünk a képviselőcsoportok nevében felszólalókkal.

Jan Březina, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, mindenekelőtt szeretnék köszönetet mondani az előadónak, Locatelli asszonynak az energiaügyi jövőnk szempontjából az egyik legfontosabb stratégiai technológiával foglalkozó jelentés elkészítésében végzett igen alapos és részletes munkájáért.

Őszintén üdvözlöm a hidrogénnel és üzemanyagcellákkal foglalkozó európai platform, a siker elérésének főszereplője kezdeményezését. A közös technológiai kezdeményezés fogalmát a hetedik keretprogramban vezették be mint új mechanizmust a köz- és magánszféra közötti hosszú távú partnerségek megvalósítására az európai szintű kutatásban. Eddig négy közös technológiai kezdeményezés jött létre az innovatív gyógyszerek, a beágyazott rendszerek stb. területén. Ezzel a javaslattal létrejön az ötödik közös technológiai kezdeményezés az üzemanyagcellák és a hidrogén területén.

Mivel az EU olyan kihívásokkal néz szembe, mint a villamos energia biztonsága, az energiafüggőség és az éghajlatváltozás hatásainak sokat vitatott enyhítése, fel kell lendítenie a tisztább, hatékonyabb energiotechnológiák fejlesztését és alkalmazását. Az üzemanyagcella- és hidrogéntechnológiák jelentősen hozzájárulnak e célokhoz. A közös európai stratégia hiánya eddig megakadályozta Európát abban, hogy lépést tartson az ázsiai országokkal és az Egyesült Államokkal.

Ami a módosításokat illeti, támogatom azokat, amelyeket a javaslat megerősítése és a többi közös technológiai kezdeményezéssel való koherencia érdekében nyújtottak be. Saját tapasztalataim és a kkv-kkal folytatott kommunikáció alapján különösen azokat a módosításokat támogatom, amelyek nagyobb hangsúlyt helyeznek a kkv-k innovációs potenciáljára és az általuk tapasztalt sajátos akadályokra, például a kutatási infrastruktúrához való csökkentett hozzáférés terén. Ugyancsak hangsúlyozniuk kell az áttörésközpontú kutatás fontosságát. Amint a végrehajtási tervben is szerepelt, a kutatásnak különösen az első szakaszokban a közös technológiai kezdeményezések tevékenységeinek fontos részét kell képeznie.

Véleményem szerint a köz- és a magánszféra e közös kezdeményezése a helyes út ahhoz, hogy versenyképesebbek legyünk az USA-val és más olyan országokkal, amelyek a hidrogén kutatása terén hagyományokkal és fejlesztési stratégiával rendelkeznek.

Silvia-Adriana Țicău, a PSE képviselőcsoport nevében. – (RO) Én is szeretnék gratulálni az előadónak és hangsúlyozni e dokumentum fontosságát. Ez a kezdeményezés rendkívül fontos a kutatási tevékenység szempontjából. Sajnos a támogatás gyakran nem elegendő, illetve olykor nem megfelelően használják fel. Az Európai Közösség maximális hozzájárulása e közös vállalkozás igazgatási kiadásaihoz 470 millió euro lesz. 2013 után ismét lehet új támogatásokat biztosítani, de csak az olyan projektekre, amelyekhez 2013. december 31-ig finanszírozási megállapodást írnak alá.

Szeretném hangsúlyozni azt a tényt, hogy ez a közös vállalkozás rendkívül hasznos, mivel végrehajtja a kutatási keretprogramot és része annak, különösen az energia és a közlekedés terén, beleértve a repülőtechnikát is. Úgy vélem, ez a jelentés is rendkívül fontos, mivel összehangoltan támogatja a kutatási és technológiafejlesztési tevékenységeket, és ez a kezdeményezés a kutatási prioritások megvalósítását is támogatni fogja az üzemanyagcellákkal és hidrogénnel kapcsolatos kommunikációs és információs technológia terén, de az üzemanyagcellák és a hidrogén kutatására fordított állami és magánberuházásokat is ösztönözní és növelni fogja a tagállamokban és a társult országokban.

Vladko Todorov Panayotov, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (BG) Európának le kell küzdenie az éghajlatváltozást és gondoskodnia kell a természeti erőforrások kínálatának biztonságáról. A nyersanyagok és a késztermékek árainak folyamatos emelkedése mellett ez a feladat kezd rendkívül nehéznek bizonyulni.

Van egy megoldás, és ez az új technológiában rejlik, amely egyrészt előre csökkenteni fogja az üvegházhatást okozó gázok kibocsátását, másrészt a nyersanyagok hatékonyabb, takarékosabb felhasználásával jár. Ezáltal Európa élen járhatna a globális felmelegedés elleni küzdelemben, és megőrizhetné versenyképességét a nyersanyagok globális piacán. Ehhez a kutatásra és az új technológiára fordított befektetések növelésére van szükség, figyelembe véve minden egyes tagállam saját potenciálját.

Az új technológia, különösen a hidrogéntechnológia és az üzemanyagcellák fejlesztése meghatározó szerepet fog játszani az energiaforrások hiányának leküzdésében, valamint a környezetvédelemben és a kiotói jegyzőkönyvben kitűzött célok elérésében. Figyelembe kell azonban vennünk, hogy ezekhez a technológiákhoz fémeket, például platinát, palládiumot, aranyat kell használni, amelyek az új eszközök és berendezések felépítésének szerves részei. A hidrogéntechnológia fejlesztését és az üzemanyagcellák fejlesztését csak akkor tudjuk hatékonyra és fenntarthatóvá tenni, ha új, nagy hatékonyságú, környezetvédelmi szempontból biztonságos módszereket vezetünk be a fémek kitermelésére és kifejtésére.

Egy közös vállalkozás elindításának integrálnia kell minden olyan ország erőfeszítéseit, amely tapasztalatokkal rendelkezik mind a hidrogéntechnológia és az üzemanyagcellák közvetlen fejlesztése, mind a szükséges nyersanyagok fenntartható, környezetbarát kitermeléséhez szükséges technológiák fejlesztése terén. Bátorítani kell ezeket a fejlesztéseket az új tagállamokban, amelyek kiterjedt tapasztalatokkal rendelkeznek az említett területeken, például Bulgáriában, ahol egyes kutatócsoportok már hosszú évek óta dolgoznak ilyen projekteken, és komoly sikereket értek el.

Zdzisław Kazimierz Chmielewski (PPE-DE). – (PL) Elnök asszony, biztos úr, nehéz nem egyetérteni egy olyan törekvéssel, amely az üzemanyagcella- és hidrogéntechnológia terén próbál megfelelő szabályokat létrehozni egy közös vállalkozás számára. Locatelli asszony érdekes jelentése szerint ez a kezdeményezés a köz- és a magánszféra partnerségének ígéretes példája egy közös technológiai kezdeményezés megvalósítása érdekében. Az előttem lévő véleményben mégis az áll, hogy a Tanács megerősíti az ilyen cellák gyakorlati alkalmazásában rejlő technológiai kihívás rendkívüli összetettségét. A szakértők mérhetetlenül bonyolult feladattal néznek szembe, amikor utat keresnek az a garantált sikerre vezető kutatásokhoz. Néhány tudós például azt jósolta, hogy az üzemanyagcellák gyakorlati alkalmazásában komoly korlátok fognak mutatkozni, ha elfogadjuk, hogy a hidrogén csak egy energiahordozó. Azt sem szabad elfelejtenünk, hogy a gyakorlati alkalmazása – például az üzemanyagcellákban – minden alaklommal más energiaforrások használatát teszi szükségessé az előállításához. Ha ezt a nehézséget leküzdjük, újabb nehézségek támadnak a tárolás terén, ha más nem, a hidrogén tárolására és szállítására alkalmas technológiák megtalálásának szükségessége.

Azért hívom fel a figyelmet erre a kérdésre, hogy előmozdítsam az Európai Parlament által véleményezendő szövegen folyó további jogalkotói munkát. Hadd mondjam ki egyenesen, és ne tekintsek ezt mellékes megjegyzésnek: a fő szakértőm szerint ez a módszer nem fog befutni.

Janez Potočnik, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, szeretném megköszönni a tisztelt képviselőknek értékes észrevételeiket. Azt is szeretném elmondani, hogy a közös technológiai kezdeményezések bevezetésével valóban új koncepcióval álltunk elő. Őszintén remélem, hogy működni fog, mivel ennek az új módszernek meghatározó szerepet kellene betöltenie abban, hogy az új realitások némelyikét Európába hozza.

Most valószínűleg az lenne az újdonság, hogy a projektek finanszírozása után továbblépnénk a programok finanszírozása és a magán- és közszféra partnerségének erőteljesebb támogatása felé, és itt szándékosan a „magán- és közszféra partnerségéről” beszélek, mivel nyilvánvaló, hogy a kezdeményezések és a stratégiai kutatási napirendek olyan technológiai platformokról érkeznek, amelyek e közös technológiai kezdeményezések alapját képezték. Muszáj együttműködnünk, és én ezekben a közös technológiai kezdeményezésekben azt látom, hogy csoportok jönnek létre az Európai Unió szintjén. A nagy európai versenytársak közül néhánynak sikerült összefogni, hogy ebben a verseny előtti szakaszban erőik egyesítésével Európát erősebb pozícióba hozhassa a világtérképen.

Ebben az összefüggésben azt is szeretném elmondani, hogy ez a konkrét technológiai kezdeményezés rendkívül fontos, mivel az energiaágazatra vonatkozik, és ennek az ágazatnak a fontosságára nap mint nap emlékeztetnek minket.

Az európai stratégiai energiatechnológiai terv (SET-terv) egyik legfontosabb célkitűzése az alacsony szénkibocsátású technológiák kifejlesztésének és végrehajtásának előmozdítása. Tudom, hogy Önök már dolgoznak a SET-tervről szóló véleményen, és nagyon várom, hogy megismerhessem a nézeteiket. Amint korábban már mondtam, az Üzemanyagcella- és Hidrogéntechnológiai közös technológiai kezdeményezés más területek számára is érdekes modell, és jóváhagyása után bizonyosan része lesz a SET-tervnek.

Remélhetőleg a jövőben meg fogjuk látni, milyen különbséget jelent ez. Befejezésül azt szeretném mondani – mivel nem tudom, hogy helyesen tolmácsolták-e –, hogy az Európai Bizottság legfeljebb 470 millió euróval fog hozzájárulni e közös technológiai kezdeményezés végrehajtásának hat évében, és természetesen arra számít, hogy a törekvésben szintén részt vállaló magánszektor megduplázza ezt az összeget.

Elnök. – Madurell asszony bizonyosan nincs jelen, de biztos vagyok benne, hogy az előadó, Locatelli asszony jelentkezni fog, mivel amit a biztos úr mondott, rendkívül fontos.

A vitát lezárom.

A szavazásra kedden, déli 12 órakor kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (142. cikk)

Péter Olajos (PPE-DE), írásban. – (HU) Az elmúlt ötven évben a Föld népessége megkétszereződött, az energiafogyasztás pedig a négyszeresére nőtt. Ezért nincs más út, mint üdvözölni és minden eszközzel támogatni az Üzemanyagcella- és Hidrogéntechnológiai Közös Vállalkozás létrehozását.

Megértem Haug képviselő asszony aggodalmait a finanszírozást illetően, azonban az anyagiak nem állhatnak e kezdeményezés útjában. A kulcsszavak: innováció és életmódváltás. Ez pedig pénzbe kerül. Viszont megtérül. A modern gazdaságokban az innováció az éves GDP-növekedés 70–80%-át adja!

Hogy miért fektessünk be a hidrogénbe? Mert köztes energiahordozó. „Készletei” nem fogyhatnak el, az Univerzum leggyakoribb eleme. Azonban csak akkor tekinthető a fosszilis energiahordozók alternatívájának, ha megújuló energiákból, versenyképes áron tudjuk előállítani, és ez alatt nem bocsátunk a légkörbe szén-dioxidot vagy más üvegházhatású gázt.

Kanadában és az Egyesült Államokban már 2002-ben felismerték ennek fontosságát. Ott már többszáz ezer „biojárgány” rója az utakat, és folyamatosan bővül a hidrogéngázt szolgáltató töltőállomások száma. Az Unióban körülbelül 18 ezer környezetbarát modell található. A töltőállomás-lefedettség említésre sem méltó.

A végső leszakadást elkerülendő nem várhatunk e technológia és üzemanyag támogatásával, cselekedni kell. Ezúton is meghívom kollégáimat a jövő héten, május 28-án délután a Parlamentben rendezendő Greennovációs konferenciámra, ahol a tanácskozást követően a résztvevők utazhatnak is egy hidrogénbuszon és egy hidrogénautóval.

24. Közösségi Dohányalap (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság nevében Berlato úr jelentése (A6-0164/2008) az 1782/2003/EK rendeletnek a dohányra vonatkozó támogatásból a 2008. és 2009. évben a Közösségi Dohányalapba történő átcsoportosítás, valamint az 1234/2007/EK rendeletnek a Közösségi Dohányalap tekintetében történő módosításáról szóló tanácsi rendeletre irányuló javaslatról (COM(2008)0051 - C6-0062/2008 - 2008/0020(CNS)).

Sergio Berlato, előadó. – (IT) Elnök asszony, biztos asszony, hölgyeim és uraim, a bizottsági javaslat célja alapvetően a 2008. és 2009. naptári évre adott, dohányra vonatkozó támogatásból való 5%-os levonás folytatása és az említett összegek felhasználása a Közösségi Dohányalap további finanszírozására, amelynek kizárólagos célja a dohányfogyasztás káros hatásaira való figyelemfelhívás céljából az európai polgárok körében végzett tájékoztató kezdeményezések finanszírozása.

Úgy vélem, mindenekelőtt helyénvaló lenne kiemelni néhány objektív hivatkozási pontot. A KAP-támogatás átcsoportosítása az Alapba az Európai Unió mezőgazdasági és egészségügyi politikája közötti integráció és együttműködés ritka, de pozitív példája. Mivel az Alap tevékenységei az Unió polgárai szempontjából fontosak, és a jövőben is fontosak lesznek, amint a Bizottság hangsúlyozta, úgy véljük, hogy a 2007-re és 2009-re szóló további pénzügyi támogatására szükség van.

A Közösségi Dohányalap finanszírozásának egyetlen forrása mindig a mezőgazdasági termelőknek adott, termelésfüggő támogatásból történő levonás volt. E levonás pénzügyi alapja jelentősen lecsökkent a dohánypiac közös szervezésének reformjával és azzal, hogy néhány tagállam a teljes függetlenítés mellett döntött, ezáltal megfosztotta az Alapot az említett levonásokból származó bevételtől. A levonási időszak további bővítésével és százalékos arányának növelésével az Alapból elegendő forrást kell rendelkezésre bocsátani ahhoz, hogy a programokat az EU-költségvetés további igénybevétele nélkül lehessen finanszírozni, legalább a jelenlegi előrejelzések végéig, ugyanakkor más módokat kell keresni az Alap finanszírozására.

Az Alap finanszírozási mechanizmusának egyik pozitív aspektusa, hogy a jóváhagyott projektek teljes összegének legalább 25%-a esetében bizonyítottan sikeres szereplők általi társfinanszírozást ír elő, ezáltal magasabb elérhető támogatást garantál. A Mezőgazdasági Bizottság gyakran mérlegelte ezeket a kérdéseket,

és fenntartja saját elgondolását, miszerint szigorítani kell a dohányzási tilalmakat és javítani kell az emberek tájékozottságát az emberi egészségre káros hatásaival kapcsolatban.

Másrésről, teljes mértékben tisztában vagyunk azzal, amint a Parlament 2004. március 10-i jogalkotási állásfoglalásában kijelentettük, hogy az immár alacsony, az Unió néhány különálló területén koncentrálnak európai nyersdohánytermelés a világ termelésének kevesebb mint 4%-át teszi ki, és nincs hatással a dohánytermékek helyi fogyasztására.

Bár a mai vita szempontjából a témának nincs központi jelentősége, arról sem érdemes megfeledkezni, hogy az Európai Unió világszinten a nyersdohány vezető importőre, és szükségleteinek több mint 70%-ában harmadik országokra – elsősorban Brazíliára, Malawira, Argentínára, Indonéziára, Zimbabwére, Indiára és Kínára – támaszkodik, az európai dohánynál gyakran kevésbé szigorúan szabályozott körülmények között termelt dohány javára. Ez egyébként évente több mint 1,2 milliárd euro kereskedelmi veszteséget eredményez.

Másrésről viszont, azokban a tagállamokban, ahol a dohányra vonatkozó támogatást teljesen függetlenítették a termeléstől, az Alapba történő átcsoportosítások megszűnése mellett a termelés teljes abbahagyását tapasztalták, anélkül hogy gazdasági vagy foglalkoztatási szempontból lett volna fenntartható alternatívája. Ez az érintett vidéki területek egészére nagyon hátrányosan hatott, ugyanakkor nem hozott változást a kész dohánytermékek helyi fogyasztásában.

Ami a 2008. naptári évben a támogatásból eszközleendő levonásra vonatkozó javaslatot illeti, és szem előtt tartva, hogy a 2008-ra vonatkozó dohánytermesztési szerződéseket egy ideje már megkötötték, a Mezőgazdasági Bizottság úgy véli, hogy az említett javaslat jóváhagyása jogi keresetek egész sorát indíthatná el, vagy mindenestre olyan vitát váltana ki, amely végül kizárólag a mezőgazdasági termelőknek okozna súlyos károkat.

Végezetül a Mezőgazdasági Bizottság úgy véli, hogy a levonásnak a 2012-es betakarítási évig történő kiterjesztésével és az Alap számára történő levonás 6%-ra emelésével a 2013. évig elég pénz jutna a Közöségi Dohányalap szerinti tevékenységekre, és felhívja a Bizottságot egy olyan többéves program előkészítésére, amely – az itt javasolt módosításoknak megfelelő változtatások után – 81 millió euróból gazdálkodhatna anélkül, hogy tovább terhelné az Unió költségvetését.

Mariann Fischer Boel, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, mindenképp szeretnék köszönetet mondani az előadónak, Berlató úrnak. Nagyon biztatónak találom a ma esti beszédéből érezhető lelkesedést. Ugyancsak szeretném megköszönni a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottságnak a Közöségi Dohányalapról szóló jelentést.

A Tanács 2004-ben fogadta el a dohányreformot, amely korlátozza a dohánytermelőknek szóló, részben termelésfüggő, részben termeléstől független kifizetéseket a 2006 és 2009 közötti időszakban. A reform viszonylag hosszú átmeneti időszakot engedélyez, mivel a részben termelésfüggő támogatás 2009-ig tarthat. Láttunk azonban – amint azt helyesen megállapította – olyan tagállamokat, amelyek úgy döntöttek, hogy 2006-tól, a reform hatálybalépésétől teljesen függetlenné teszik a támogatást.

A 2004-es reform tartalmazta a 2006. és 2007. évre szóló, dohányra vonatkozó támogatás megadott százalékának átcsoportosítását is, a dohánytermelőktől a Dohányalapba. A bizottsági javaslat a 2009. naptári évig meghosszabbítja a dohányra vonatkozó támogatás megadott százalékának átcsoportosítását a Dohányalapba.

Szívből üdvözlöm a dohányra vonatkozó támogatás Közöségi Dohányalapba történő átcsoportosítása iránti támogatást. Az Ön jelentése helyesen hangsúlyozza, hogy az európai lakosság szempontjából mennyire fontosak az Alap által végzett, a dohányzás potenciális ártalmairól szóló tájékoztató kezdeményezések ösztönzésére irányuló intézkedések.

Hatalmas problémát jelent viszont az a kérése, hogy az átmeneti időszakot hosszabbítsuk meg 2012-ig. Az átmeneti, részben termelésfüggő rendszer ilyen meghosszabbítása teljességgel ellentétes a Bizottság által a holnapi, „egészségügyi ellenőrzésről” szóló közleményében javasolni kívánt filozófiával, amely inkább a termeléstől független kifizetések irányába mozdul el, hogy a termelők szabadon termelhessenek bármit, amire piaci kereslet van.

Ha jól tudom, azok a tagállamok, akik kezdetől azt választották, hogy a dohánytermelők kifizetéseit teljesen függetlenítik a termeléstől, azért döntöttek így, mert a termelőknek kifizetődőbb volt elhagyni az ágazatot – talán a dohány minősége miatt, mivel nehezebb volt rendes áron eladni.

2004-ben arról is megállapodás született, hogy a dohányágazat közösségi támogatásának 50%-át vidékfejlesztési intézkedésekre fogják fordítani. Ez a 2011-es költségvetési évben kezdődik majd meg, és kiegészítő közösségi támogatásként a dohánytermelő régiókhoz fog kerülni. Fontos megjegyezni, hogy a dohánytermelő régióknak van előirányozva. Ennek alapján a 2007–2013 közötti időszakra egy évi 484 millió eurós összeg máris bekerült a vidékfejlesztési programokba azon tagállamok számára, amelyekre a dohányreform vonatkozik.

Ezért meglehetősen biztos vagyok abban, hogy senkit nem érhet meglepetés, amikor azt mondom, hogy nem javasolhatom az átmeneti, részben termelésfüggő rendszer meghosszabbítását, mivel amikor erről a földközi-tengeri termékekről szóló csomagról 2004-ben megállapodás született, valamennyi dohánytermelő ország támogatta ezt a megállapodást. Ugyanakkor azt gondolom, ma este nagyon élénk, érdekfeszítő vitának nézünk elébe.

Wiesław Stefan Kuc, a Költségvetési Bizottság véleményének előadója. – (PL) Elnök asszony, biztos asszony, a dohánytermelés támogatása a dohánytermékek fogyasztása elleni küzdelemmel párhuzamosan évek óta tartó ellentmondás tárgya. A jelenleg a dohányra vonatkozó támogatás 5%-ában részesülő Közösségi Dohányalap viszont arra szolgál, hogy támogassa a dohányzás hatásainak leküzdéséről szóló kutatásokat, a propaganda kampányokat és a dohánytermelők oktatását a más termelésre való áttérés érdekében.

Én vagyok a Költségvetési Bizottság Berlato úr jelentéséről szóló véleményének előadója. A Közösségi Dohányalap finanszírozásának folytatása a következő két évben nagyon is helyénvaló, de kérdéses, hogy a fennállását igazoló okok meg fognak-e szűnni az említett időszak leteltével, mivel – mint tudjuk – az emberek dohányoznak és dohányozni is fognak. Dohányozni fognak, akár termelünk dohányt Európában, akár nem. A probléma akkor sem fog megszűnni, ha leállítjuk a dohánytermelők támogatását, az Alapnak ezért fenn kell maradnia. Az egyetlen dolog, amin változtatni tudunk, a finanszírozásának módja.

Ioannis Gklavakis, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök asszony, nagyon örülök, hogy a biztos asszony is itt van ma a körünkben, mivel úgy vélem, nagyon igazságos a gondolkodása. Hadd fejtsem ki ezt bővebben.

Először is hadd nyomatékosítsam a Költségvetési Bizottságban ülő képviselőtársaim felé, hogy ellenezzük a dohányzást, és egy nagyszabású dohányzásellenes kampány hívei vagyunk. Ha azonban az emberek továbbra is dohányoznak, és ennek megfelelően van kereslet a dohány iránt, nem szükséges, hogy harmadik országokból importáljuk. Állítsuk elő inkább Európában.

Gratulálok Berlato úrnak a jelentéshez és teljes mértékben jóváhagyom. Azt kérem, hogy a finanszírozás folytatódjon a Közösségi Dohányalaphoz. Mi, mezőgazdasági termelők boldogan elfogadtuk a levonási ráta 1%-os emelését, ami a dohányzásellenes tömegtájékoztatási kampányba kerül, biztos asszony, noha ezt a pénzt tőlünk veszik el. Ezt boldogan elfogadjuk. Azt kérjük azonban, hogy dohányügyben a status quo maradjon fenn 2013-ig.

Biztos asszony, Ön nagyon igazságos gondolkodású. Miért csak a dohánytermelőkkel szemben kellene megkülönböztetést alkalmazni? Ezért kérjük, hogy ezt vonják vissza, és a status quo maradjon fenn 2013-ig. Emellett, mint tudják, a dohánytermelők minden országban, különösen az én hazámban, a mezőgazdasági termelők közül a legszegényebbek; gyakran a legszegényebb, hátrányos helyzetű régiókból jönnek, ahol sok esetben semmi más nem lehet termelni. Ha leállítjuk ezt a rendszert és nem folyósítjuk tovább a támogatást, ezek a régiók áldozatul esnek az elsvatagosodásnak és a környezet leépülésének.

Kérem ezért, hogy Berlato úr jelentésével, az ő módosításaival és az enyémmel összhangban maradjon fenn a status quo. Ismerte az Ön igazságos gondolkodását, biztos asszony, úgy hiszem, számíthatunk a támogatására a javaslatunk ügyében.

Alejandro Cercas, a PSE képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök asszony, köszönöm szépen, és Önnek is biztos asszony, hogy jelen van a mai ülésen. Beszéltem a régióm elnökével, aki igen jó véleménnyel van Önről, és ehhez most én is csatlakoznék.

Saját nevemben és a képviselőcsoportom árnyékelőadója, Rosa Miguélez nevében szólok Berlato úr mellett, mivel az ő álláspontja tűnik a legésszerűbbnek.

Berlato úr jelentése kizárólag a Közösségi Dohányalappal foglalkozik, a dohányzás elleni közösségi alappal. Több időt és több pénzt kér ehhez a kampányhoz. Ezért még a dohányra vonatkozó jövedelemtámogatást ellenző képviselőtársaknak is meg kellene szavazniuk ezt a jelentést, mivel a dohányzás elleni küzdelem időszakát és hatókörét kívánja kibővíteni.

A dohány szó azonban olyan erős érzelmeket vált ki e Parlament sok képviselőjéből, hogy végül összezavarodnak. Összekeverik a Közösségi Dohányalapot a közösségi jövedelemtámogatással, és azt mondják, hogy a jövedelemtámogatások folytatását kérjük. Ez nem igaz. Az Alap helyzetéről van szó, 2013-ig.

Összekeverik a termelést a fogyasztással. Európában nem a termelés a probléma, Európa ugyanis nagyon kevés dohányt termel. Európa problémája az Európán kívülről importált dohány fogyasztása.

Összekeverik a dohányt a dohányzással. Ez ugyanolyan, mintha összetévesztenénk az alkoholt az alkoholizmussal. Ez a növény egy mezőgazdasági termék, amely számos, köztük például gyógyászati felhasználással is rendelkezik, a dohányzás viszont egy betegség.

Ha fel akarják számolni a fogyasztást, a támadásokat inkább a behozatal, a gyártás, a reklám és az erős dohányipar egésze ellen kellene intézniük, nem a hazám szegény munkavállalói ellen, akik az Európában elfogyasztott dohánynak mindössze 5%-áért felelnek.

Végezetül, biztos asszony, nem a dohány kedvéért kérjük a támogatást, hanem azért, mert rengeteg munkahelyet teremt, nemcsak a dohánytermelők körében, hanem az érintett körzetek egész területén. Valójában a dohánytermelők közül sokan fel akarnak hagyni a termeléssel, mert munka nélkül többet fognak keresni. Az érintett körzeteket azonban tönkre fogja tenni, ha a nők és a bevándorlók számára megszűnik ez a több ezer munkahely, amint ez Európa más részein is történt.

Csak időt kérnek, hogy át tudják szervezni a gazdaságukat.

Biztos asszony, köszönöm a türelmét, és remélem, hogy kinyújtja a kezét – nem is elsősorban Berlató úr, hanem azon munkavállalók felé, akik azt remélik ettől a Parlamentiől, hogy nem mér kettős mércével. Remélem, hogy a jelenlévők közül senki nem fogja összetéveszteni a valós helyzetet azzal, amit látni szeretnének, és ugyancsak remélem, hogy senki nem fogja előbbre helyezni a saját érdekeit azoknak az egyszerű embereknek az érdekeinél.

Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, biztos asszony, az a benyomásom, hogy – ahogy Vesztfáliában mondanák – az a cél, hogy utána dobjunk egy kolbászt egy oldal szalonnának, azaz el vagyunk foglalva a veszett fejsze nyelével. Más szóval, a Dohányalapot arra használjuk, hogy megpróbáljuk megvédeni a dohányra vonatkozó jövedelemtámogatás termeléshez kötését 2013-ig. Az Alapot, amely – mint mindnyájan tudjuk – arra is szolgál, hogy finanszírozza a dohányzás káros hatásairól szóló oktatást, itt a Parlamentben vezették be a dohányra vonatkozó fennálló jövedelemtámogatás alátámasztására, mivel az európai parlamenti képviselők többsége erős ellenállást tanúsított a dohányzással szemben, és sokan feltették a kérdést, hogy a dohányzás veszélyeinek ismeretében hogyan támogathatjuk a dohánytermesztést.

Mindig híve voltam a dohányra vonatkozó jövedelemtámogatásnak, mivel úgy gondolom, a két dolog nem függ össze, akkor viszont nem kellene képmutatón viselkednünk, és felvállalnunk, hogy teszünk valamit a dohányzás leküzdésére, ha valójában eltérő célt követünk, konkrétan a jövedelemtámogatás megőrzését. Itt nem a jövedelemtámogatás megőrzése forog kockán; alapvetően a termeléstől függő jövedelemtámogatásról van szó, a cél pedig, hogy megelőzzük a termeléstől való függetlenítést. Mindig úgy teszünk, mintha a termeléstől való függetlenítés megfosztaná a dohánytermesztőket a jövedelemtámogatástól. Tudjuk, hogy ez nem igaz, sőt, a gyapottal kapcsolatban már az egész kérdést megvitattuk. A vállalkozások továbbra is részesülni fognak a kifizetésben; csak az lesz a különbség, hogy a továbbiakban nem kötelesek dohányt termeszteni, és szerintem ennek így van is értelme.

Emlékszem egy észak-görögországi útra a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottsággal, amikor a szegények közül is a legszegényebbeket kerestük fel. Láttuk az elszegényedett régiókat, de nem a támogatás termeléstől való függetlenítése miatt voltak szegények, mivel azt még nem vezették be, hanem amiatt, hogy a dohányipar azokban a régiókban nem fizetett méltányos felvásárlási árat a termelőknek, és még az akkor fizetett jövedelemtámogatásokat is kihasználva úgy lenyomta az árakat, hogy a dohánytermesztőknek végül egyáltalán semmi nem maradt a jövedelemtámogatásukból. Ezt akkor elképesztőnek találtuk, és azon tűnődtünk, hogy a régió termelői, akik az egész világon dohánykülönlegességként, cigarettakeverékekben használt fűszerdohányt termesztenek, miért nem kapnak elegendő pénzt ahhoz, hogy csak a dohánytermesztésből is meg tudjanak élni, a jövedelemtámogatásoktól függetlenül.

Ha a támogatás termeléstől való függetlenítése folytán nem termelnek tovább dohányt néhány régióban vagy akár néhány olyan országban, ahol a dohányra vonatkozó támogatás függetlenítését teljesen véghezvitték, ez nem azt jelenti, hogy az adott régiókban nincs más alternatíva, hanem hogy a termesztek nem tudják

fedezni a dohánytermesztés költségeit. Ezért valójában a dohányiparral kellene leszámolni, hogy a termesztőknek kezdjenek végre rendes árat fizetni.

Úgy vélem, biztos asszony, jobb lenne, ha a dohányzásról szóló oktatást másokra bízánk, mivel mi itt, az Európai Unióban oktattunk már eleget, és ezeket a támogatásokat pedig átcsoportosítanánk a vidékfejlesztésre és az ilyen szegény régióknak szóló diverzifikációs intézkedésekre. Ráadásul ezeket a forrásokat meg is kellene toldani, hogy ezekben a régiókban más munkahelyeket is létre lehessen hozni a dohánytermesztésen kívül.

Janusz Wojciechowski, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök asszony, az ebben a Házban megvitattott határozatoknak ritkán vannak ilyen súlyos következményei ilyen sok emberre nézve. A ma tárgyalt kérdés nem más, mint az európai dohánytermesztők léte vagy nem léte. A dohánytermesztés körülbelül 120 000 mezőgazdasági termelő számára jelent megélhetést, és az idénymunkásokkal együtt közel 400 000 embert foglalkoztat a régi és az új tagállamokban. Görögország esete már bizonyította, hogy a dohányágazat úgynevezett reformja valójában a felszámolását jelenti. Halálos ítélet 120 000 gazdaságra, többségében kis családi üzemekre. Ismerek ilyen dohánygazdaságokat Lengyelországban, de itt, Strasbourg környékén is találhatunk ilyeneket. Amiről beszélünk, kész katasztrófa az olyan emberek számára, akik az életüket a dohánytermesztésnek szentelték. Milyen elv nevében fosztjuk meg őket a megélhetésüktől? A dohánytermesztés felszámolásától az emberek még nem fognak leszokni a dohányzásról, csak import dohányból készült cigarettát fognak szívni. Ez a reform senkin sem segít, de sokaknak árt.

Ezért teljes mértékben támogatom Berlatto úr jelentését, amely igen helyesen a dohánytermelők védelmére kel, és ezáltal csatlakozom az előttem szóló Glavakis úrhoz és Cercas úrhoz.

Diamanto Manolakou, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök asszony, a dohánytermesztők ellen kegyetlen hadjárat folyik, mivel a dohányzás elleni kampány megfeleltethető a dohányellenes politikának. Ennek eredményeképpen az EU-ban termesztett dohányt egészségtelennek tekintjük, miközben az importált dohányt nem. Ez következetlen, tudománytalan és tisztességtelen. E politika eredményeit jól ismerjük: a kampányok ellenére a dohányzás nő, miközben az EU-ban meredeken csökken a termelés. Munkahelyek szűnnek meg, több tízezer kis és közepes dohánytermesztő megy tönkre, ugyanakkor a dohánybehozatal immár meghaladta az évi 1,2 milliárd eurót.

Görögországban a dohánytermesztés 73%-kal csökkent. A dohánytermesztők egyre nagyobb számban válnak munkanélkülivé. Egész területeket hagynak el, mivel alternatív kultúrákat ott nem termesztnek.

Úgy véljük, hogy a közvetlen támogatás 50%-át 2010-től a második pillérbe átcsoportosító rendeletet feltétlenül hatályon kívül kell helyezni. A támogatásokból való mindenfajta levonást haladéktalanul el kell törölni, hogy a dohánytermesztés tovább folytatódhasson, mivel így a kereslet 70%-át a behozatal fedezi. A támogatásokat a termeléshez kell kötni; az egyes fajták termelési költségeinek megfelelően garantált minimumárak szerves részét kell képezniük.

Mivel a Berlatto-jelentés tartalmaz pozitív, mindezeket támogató elemeket, mi, a görög Kommunista Párt (KKE) európai parlamenti képviselői jóvá fogjuk hagyni.

Hélène Goudin, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök asszony, a támogatott dohánytermesztés nyilvánvaló példa az EU-ra és az Európai Parlamentre oly jellemző kettős mérce alkalmazására. Az EU büszkén kijelentette, hogy a megbetegedések elleni küzdelmet előnyben kell részesíteni, ennek jegyében minden évben elkölt pár millió svéd koronát a tájékoztató kampányokra, ugyanakkor a hátsó ajtónál ugyanez az EU csendben támogatja a nyereséget termelni nem tudó dohánytermesztőket, évi pár milliárd svéd korona erejéig.

A jelentés szerint a támogatás fokozatos megszüntetésére irányuló rendszert kiterjesztenék egészen 2013-ig. Az előadó a dohányfogyasztás negatív következményeit illetően láthatólag mossa kezeit, azzal a túlságosan egyszerű érveléssel, hogy mivel az EU dohánytermelése olyan kicsi, mindössze 4%, a végső fogyasztásra gyakorolt hatása elhanyagolható. Miféle érvelés ez? Ez a támogatások folytatását hivatott megindokolni? Szerintem az EU dohánytermelése pontosan 4%-kal magasabb a kellenél. Ráadásul az európai dohány olyan rossz, hogy az európai piacon csak töredékét tudják értékesíteni. Egyharmadát elégetik. Éppen elég sokáig uralkodtak a dohányipar különleges érdekei. Az embereknek azért van ránk szüksége, hogy szembenézzünk a politikai felelősségeinkkel.

Hölgyeim és uraim, az utolsó slukknak rossz az íze. Itt az ideje, hogy megszabaduljunk a kettős mércétől. Ezért arra biztatom Önöket, hogy holnap szavazzanak nemmel a jelentésre.

Esther Herranz García (PPE-DE). – (ES) Elnök asszony, a dohányágazatnak nyújtott támogatás 2010-ben 50%-kal fog csökkenni a legfrissebb reform következtében. Szerintem ez olyan, példa nélkül álló intézkedés, amely a dohánytermelőket a Közösség többi mezőgazdasági termelőjéhez képest nyilvánvalóan hátrányos helyzetbe hozza. Semelyik mezőgazdasági ágazatnak nem kellett még ilyen drasztikus visszaesést elszenvednie, és ez még ráadásként jön a közvetlen támogatásban várható változásokból eredő csökkenésekhez, amelyekről a Miniszterek Tanácsa holnap fog megállapodni.

Nem hiszem, hogy ne lenne helyénvaló felidézni néhány számadatot az ágazattal kapcsolatban. Az európai dohány legalább 80%-át hátrányos helyzetű régiókban termelik. A spanyolországi Extremadurában, ahol a spanyol termelés legnagyobb része koncentrálódik, a reform 20 000 családot érint, akiknek az éves forgalma a régió mezőgazdasági termelése összértékének 26%-át képviseli.

Ráadásul a dohánytermesztés Spanyolországban kis egységekben koncentrálódik, magas szintű női foglalkoztatással mind a gazdaságokban, mind az iparág egészében. Arról sem szabad megfeledkezni, hogy az Európai Unió a világ dohánytermelésének mindössze 5%-át állítja elő, és az itt elfogyasztott dohányt 70%-ban importálja. A közösségi dohánytermelés megszűnése ezért semmiképpen nem biztosítaná a fogyasztás csökkenését.

A KAP úgynevezett állapotfelmérése ideális pillanat arra, hogy végiggondoljuk, milyen következményekkel járhat ez a döntés az Extremadurához hasonló régiókra nézve, ahol a növénykultúra körül jelentős társadalmi és gazdasági közösség alakult ki, és ahol aligha van lehetőség alternatív termelési módokra.

Ráadásul az ágazat reformja a közösségi mezőgazdasági ágazat egésze által táplált elvárásoknak is ellentmond, mivel a Közösség a jelenlegi pénzügyi terv alá tartozó időszak végéig, 2013-ig garantálta a stabilitását.

A Mezőgazdasági Bizottság által elfogadott, a Közösségi Dohányalap kiterjesztése mellett szóló jelentés figyelembe veszi a fogyasztók érdekeit, ugyanakkor megkérdőjelezi a mezőgazdasági termelőknek nyújtott támogatás csökkentéséről szóló határozat érvényességét, mivel magát az Alapot a mezőgazdasági termelőknek adott közvetlen támogatásból történő levonásokból finanszírozzák.

ELNÖKÖL: SIWIEC ÚR

Alelnök

Lily Jacobs (PSE). – (NL) A dohányzás évente körülbelül félmillió európai polgár halálát okozza. Még a nemdohányosok között is évi 19 000 halálest történik a passzív dohányzás következtében.

Hogy ezt honnan tudom? Ez az üzenete azoknak a televíziós reklámoknak, amelyeket a nagyszabású dohányzásellenes kampánya részeként maga az Európai Unió mutatott be mind a 27 tagállamban. Erre összességében 18 millió eurót különítettünk el, de ez csak csepp a tengerben az Európai Unió által a dohánytermesztőknek évről évre kifizetett támogatásokhoz képest. Brüsszel az idén még mindig 320 millió eurót költ rájuk. Három évvel ezelőtt az összeg még az egy milliárd eurót közelítette.

Nem találják nagyon furcsának, hogy miközben próbálunk fellépni a dohányzás ellen, európai adóbevételekből támogatjuk a dohánytermelést? Ráadásul ez a folyamatos támogatás teljesen ellentétes az agrárpolitikai reformjaink háttérben álló elképzeléssel, miszerint el kell törölnünk a termelési támogatásokat. Elnök úr, teljes támogatásomat élvezzi az Európai Bizottság javaslata, hogy 2008-ban és 2009-ben folytassuk a Dohányalap támogatását, de az Alapot nem használhatjuk ürügynek arra, hogy még 2013-ban is folytassuk a dohányra vonatkozó támogatásokat. Bár messzemenően tisztelen képviselőtársaim érveit, úgy gondolom, ebben az esetben a közegészségügyet kell előnyben részesítenünk.

Roberta Angelilli (UEN). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretném külön megdicsérni az előadót ezért a kiváló munkáért. Ez a jelentés kettős célt valósít meg: az Európai Dohányalap finanszírozásának meghosszabbításával megerősíti a dohányzás elleni intézkedéseket, ugyanakkor a dohányágazatot összhangba hozza a többi piac közös szervezésével, amelyek a 2012-es pénzügyi évvel természetesen véget érnek.

A dohányzás elleni küzdelemnek azonban nem szabad az európai dohánytermesztés végét jelentenie, mivel Európa a világ vezető nyersdohány-importőre, és szükségleteinek több mint 75%-ában harmadik országokra támaszkodik, az olyan dohány javára, amelyet gyakran mindenféle garantált egészségügyi ellenőrzés nélkül termelnek. A támogatás megszüntetése csak a termelés megszűnéséhez és a behozatal növekedéséhez vezetne, viszont semmilyen hatással nem lenne a dohányzásra.

Kartika Tamara Liotard (GUE/NGL). – (NL) Nehéz eldönteni, mi az igazán abszurd: hogy az Európai Unió támogatja a dohánytermesztést, vagy hogy Európa utána a támogatások egy részét a dohányzástól visszariasztó alap finanszírozására használja fel. Ezek a teljességgel képmutató intézkedések pontosan megmagyarázzák, hogy az EU hitelessége miatt olyan alacsony a lakosság körében. Az az érv, miszerint az EU viszonylag kevés dohányt termel, a lényeg szempontjából mellékes. Még így is jut minden csomagba egy EU-támogatással gyártott cigaretta. Az említett cigaretta mindenesetre annyira rossz minőségű, hogy Európában el sem akarjuk szívni, úgyhogy valahol máshol kell elsóznunk.

A dohányra vonatkozó támogatást nem szabad úgy folytatni, ahogy a Parlament kívánja. A támogatások egy részét sem szabad arra használni, hogy a dohányzásellenes kampányokkal takarózzunk, ahogy a Bizottság akarja. Elegendem van ezekből a támogatásokból. Egyszerűen haladéktalanul el kell törölni őket.

Bogdan Golik (PSE). – (PL) Elnök úr, biztos asszony, Berlato úr jelentése egészségügyi és mezőgazdasági kérdések együttesével foglalkozik. A támogatás 5%-ról 6%-ra emelése, valamint a rendszer javasolt meghosszabbítása a 2009–2012 közötti évekre jelentősen, mintegy 81 millió euróval megnöveli az Alapnak kijelölt forrásokat. A javasolt rendeletet sok mezőgazdasági termelő és szervezet teljes mértékben támogatja. A lengyel és az európai dohánytermelők egyaránt arra számítanak, hogy a jelentés elfogadása a közegészségügyi szempontból alapvető fontosságú Közösségi Dohányalap működésének meghosszabbítását és a dohánytermelési ágazat fennmaradását fogja jelenteni Európa 100 000 dohánytermesztője számára.

A javasolt rendelet lehetővé teszi – további költségvetési kiadások nélkül – egy olyan támogatási rendszer fenntartását, amely részben a dohánytermelésnek kedvez, így elkerüli a dohánytermesztőkkel szembeni megkülönböztetést más mezőgazdasági ágazatokhoz képest.

Elengedhetetlenül fontos, biztos asszony, hogy az európai dohánytermelés jövőjéről szóló, rendkívül fontos vitát holnap újratekzdjük, az állapotfelmérés bemutatásával összefüggésben.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN). – (PL) Elnök úr, a mai vitában a mezőgazdasági termelők érvei ütköznek meg az európai társadalom egészségéért kampányoló képviselőcsoportokéival. De vajon egészségesebb lesz attól az európai társadalom, ha a harmadik országokból importált, nyilvánvalóan rosszabb minőségű dohányt szívja? Ha tönkretesszük a saját termelésünket, nem 70%-ot fogunk importálni, hanem 100%-ot. Azt is mérlegelnünk kell, hogy a dohányt termeszto mezőgazdasági termelőkkel szembeni megkülönböztetés – a vidékfejlesztés támogatása helyett – nem fog-e még nagyobb gazdasági összeomláshoz és a munkanélküliség növekedéséhez vezetni az Európai Unió bizonyos régióiban. Akkor majd nyilván a munkanélkülieknek kell pumpálnunk a pénzügyi támogatást, mivel úgyis olyan gazdagok vagyunk, hogy megengedhetjük magunknak a mezőgazdaságunk lerombolását a távol-keleti mezőgazdaság javára, amelyet kötelesek vagyunk támogatni, hogy leküzdjük az ottani munkanélküliséget.

Teljes mértékben támogatom Berlato úr jelentését.

Thijs Berman (PSE). – (NL) A dohányt termeszto európai termelőknek egyetlen centet sem kellene kapniuk ezért az EU-tól. Nyilvánvaló, hogy a dohányra vonatkozó támogatások a termelők számára évek óta komoly bevételforrást jelentenek, egyfajta szociális biztonsági politikaként, amely nem érdemelte meg a nevét. Az adóbevételeket azonban elvileg nem szabadna egészségtelen termékekre költeni. Ezért a támogatásokat illetően csak egy választásunk maradt: szüntessük meg őket.

A Berlato-jelentésben szereplő javaslat nevétséges kísérlet arra, hogy elérje a dohányra vonatkozó támogatások legalább 2012-ig tartó meghosszabbítását. Ez nem történhet meg, és erre van egy másik okunk is. A fejlődő országok tökéletesen tisztességtelennek találják az európai dohány támogatását. Tisztességtelen verseny ez a szegény mezőgazdasági termelőkkel szemben, és kifejezetten ellentétes az Európai Unió fejlesztési politikájával, ami klasszikus példája annak, ahogyan az egyik politikai terület belekapcsolódik a másikba.

Biztassuk az európai gazdákat olyan kultúrák termesztésére, amelyekért most magas árat lehet kérni, például természetnek gabonát, arra nagy szükség van. Vagy tanúsítsunk szolidaritást, és hagyjuk, hogy a dohányra vonatkozó támogatások füstté váljanak a közegészségügy és a világ fejlődő országainak javát szolgáló európai fejlesztéspolitika kohéziója oltárán. Ez aztán a szolidaritás.

Armando Veneto (PPE-DE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, vannak bizonyos vitathatatlan tények. Először is bizonyos, hogy a támogatás teljes függetlenítése csökkenti a termelést. Másodsor, még ha Európában le is állítjuk a dohánytermesztést, ez nem jelenti azt, hogy az európai dohánytermesztés csökkentése a dohányzó népességet is csökkenti. Harmadsor, ezzel akár több százakat vagy ezreket ítélhetünk éhezésre, anélkül hogy konkrét eredményt érnénk el.

Ezért úgy vélem, hogy egyrészt a dohánytermesztőknek szóló támogatást arra kellene használni, hogy a fogyasztóknak elmagyarázzuk a dohányzás káros hatásait – és ebből a szempontból a pénznek nyilvánvalóan a támogatásból kell származnia –, ugyanakkor a dohánytermesztőket olyan helyzetbe kellene hoznunk, hogy lassan álljanak le a termeléssel, elegendő időt hagyva nekik az egész ágazatból való kivonulásra. Ezért úgy vélem, hogy a Berlato-jelentés mellett kell szavoznunk.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Három dolgot szeretnék megjegyezni ebben a vitában. Az első, hogy a kifizetések termeléstől való függetlenítésének gondolatát az Európai Bizottság gyakran ismétli. Ez a módszer nyilvánvalóan csökkenti Európa mezőgazdasági termelését. Fischer Boel biztos asszony ma újra felvetette ezt a gondolatot, ezúttal a dohánytermeléssel kapcsolatban.

A második, hogy ne felejtjük el, hogy a dohánytermesztés a régi és az új tagállamokban egyaránt kis családi gazdaságokban történik, a legkevésbé fejlett régiókban. E termelés felszámolása csökkenti e régiók fejlődési lehetőségeit, és a kis gazdaságok fennmaradását fenyegeti.

A harmadik, egyben utolsó dolog, hogy a dohánytermesztés ugyan valóban ellentmondásos kérdés, európai korlátozása azonban a harmadik országokból származó dohánybehozatal növekedését fogja csak jelenteni. Berlato úr szájából már elhangzott, hogy a dohánybehozatal tavaly elérte az 1,2 milliárd eurót.

Remélem, az Európai Bizottság álláspontja kialakításakor figyelembe fogja venni ezeket a figyelemztetéseket.

Ioannis Gklavakis (PPE-DE). – (EL) Elnök úr, elismerésem azoknak a képviselőtársaimnak, akik ilyen fokú érzékenységet mutattak a dohányzás kérdésében. Úgy hiszem, kivétel nélkül mindannyian ellenezzük a dohányzást, de barátaim, hadd hívjam fel a figyelmüket egy alapvető különbségre: a dohányzás és a dohánytermesztés két teljesen különálló dolog. Költsünk rá és beszéljünk róla, amennyit csak tudunk, tegyünk meg minden tőlünk telhetőt, hogy meggyőzzük képviselőtársainkat és honfitársainkat, ne dohányozzanak. Mivel az emberek ettől függetlenül is dohányozni fognak, nem tudom felfogni, miért kell importálnunk a dohányt ahelyett, hogy itt megtermelnénk mi magunk. Most környezetvédelmi minőségükben fordulok Önökhöz. A dohány olyan növénykultúra, amely kevés vizet, kevés műtrágyát és kevés peszticidet igényel; terméketlen talajon, szegény gazdák termeszti. Biztos vagyok benne, hogy Önökben is megszólal a környezetvédő és az emberbarát – még azokban is, akik a dohányzás ellen érveltek, és a dohányzást összekapcsolták a dohánytermeléssel –, és végül változtatnak az álláspontjukon. A dohányzás összekapcsolása a dohánytermeléssel éppen olyan, mintha a híres bortermelésünket tévesztenénk össze az alkoholizmussal. Vagy a bortermelést is le kellene állítanunk az alkoholizmus miatt?

Mariann Fischer Boel, a Bizottság tagja. – Elnök úr, köszönöm mindazoknak, akik hozzászóltak ehhez a vitához, és ugyancsak köszönöm, hogy támogatták a Dohányalapba történő átcsoportosítás meghosszabbítását.

Természetesen tudom, hogy a dohánypolitikáról szóló tárgyalások nagyon érzékeny kérdést érintenek, és azt is elmondhatom Önöknek, hogy ezt áprilisi görögországi látogatásom alkalmával személyesen tapasztalhattam. Azt is egyértelműen meg kell mondanom, hogy a Dohányalap meghosszabbítása nem jelent felhívást a 2004-től zajló dohányreform kérdésének újratárgyalására, de úgy gondolom, Önök is tisztában vannak vele, hogy a reform úgy eldőltött kérdés. Úgy vélem, azt is figyelembe kell venniük, hogy ezt a reformot a dohánytermelő tagállamok mindegyike támogatta. Ezért kissé nehéz lenne megint újrakezdeni az egész vitát.

Szerintem arról sem szabadna megfeledkeznünk, hogy nem állítjuk le a dohánytermelők támogatásait. Valójában továbbra is a legmagasabb közvetlen kifizetéseket vagy a legmagasabb támogatásokat fogjuk fizetni, többet, mint a mezőgazdasági ágazaton belül bárkinek. Jelenleg semelyik másik kultúra nem részesül ilyen magas közvetlen kifizetésben.

Maradjunk tehát annál a ténynél, hogy 2009-ben függetlenítjük a támogatást a termeléstől, 2011-től pedig átcsoportosítjuk a vidékfejlesztési politikába.

Ezért ahelyett, hogy időt és energiát nem kímélve az ellen hadakoznak, amiről a Tanács még 2004-ben megállapodott, szerintem a tagállamoknak és a dohánytermelőknek, az egész dohányágazatnak inkább a vidékfejlesztési politikában kellene körülnézniük, hogy lássák, milyen lehetőségek vannak, mivel rengeteg pénz fog rendelkezésre állni szerkezetátalakításra, a mezőgazdasági ágazaton belül valamelyik másik üzletág kipróbálására.

Biztos vagyok benne, hogy kis fantáziával – bár tudom., hogy ezeken a területeken nem terem meg minden – lehet megoldást találni, ha a tagállamok, a dohányágazat és a dohánytermelők együtt tudnak működni, hogy megpróbáljanak életképes megoldást keresni e területek számára, a 2011 utáni időszakra is.

Sergio Berlato, előadó. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretnék köszönetet mondani a biztos asszonynak és valamennyi képviselőtársunknak, aki felszólalt a vitában. Ami az európai dohányágazat jövőjét illeti, szeretném felhívni a figyelmet, hogy a közelmúltban hivatalos megkeresés érkezett a Bizottsághoz – majdnem minden dohánytermelő ország minisztereinek aláírásával, köztük azokéval is, amelyek a támogatás teljes függetlenítése mellett döntöttek, valamint az új tagállamokéval –, hogy a Bizottság terjesszen elő egy rendeletjavaslatot a dohánytermelés jelenlegi támogatási rendszerének a 2013. évig szóló meghosszabbításáról. Ezzel a kérdéssel a KAP „állapotfelméréséről” most folyó tárgyalások keretében kell foglalkozni.

Befejezésül, elnök úr, szeretném felkérni képviselőtársaimat – akiket első pillantásra talán kevésbé érdekel egy olyan intézkedés, amely csak a termesztoők támogatásából történő levonásról szól, öt régi tagállamban, ahol a támogatást meghagyták részben a termeléstől függőnek –, hogy gondolkozzanak el azon, hogy az említett források felhasználása és az Alap tájékoztató kezdeményezései a továbbiakban is az Unió összes polgárának egészségét fogják szolgálni.

Arra is szeretném felhívni a figyelmet, hogy mintha lenne itt egy alapvető félreértés: a jelentés nem a dohánytermelőknek szóló támogatás kifizetésének meghosszabbításáról szól, és nem határoz ennek ügyében; mindössze egy olyan jelentésről kell szavazni, amely a Közöségi Dohányalap finanszírozásának meghosszabbítását javasolja. Ami a támogatások kifizetésének meghosszabbítását illeti, erről később kell döntést hozni, de ez nem a jelentés tárgya, amely, mint mondtam, a Közöségi Dohányalap finanszírozásának meghosszabbításáról szól, nem a támogatások kifizetésének meghosszabbításáról a közeljövőre és a későbbiekre nézve.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra 2008. május 20-án, kedden kerül sor.

25. A PEACE program értékelése és stratégiák a jövőre nézve (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Regionális Fejlesztési Bizottság nevében Bairbre de Brún jelentése (A6-0133/2008) a PEACE program értékeléséről és a jövőre vonatkozó stratégiákról (2007/2150(INI)).

Bairbre de Brún, előadó. – Elnök úr, a béketeremtési és megbékélési program nagymértékben hozzásegített az írországi nemzeti béketeremtési és megbékélési folyamathoz.

Az első programból, a PEACE I-ből 1995 és 1999 között 750 millió eurót, a második, PEACE II programból 2000 és 2007 között 994 millió eurót osztottak szét. A harmadik, PEACE III programból 333 millió eurót osztanak el mostantól 2013-ig.

A szétosztott pénzeket arra fordították, hogy támogassák mindazokat, akik hajlandóak voltak lemondani a konfliktusról és részt venni a megbékélési folyamatban. Ezek az összegek jó befektetésnek bizonyultak, amint ez most már látható, mivel Észak-Írországból és a határ menti megyékben kialakulóban van a vállalkozói gazdaság.

A megbékélési és béketeremtési folyamat nem áll meg. Belfastban most egy hatalommegosztó szerv foglalkozik a helyi lakosok helyi ügyeivel. Tíz nappal ezelőtt szintén Belfastban egy fontos befektetési konferenciára került sor, ahol a befektetők lelkesen tanulmányozták a befektetési lehetőségeket. Ezek a lépések a politikai és gazdasági jövőnkbe vetett újfajta bizalmat mutatják. A PEACE közreműködése és az Írországi Nemzetközi Alap közreműködése, amelyhez legnagyobb mértékben az Európai Unió járul hozzá, nagy szerepet játszott e bizalom felkeltésében.

Mivel a résztvevők megkezdték a harmadik program, a PEACE III végrehajtását, engem ért a megtiszteltetés, hogy bemutathassam a Parlament véleményét a munkáról és áttekintést adjak a PEACE jövőbeni szerepéről. Szeretnék köszönetet mondani a Regionális Fejlesztési Bizottság tagjainak a támogatásukért és az árnyékelőadóknak az eddigi közreműködésükért.

A részvétel, a kölcsönös összefüggések elismerése, a sokszínűség támogatása és az egyenlőtlenségek sikeres megszüntetése fontos elemei a béketeremtési folyamatnak és a társadalom újjáépítésének, akárcsak az emberi jogok védelme és támogatása.

A PEACE programokban a konfliktus által leginkább érintett emberek iránti bizalom segítségével sikerült bevonni őket a béketeremtésben való aktív közreműködésbe. A helyi lakosság részvételének elve a PEACE program egyik központi eleme, és szeretném megragadni ezt az alkalmat, hogy tisztelegjek az önkéntes szervezetek, vállalkozások, közösségi csoportok és helyi tanácsok, valamint az egykori fogva tartottakkal és az áldozatokkal és túlélőkkel foglalkozók előtt, a közösség és a megbékélési folyamat iránti hatalmas elkötelezettségükért.

A PEACE által támogatott programok résztvevői közötti együttműködésnek nem szabad félbemaradnia akkor sem, ha ezek a programok véget érnek. Kérjük a kormányzati minisztériumokat, hogy ösztönözzék ezt a munkát, amely oly hatékonyan indult, és biztossá, hogy ez az értékes tevékenység továbbra is támogatásban részesüljön. Valamilyen módot kell találni arra, hogy az áldozatokat és túlélőket támogató csoportok pénzügyi támogatáshoz jussanak, amikor a PEACE-ből származó finanszírozás befejeződik.

Természetesen valamit vissza is lehet adni, így meg lehet osztani a PEACE I és az Írorszáért Nemzetközi Alap által támogatott kezdeményezések sikeres elemeire vonatkozó tapasztalatokat. E kezdeményezések tapasztalatait azokkal kell megosztani, akik nemzetközi béketeremtői munkára vállalkoznak, és az említett lehetőségekről éppen most folynak a tárgyalások.

Ez a jelentés az eddigiekből levonható tanulságokat kívánja bemutatni Önöknek, én magam pedig érdeklődve várom a ma esti vitát.

Danuta Hübner, a Bizottság tagja. – Elnök úr, tisztelt képviselők, de Brún asszony, először is hadd köszönjem meg Önnek ezt a kiváló munkát a PEACE program értékeléséről, valamint a jövőre szóló stratégiákról. A Bizottság egyetért Önnel abban, hogy az Európai Unió részéről az észak-írországi békefolyamatot támogató beavatkozások hozzájárultak a két közösség közeledéséhez és segítették a közösségek közötti és a határokon átnyúló kötetlekek kialakulását.

A Bizottság elismeri, hogy a béketeremtés hosszú távú, többdimenziós folyamat, és azzal is tisztában vagyunk, hogy a béketeremtéshez rugalmas hozzáállás, a kísérletezésre és az innovatív intézkedések elfogadására való hajlandóság kell. A PEACE programból levont tanulságok közül azonban talán a letről felfelé építkező módszer hatékonysága a legfontosabb. A helyszínen dolgozó emberek és szervezetek számára ez tette lehetővé a közösségek által helyi szinten tapasztalt problémák és kérdések megoldását. Összehozta a két közösség tagjait, és – ami nagyon fontos – tulajdonosi szemléletet és felelősségérzetet ébresztett bennük a békefolyamat iránt.

A konfliktus által leginkább érintettek megkeresése fontos, de a fiatalokkal, a jövőnkkel foglalkozó projektek ugyanilyen fontosak voltak az attitűdök és percepciók megváltoztatása miatt. Végül, de nem utolsósorban azt is megtudtuk, hogy a nőket támogató projektek hasonlóképpen létfontosságúak, mivel a nők által a béketeremtésben és a megbékélés ösztönzésében betöltött szerep meghatározó tényező a folyamat stabilitása és tartóssága szempontjából.

A Bizottság ezenkívül úgy véli, hogy az észak-írországi uniós beavatkozásokból és a béketeremtési kezdeményezésekből származó tapasztalatokat rögzíteni is kellene annak érdekében, hogy a bevált gyakorlatokat át lehessen adni a világ más, konfliktus utáni rendeződés fázisában lévő vagy a társadalmi integráció terén hasonló problémákkal küzdő térségeinek. Tudom, hogy Észak-Írország most aktívan dolgozik egy konfliktusrendezési központ létrehozásán, és ennek folytatásához teljes támogatásomat élvezik.

Hadd említsem még meg a tavaly októberi nyílt napok során tartott, Észak-Írországgal foglalkozó sikeres munkaértekezletet. Amellett, hogy az esemény teltházzal zajlott, egy olyan hálózatot is életre hívott, amelyet most indítanak el a békéről és a megbékélésről szóló tapasztalatok megosztása érdekében. Az idei nyílt napokon, október elején erről is fog szólni egy nyomon követő munkaértekezlet.

Itt abba is hagyom. Köszönöm szépen a kiváló jelentést, és most meghallgatom a parlamenti vitát.

Lambert van Nistelrooij, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (NL) Amikor Európában szokatlan körülmények állnak elő, nagyon szokatlan intézkedéseket kell alkalmaznunk, és ebben az esetben igazán testre szabott, innovatív megoldást sikerült találni, a Regionális Fejlesztési Alapból származó forrásoknak köszönhetően.

Ezzel el tudtunk érni az emberek szívéig, el tudtunk érni az otthonaikba, és olyan társadalmi szervezetekben dolgozhattunk, ahol mindennél fontosabb a bizalom: az emberek bizalma a körülöttük lévő térségekben, amire az Észak-Írországból meglévő feszültségek miatt rettenetesen nagy szükség volt. Ezzel összefüggésben teljes mértékben egyetérték Hübner biztos asszonnyal abban, hogy ez jó példa volt egy olyan esetre, amikor

hasonló eszközöket, hasonló forrásokat kell használni, ahogyan a hasonló helyzetekben, mint például Cipruson is.

Nicholson úr, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták képviselőcsoportjának árnyékelnöke sajnós lemaradt a repülőről, ezért beszélek én elsőnek. Azt szeretném mondani, hogy koordinátorként teljes mértékben támogatom a Peace III programot, ezen belül is különösen az emberek szerepét és – mint már mondtam – a határokon átnyúló aspektusokat. Nagyon fontos az a tény, hogy az Írország többi részén élőket és az infrastruktúrát is érinti.

Catherine Stihler, a PSE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, a békére nem lehet árcímeként ragasztani, de az 1995 óta Észak-Írországban lebonyolított PEACE programok sorozata azzal a céllal támogatta az írországi békefolyamatot, hogy megerősítse a békés, stabil társadalmat és elősegítse a megbékélést a régióban. Gratulálok Bairbre de Brúnnak ehhez a saját kezdeményezésű jelentéshez, amelyben bemutatja az ebből az EU-programból nyert pozitív eredményeket és bevált gyakorlatokat. A program béketeremtési aspektusa Észak-Írország jövője szempontjából kritikus jelentőséggel bír, és más, hagyományosan konfliktusokkal küzdő EU-tagállamok számára is tanulságos.

A PEACE II program értékes tapasztalatcserét tett lehetővé a különböző térségek között – közéjük tartozott például Albánia, Belarusz, Moldova, Szerbia, Ukrajna és Bosznia. Üdvözlöm a most folyó tárgyalásokat a konfliktusból kifelé tartó, a konfliktus rendezésében tapasztalatokat szerzett vagy a konfliktussal és kirekesztéssel együtt élő régiók és városok egész Európára kiterjedő hálózatának létrehozásáról. A megbékélés hosszadalmas folyamat, ezért támogatom a PEACE program folytatását. A folyamat keretében fontos a helyi közösségek bevonása is, és erre de Brún asszony jelentése projektek széles körét hozza példának, a gyermekgondozási és iskola utáni projektektől egészen a vállalkozási parkokig és a kisvállalkozói projektekig, a vidéki és a városi területeken egyaránt. A PEACE keretében támogatott projektek közül sok a helyi szükségletek kiszolgálása érdekében indult. Ezek a továbbiakban résztvevők széles körét vonzották, akik együtt törekedtek a közös célra vagy haszonra, és hozzásegítettek a politika kialakításában való nyilvános részvétel modelljeinek kidolgozásában. A női csoportok ugyancsak nagyon pozitív szerepet játszottak a béketeremtésben. Köszönöm de Brún asszonynak, és remélem, mindenki támogatni fogja ezt az építő szellemű jelentést.

Marian Harkin, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, mindenképp szeretnék gratulálni az előadónak, Bairbre de Brúnnak ehhez a kitűnő jelentéshez, amely felhívja a figyelmet a PEACE program hozzájárulására a béke és a megbékélés megerősítéséhez Észak-Írországban és a határ menti megyékben. Azt is felvázolja, hogy az ebből származó tanulságokat és bevált gyakorlatokat hogyan kellene megosztani a más helyszíneken nemzetközi béketeremtési munkában részt vevőkkel.

Örülök, hogy az előadó elfogadta módosításomat, amely kimondja, hogy létfontosságú, hogy a béketeremtési programok – különösen a közösségi és önkéntes csoportok bevonásával zajló programok – továbbra is pénzügyi támogatásban részesüljenek azt követően, hogy a PEACE-támogatások véget érnek. A jelentés azt is világossá teszi, hogy a kormányzati minisztériumoknak a határ mindkét oldalán biztosítaniuk kell, hogy ez a nagyon fontos munka továbbra is általános finanszírozásban részesüljön, amikor az EU-támogatás befejeződik. Kritikus fontosságú, hogy ne szálljunk ki azokból a közösségi és önkéntes csoportokból, amelyek részt vesznek ebben az értékes munkában. Ez ugyanis törést jelentene a közösségek bizalmában és nagyban visszavetné a folyamatban lévő jó munkát. A közösségi és önkéntes szervezeteknek képesnek kell lenniük arra, hogy egy stratégiai terv szerint dolgozzanak, nem rövid távlatokban gondolkodva, mert így nem tudnak tervezni a jövőre.

Ezzel összefüggésben az is fontos, hogy az említett csoportokat ne érje váratlanul a PEACE II és a PEACE III közötti rés a támogatásban. Írtam a Bizottságnak ez ügyben, és választ is kaptam rá. Mielőtt ma idejöttem a Házba, még egyszer megnéztem a PEACE-támogatásban részesülő, a béketeremtési, megbékélési és helyreállítási projekteken részt vevő közösségi csoportok hosszú listáját a határ mindkét oldaláról. Az EU meggyőződhet róla, hogy a PEACE-pénzek jó helyre kerültek, és az önkéntes idő és önkéntes munka hozzáadott értéke folytán a PEACE program a jó ár-érték arányú mintája lett.

Ebben a Házban gyakran beszélünk arról, hogy Európát közelebb kell hozni a polgárokhoz. A PEACE program kézzelfogható mechanizmus volt arra, hogy Európa és a polgárai között kapcsolatot létesítsen, és ma is az. Amint Hübner biztos asszony mondta ma este, a program megmutatta a lentről felfelé építkező módszer hasznosságát és felhívta a figyelmet a nők fontos szerepére a béketeremtésben. Ez példa arra, ahogyan az EU a polgáraihoz fordul, katalizátor szerepet vállal a változásban, a polgárok pedig – ebben az esetben – lelkesen, szívből válaszolnak.

Seán Ó Neachtain, az UEN képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, először is szeretném kijelenteni, hogy üdvözlöm ezt a jelentést. Amikor Észak-Írországot megosztotta a konfliktus és a harc, az Európai Unió vezetői és intézményei különleges támogatást és bátorítást adtak az északiaknak, hogy a béke útjára léphessenek. Ahogyan Bairbre de Brún előadó mondta, e támogatás értéke 1,65 milliárd euro volt, és még további 333 millió euróra számítunk.

Szeretnék gratulálni Bairbre de Brún előadónak. Furcsállom ugyanakkor, hogy azok közül, akik a pénzügyi támogatás elősegítésére irányuló kampányból a legtöbb előnyhöz és támogatáshoz jutottak, éppen a Sinn Féin ellenzi a Lisszaboni Szerződést és az európai folyamatot. A Sinn Féin vezetője, Gerry Adams ritkán tesz említést erről az 1,65 milliárd euróról. Ha rájuk hallgattunk volna, Írország ma nem lenne tagja az Európai Uniónak. Nem lennének részesei a rendszernek, hogy pénzt kapjunk az európai békefolyamatokhoz. És meg kell mondanom, ez a tény az, ami engem ma délután itt a Parlamentben a legjobban elszomorít.

Jim Allister (NI). – Elnök úr, ez a jelentés üres fecsegés tartalom nélkül, ahogyan a PEACE-támogatás nagy részét is habokra költöttük el.

Természetesen az abban rejlő iróniát, hogy éppen az IRA/Sinn Féin európai parlamenti képviselője az előadója a békéről szóló jelentésnek, Észak-Írország lakosságából az a több ezer ember bizonyosan észre fogja venni, akik e kegyetlen szervezet pusztító terroristacselekményeinek estek áldozatul.

Nem lep meg, hogy össze tudott állítani egy jelentést a békéről anélkül, hogy egyetlen szemérmes említést tenne arról, vagy legalább szemernyi sajnálatot mutatna azzal kapcsolatban, hogyan jutottunk el odáig, hogy békére lett szükségünk: tévedés ne essék, mindez ugyanis az IRA több évtizednyi terrorja miatt következett be.

Az sem lep meg, hogy nem tesz említést a PEACE program egyik legnagyobb hibájáról, mégpedig a két észak-írországi közösség közötti elosztás egyenlőtlenségéről, ami azt jelentette, hogy a protestáns unionista közösség nem kapta meg a támogatásból jogosan rá eső részt. Ez természetesen nem olyan dolog, amit de Brún asszony aggályosnak találna.

Végezetül hadd vetessem jegyzőkönyvbe, hogy az Észak-Írországban ma uralkodó viszonylagos béke elsősorban nem valamilyen uniós békeprogramnak köszönhető, hanem nagyszerű biztonsági erőink tiszteletre méltó kitartásának, bátorságának és áldozatkészségének, amivel legyőzték az IRA-t, amely oly sokáig megfosztott minket a békétől.

Ioannis Kasoulides (PPE-DE). – Elnök úr, a PEACE program Észak-Írországban nemcsak a pénzügyi segítségnyújtással járult hozzá a békefolyamathoz, hanem azzal is, hogy a két közösséget közelebb hozta egymáshoz. Az volt a módszere, hogy az aktív állampolgári részvétel előmozdítása érdekében együttműködött a civil társadalommal és a nem kormányzati szervezetekkel. A részt vevő egyének számára lehetővé tette, hogy megoldásokat keressenek saját problémáikra. Ez jó példa arra, hogy a Bizottság hogyan járult hozzá a béketeremtéshez és a megbékéléshez, ezért gratulálnunk kell hozzá.

A jelentés említést tesz a PEACE program során szerzett tapasztalatok megosztásáról más, hasonló problémákkal küzdő régiókkal. Ciprusi képviselőként úgy vélem, rendkívül érdekes lenne, ha ezt a tapasztalatot a gyakorlatban is hasznosítanánk Ciprus esetében. Felhívom a ciprusi kormányt és a Bizottságot, hogy a politikai rendezés előkészületeinek részeként vizsgálja meg ezt a lehetőséget.

Stavros Arnautakis (PSE). – (EL) Elnök úr, a PEACE program Észak-Írországban megmutatta, milyen mértékben hozzá tud járulni a különböző közösségek közötti békés együttélés és megbékélés eléréséhez. Tekintettel a program írországi folytatása iránti támogatásunk megerősítésére, hadd nyomatékosítsam a következőket.

A program ragyogó példája annak a helyes gyakorlatnak, amelyet az EU más régióiban, például Cipruson is lehet és kell alkalmazni. A PEACE program végrehajtásának módja, és különösen a helyi partnerségek és nem kormányzati szervezetek általi irányítása; a közösségek közötti tervek kidolgozása; a más közösségi vagy nemzeti forrásból nem támogatható rendszerek vagy csoportok könnyebb hozzáférése a támogatásokhoz: mindezek nagyon értékes tapasztalatokkal szolgálnak. Olyan módszereket és eszközöket mutatnak, amelyeket a strukturális alapok irányítása alá tartozó programokban szélesebb körben kellene alkalmazni. Az ilyenfajta szemlélet mindig lentről felfelé halad, különösen a helyi fejlesztéssel és a szegénység és társadalmi kirekesztés elleni küzdelemmel foglalkozó programokban.

Jean Marie Beaupuy (ALDE). – (FR) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, mindenekelőtt ki kell emelnem a PEACE I és a PEACE II segítségével elért kiváló eredményeket, különösen a program írországi –

észak-írországi – kedvezményezettjei szempontjából, akik így méltóságukat és reményeiket egyaránt visszanyerhették. Mindezek után két dolgot szeretnék különösen megjegyezni, biztos asszony, amelyek ügyében remélem, valós megoldásokat tud elérni.

Először is, amint de Brún asszony jelentése is szorgalmazta, a brit és az ír kormánynak tényleg támogatnia kellene a Parlament, a Bizottság és a Tanács által meghozott határozatokat, hogy az átmeneti és kiegészítő rendszereket közös erőfeszítéseik révén hatályba lehessen léptetni.

Másodszor, biztos asszony, mivel Ön felel a munkacsoportért, nem találja majd meglepőnek, ha arra biztatom, hogy biztosítsa, hogy integrált módszer szerint járjunk el, a különféle részt vevő ügynökségek közötti összhang, a különböző programok és alapok közötti összhang és a különböző földrajzi területek közötti összhang érdekében.

Végül, de nem utolsósorban, remélem, hogy az ír példa hasznos tanulságot szolgál más országok számára szerte a világon.

Daniel Hannan (NI). – Elnök úr, miért fogadjuk el ezt az állásfoglalást? Tudunk ezzel orvosolni valamilyen konkrét problémát? Vagy netán azért fogadjuk el, hogy jobban érezzük magunkat, azt gondolva, hogy mi már megtettük a magunkét a békefolyamat érdekében?

Némi sajnálattal teszem fel ezt a kérdést. Éppolyan lelkes támogatója vagyok az észak-írországi békefolyamatnak, mint a Ház bármely más képviselője, sőt, sokaknál talán még lelkesebb is. Az egyik oldalról ulsteri katolikusként, a másik oldalról skót presbiteriánusként nevelkedve mindig úgy éreztem, hogy a hatalommegosztásnak számomra személyes tétje is van.

A békefolyamatot azonban a külső támogatások még nem garantálják. Éppen ellenkezőleg, fennáll a veszélye annak, hogy ez a pénzáramlat a világ egykori vállalkozó szellemű, virágzó részét támogatásfüggővé teszi, kiszolgáltatva a máshonnan érkező alamizsnának.

Tegyék fel maguknak a kérdést – és ezt nagyon komolyan mondom –, amikor aláírják azokat a több százmillió euróról szóló csekket: tényleg azt gondolják ilyenkor, hogy a békét és a stabilitást meg lehet venni a világ adott részén, vagy netán csak arról van szó, hogy ilyenkor pár percig kicsivel jobban érezhetik magukat?

Azt az elgondolást, hogy a politikai erőszakot a nélkülözés okozza, a valóság egész egyszerűen nem támasztja alá. Ez a Karl Marxtól származó számtalan elképzelés egyike, és sok másikhöz hasonlóan leírva hihetőnek tűnik, ugyanakkor a valóságban nem bizonyul igaznak.

A világ legtöbb támogatásban részesülő területe Palesztina, ahol az egy főre jutó támogatás magasabb, mint Afrika bármely részén, mégis ez egyben az erőszak egyik melegágya is.

Az az igazság, hogy ha támogatni akarjuk az észak-írországi békefolyamatot, valódi demokráciát kell teremtenünk ott, valódi ellenzékkel és az Önök kormányának leváltásra való képességgel. Ha ezt megteszik, nem fog tovább kelleni a pénz.

Colm Burke (PPE-DE). – Elnök úr, üdvözlöm Bairbre de Brún jelentését, egyúttal szeretnék gratulálni mindazoknak, akik hozzájárultak a jelentéshez, különösen az árnyékelőadónak, Jim Nicholsonnak, Marian Harkinnak és valamennyi közreműködőnek.

A Peace III program immár elindult, és ennek keretében 333 millió euro érkezik a térségbe, segítve az egész infrastruktúrát és a közösségi fejlesztést Észak-Írországban és a határ menti megyékben. Szerintem a három PEACE program óriási mértékben hozzájárult a térség békéjének eljövételéhez. Szeretnék gratulálni mindenkinek, aki ebben részt vett, de Észak-Írország mindazon politikai pártjainak és közösségi csoportjainak is, akik együtt dolgoztak azon, hogy a békeprogram bizonyosan tovább működhessen.

Ugyancsak üdvözlöm az Észak-Írországban létrehozott munkacsoportot, de azt gondolom, hogy a Köztársaság hat határ menti megyéjében is szükség lenne egy munkacsoportra, hogy foglalkozzon az infrastrukturális fejlesztéssel abban a térségben. Kárt, hogy az ír kormány nem cselekedett hasonlóan az említett hat megyével kapcsolatban. Erre érdemes lenne odafigyelni, mivel ezek a megyék is ugyanúgy szenvedtek ebben a 30–35 éves időszakban. Szükségünk van erre a fajta kezdeményezésre abban a hat megyéből álló térségben. Üdvözlöm, ha az ír kormány ezt bevezetné.

Még egyszer köszönöm minden résztvevőnek.

Rolf Berend (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, aligha van olyan ember itt a Parlamentben, aki valós kétségeket táplál a PEACE program sikerével kapcsolatban, már ami a gazdasági és társadalmi kohézióhoz való hozzájárulását és a fokozott helyi részvételhez való hozzájárulását illeti, amit az aktív állampolgárság és a civil társadalom béketeremtésben való részvétele segítségével sikerült elérni.

A Regionális Fejlesztési Bizottság kezdeményezésére elkészített jelentés helyesen hangsúlyozza, hogy milyen értékes tapasztalatok halmozódtak fel ezen egyedülálló, nagymértékben innovatív strukturális program révén, emellett azonban kiemeli azokat a dolgokat is, amelyeket a jövőben jobban is lehetne csinálni, akár csak a megoldatlan kérdéseket és a levonható tanulságokat.

Az EU regionális politikájában szorosan közreműködő személyként nagymértékben tudatában vagyok annak, hogy szükség van a határokon átnyúló tevékenységek fejlesztésére, és határozottan támogatom a helyi kereskedelmi kamarák, közintézmények és önkéntes szervezetek közötti együttműködést az országhatár mindkét oldalán. Aligha kell külön mondanom, hogy képviselőcsoportom és én fenntartások nélkül támogatjuk ezt a jelentést.

Marian Harkin (ALDE). – Elnök úr, mivel senki más nem jelentkezett hozzászólásra, csak egy észrevételt szeretnék tenni. Azt hiszem, nem lepődtem meg igazán, legfeljebb kicsit csalódott vagyok, miután meghallgattam Jim Allister úr ma esti észrevételeit. A PEACE programról beszélünk, nem a konfliktusról. Más konfliktusokhoz hasonlóan ennek a konfliktusnak is mélyre nyúlnak a gyökerei, nem a közelmúltból indult ki, és akár csak más konfliktusok, sokkal összetettebb is annál, mint ahogy Allister úr beállította. Eltekintve azonban azoktól, akik megkérdőjelezik a PEACE program hatékonyságát, és hangot adtak az EU-támogatással kapcsolatos rosszállásuknak, nincs kétség afelől, hogy a PEACE-támogatások katalizátorként hatottak, és mint mondtam, az önkéntes erőfeszítéseknek és az önkéntesek által befektetett időnek köszönhetően jó ár-érték arányt értek el. Talán a legjobb, amit mondhatok, az, hogy vége lett a konfliktusnak, és a PEACE-támogatásnak is szerepe volt abban, hogy ezt a rendkívül pozitív eredményt el tudtuk érni.

Jim Allister (NI). – Elnök úr, Harkin asszonynak ez persze nagyon könnyű, hogy eljön ide a Házba, és úgy beszél, ahogy hallottuk.

Hány választóját temette el, miután a terroristák megölték őket? A választókerületében hányan haltak meg azért, mert a de Brún asszony által képviselt szervezet úgy döntött, hogy egy politikai kampány jegyében meg kell halniuk?

Az IRA a választóim közül 2 000 embert ölt meg, úgyhogy ebben a Házban senkinek nem kellene kioktatnia engem arról, milyen mélyen érzek ezzel kapcsolatban, és senkinek nem lehet oka ellentmondani nekem, amikor felhívom a figyelmet arra, hogy a választóim közül oly sok életet követelő szervezet az az IRA, amelyet ebben a Házban de Brún asszony képvisel.

Gyomorforgató érzés, hogy ma már ott kell látnom őket a hazám kormányában; még rosszabb tudni, hogy azért kerültek oda, mert gyilkoltak, majd pedig hagyták magukat lefizetni, hogy ne gyilkoljanak többet.

Danuta Hübner, a Bizottság tagja. – Elnök úr, azt szeretném mondani, hogy ez a vita egyértelműen megerősítette az észak-írországi békefolyamat fontosságát és azt, hogy ebből a folyamatból fontos tanulságok származnak. A Bizottság folytatja közreműködését a megbékélési folyamat megszilárdításában, továbbá elősegíti a béketeremtés tapasztalataiból levont tanulságok megosztásához más, hasonló problémákkal küzdő területekkel. Mindezen törekvéseiben az Európai Parlament támogatása bizonyosan nagyon sokat fog számítani.

Két további észrevételt szeretnék tenni:

Jean Marie Beaupuy-nek: az Észak-Írországgal foglalkozó munkacsoport azért jött létre, hogy fokozza és elősegítse Észak-Írország lakosságának részvételét az Európai Unió valamennyi politikájában, továbbá hogy javítsa a koordinációt és az összhangot a béketeremtési és megbékélési folyamathoz hozzájáruló különböző folyamatok között.

A második megjegyzésem az lenne, hogy a Bizottság mindezekkel az erőfeszítésekkel abban is szeretné segíteni Észak-Írország lakosságát, hogy csökkentsék az állami szektortól és az állami támogatásoktól való függőséget, és ne legyenek rászorulva a segélyek formájában érkező támogatásra. A Bairbre de Brún által említett konferencia pontosan ehhez a folyamathoz, több magánbefektetés elindításához – a magánszektor felélénkítéséhez – kívánt hozzájárulni a szigetnek ezen a részén. Még egyszer, nagyon szépen köszönöm az összes észrevételt.

Bairbre de Brún, előadó. – Elnök úr, szeretném megköszönni mindazoknak, akik a ma esti vitához hozzászóltak. Figyelmesen meghallgattam őket és a felvetéseiket. Csalódott vagyok ugyanakkor amiatt, amit Allister úr mondott, és nem tudok egyetérteni az állításaival. Szeretném méltatni az Európai Parlament és a Bizottság sokéves munkáját a PEACE program terén.

Szeretnék külön köszönetet mondani Hübner biztos asszonynak a kinevezése első pillanatától kezdve tanúsított elkötelezettségéért és az Észak-Írorszáiban tett rendszeres látogatásaiért. Hübner biztos asszony és a korábbi biztosok az írországi békefolyamat valódi hívei voltak, és biztató látni, hogy a Bizottság a Barroso elnök úr által létrehozott munkacsoport révén továbbra is szerepet kap a folyamatban.

A PEACE lehetővé tette a kettéválasztás ideje óta megosztott határ menti közösség számára, hogy újra közösségként éljen. A fiatal nacionalistáknak és unionistáknak lehetőséget adott a találkozásra, hogy megismerhessék egymás kultúráját. Különösen nagyra értékeljük a nők szerepét a béketeremtésben és az elvégzett értékes, közösségeket összefogó és határokon átnyúló fontos munkát.

A jelentésem felhívja a figyelmet arra a tényre, hogy a PEACE-ből a legtöbb haszna a társadalom leginkább perifériára szorult tagjainak volt, ahogy ennek lennie kell. Mindazonáltal ha vannak még olyan csoportok, amelyek eddig nem éltek a lehetőséggel, és nem pályáztak a PEACE I és a PEACE II keretében, biztatni kell őket a részvételre. A következő lépés annak biztosítása, hogy a PEACE keretében végzett jó munka ne érjen véget, és a jövő generációk is részesülhessenek a PEACE programokkal megkezdett értékes munka előnyeiből és az európai intézmények által nyújtott nagyszerű támogatásból.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra 2008. május 20-án, kedden kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (142. cikk)

Ramona Nicole Mănescu (ALDE), írásban. – (RO) A PEACE program nemcsak a béke fenntartásának egyik eszközét jelenti, hanem a gazdasági fejlődés és a területi kohézió előmozdításának is eszköze. A regionális kormányzatok és nem kormányzati szervezetek általi végrehajtása közösségek, helyi szervezetek és marginalizálódott csoportok széles körének bevonását eredményezi a kormányzás és a fejlődés folyamatába. Emellett a regionális projektek finanszírozása a PEACE révén szintén elősegíti a párbeszédet, a megbékélést és az olyan megállapodásokat, amelyek célja a közös érdekek szolgálata és ennek megfelelően a konfliktus minden fajtájának elkerülése.

Észak-Írország a helyes gyakorlat példája minden olyan tagállam számára, amelyek maguk is konfliktusokat tapasztaltak vagy a békét fenyegető problémákkal néznek szembe.

Ezért támogatom a potenciális konfliktustól fenyegetett európai régiók és városok hálózatának létrehozását, és úgy vélem, hogy a helyi partnerségek ösztönzése, a bevált gyakorlat megosztása, illetve a régiók és a közvetítő finanszírozási szerek közötti hatékony együttműködés meghatározó jelentőségű tényező a tekintetben, hogy a helyi közösségeket rávegyék az együttműködésre és a béke fenntartásáért végzett munkára.

Szeretnék szót emelni annak érdekében, hogy a PEACE-hez hasonló programok végrehajtása Délkelet-Európában, különösen a Balkánon is kezdődjön meg, főként az elmúlt évek vészjósló eseményei miatt.

26. A legkülső régiókra vonatkozó stratégia: eredmények és kilátások (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Regionális Fejlesztési Bizottság nevében Margie Sudre jelentése (A6-0158/2008) a legkülső régiókra vonatkozó stratégiáról: eredmények és kilátások (2008/2010(INI)).

Margie Sudre, előadó. – (FR) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, a Bizottság értékelése az erősebb partnerségről a legkülső régiók esetében legalábbis egyoldalú, és nem fedi le a helyszínen tapasztalt nehézségek mindegyikét. Mindazonáltal a megközelítési nehézségek enyhítése, a versenyképességük javítása és a regionális integráció megvalósítása továbbra is érvényes, e régiók prioritásait tükröző célok maradnak.

Az Azori-szigetek, a Kanári-szigetek, Guadeloupe, Francia Guyana, Madeira, Martinique és Réunion mint a Közösség vagy a nemzeti alapok által, az ilyen támogatás pozitív hatásának mérlegelése nélkül támogatott régiók ismerős képét nem ellensúlyozza eléggé az a tényleges hozzáadott érték, amivel környezeti, kulturális és földrajzi stratégiai szempontból hozzájárulnak az Unió egészéhez.

A strukturális alapok még mindig hozzájárulnak a legkülső régiók fejlődéséhez. Remélem azonban, hogy a Bizottság kitartóan törekszik a jelenlegi és jövőbeni politikáinak az említett régiók valós helyzetéhez történő szorosabb hozzáigazítására, hogy kezelni lehessen az előttük álló tartós megszorításokat. A pluszkiadások számszerűsítésére szolgáló, túlrendszerezett módszertan aránytalan lenne, és nem venné figyelembe a legkülső régiók mindegyikének egyéni jellemzőit. Nem szabad, hogy a közösségi politikák értékelésének tulajdonított, egyre növekvő jelentőség felesleges statisztikai eszközök megalkotásához vezessen.

Sajnálom az érdeklődés kezdeti hiányát – még ha ez később meg is változott – a Kereskedelmi Főigazgatóság részéről, a gazdasági partnerségi megállapodások (EPA-k) tárgyalása idején. Szorgalmaznom kell, hogy a Bizottság – amikor végső megállapodásokat ér el az AKCS-országokkal – továbbra is keresse az olyan kompromisszumos megoldásokat, amelyek tiszteletben tartanak a legkülső régiók érdekeit, továbbá szorgalmazom, hogy a tágabb szomszédság érdekében töltsen meg valódi jelentéssel a „tágabb szomszédság cselekvési tervet”.

A közlekedést illetően a jelentésemben jeleztem aggályaimat a polgári légi közlekedésnek az európai CO₂-kibocsátáskereskedelmi rendszerbe való felvételével kapcsolatban. Fontos, hogy ne sodorjuk veszélybe a legkülső régiók megközelítési nehézségeinek leküzdésére tett erőfeszítéseket.

A közösségi intézkedéseknek a kezdeményező kedv katalizátoraként kell hatniuk, hogy kiválósági központokat hozzanak létre az olyan ágazatokra támaszkodva – ilyen például a hulladékkezelés, a megújuló energiaforrások, az energetikai önellátás és a biodiverzitás –, amelyek képesek javukra fordítani a legkülső régiók kedvező adottságait és felgyülemlett szakmai ismereteit.

Üdvözlöm az EU legkülső régiókra vonatkozó stratégiájának jövőjéről indított nyilvános konzultációt, de úgy vélem, hogy bár a kiválasztott témákat – éghajlatváltozás, demográfiai változás és a migráció kezelése, mezőgazdaság és tengerészeti politika – bizonyosan nem lehet figyelmen kívül hagyni, ezek nem fedik le a régióink valamennyi aggályos kérdését. Sajnálom például, hogy az EK-Szerződés 299. cikke (2) bekezdésének hatálya, amely a legkülső régiók segítésére vonatkozó uniós politika sarokköve, nem szerepelt a napirenden, hogy a vitáknak megadja az őket megillető jogi, intézményi és politikai tartalmat.

A közszolgáltatások jelentősége a legkülső régiók gazdasági, szociális és területi kohéziója szempontjából, az állami segélyek kérdése, a differenciált adórendszerek fenntartása, a tartós munkanélküliség és az egyenlőtlenségek, a helyi piacok szükségességének leküzdésére szolgáló módszerek, az európai kutatási környezetbe való beilleszkedés, a legkülső régiók tényleges részvétele az innovációval és a digitális szakadék áthidalásával kapcsolatos európai politikákban, és a finanszírozási rendszerek a szomszédos országokkal való együttműködési projektek esetében véleményem szerint kivétel nélkül olyan témák, amelyekkel most kellene foglalkozni.

Végezetül szeretném ismét nyomatékosítani a jelentésem céljait, azaz hogy biztosítsuk a legkülső régiók gazdasági fejlődéséhez szükséges feltételeket, ezáltal garantáljuk népességük valódi jólétét, megerősítsük versenyképességüket, és ezeket a távoli régiókat meggyőzzük arról, hogy Európa jövője róluk is szól.

Előre is köszönöm a támogatásukat a holnapi szavazáson.

Danuta Hübner, a Bizottság tagja. – Elnök úr, mindenekelőtt hadd jelezzem, hogy nagyon nagyra értékeljük ezt a jelentést. Nagyon színvonalas jelentés, ezért szeretnék köszönetet mondani Margie Sudre-nek – nemcsak a jelentésért, hanem a legkülső régiókról múlt héten Brüsszelben rendezett konferencián való jelenlétéért és határozott részvételéért is.

Ugyancsak hálával tartozom a Regionális Fejlesztési Bizottságnak és a Halászati Bizottságnak, különösen a vélemény előadójának, Guerreiro úrnak a legkülső régiókra vonatkozó jövőbeni stratégiáról szóló kritikához való hozzájárulásáért, valamint Fernandes úrnak, Marques úrnak és Casacawould úrnak. Hálás vagyok ezenkívül a tavaly szeptemberben indított nyilvános konzultációra érkezett hozzászólásokért is. Ez a konzultációs szakasz zárult le a múlt heti konferenciával.

Ami ebből a konferenciából nagyon határozottan kiderült, az a legkülső régiók kettős integrációjával kapcsolatos kihívás volt, illetve az az elgondolás, hogy a legkülső régiók jó terepet kínálnak a kísérleti projektekhez, különösen a megújuló energiaforrások terén. A konferencián az is teljesen világossá vált, hogy a legkülső régiók egyedülálló lehetőségek egész tárházával rendelkeznek, és az Unió egésze számára egyfajta életerőt képviselnek.

Magával a jelentéssel kapcsolatban hadd hangsúlyozzam, hogy teljes mértékben egyetértek azzal, hogy a Parlament nagy jelentőséget tulajdonít a kifejezetten a legkülső régiók sajátosságaihoz és javaihoz igazított

stratégia megőrzésének, mi pedig a Bizottságban készen állunk arra, hogy a stratégia hatókörét az új kihívásokra is kiterjesszük. A Bizottság által megnevezett területek – az éghajlatváltozás, a demográfiai változás és a migráció kezelése, a mezőgazdaság és a tengerészeti politika – nem jelentenek kizárólagos felsorolást, azaz más ötletekre is nyitottak vagyunk.

Abban is egyet tudok érteni Sudre asszonnyal, amikor a Regionális Alap és az Európai Fejlesztési Alap közötti koordináció javítására szólít fel. Én is fontosnak tartom, hogy a legkülső régiókat minél jobban bevonjuk az Európai Kutatási Térségbe, valamint hogy ösztönözzük az együttműködést a szomszédos régiókkal. E tekintetben úgy vélem, a megreformált kohéziós politika egyértelműen segített abban, hogy megerősítse a legkülső régiók helyzetét az együttműködési célkitűzésen belül.

A „legkülső régiók dimenziója”, ha szabad így fogalmaznom, sok közösségi politika reformja után is védelmet élvezett és tovább erősödött: a kohéziós politika mellett itt említhetem még a mezőgazdaságot és a vidékfejlesztést, a regionális állami támogatási kereteket, az európai POSEI programokat vagy az EU tengerészeti politikáját.

Határozottan hiszek benne, hogy ezek a politikai fejlemények jól összhangban vannak a legkülső régiók szükségleteivel. A 2007. szeptemberi közleményben hangsúlyoztuk, hogy ki kell használni az európai politikák reformjai által a 2007–2013 közötti időszakra kínált lehetőségek mindegyikét, a legkülső régiókban tett különböző látogatásaim alapján pedig azt tapasztaltam, hogy ennek érdekében sok kezdeményezés történt, noha szerintem ezeket a kezdeményezéseket még tovább kellene erősíteni és fejleszteni.

Azzal kapcsolatban, hogy a Bizottság hogyan folytatta a gazdasági partnerségi megállapodásokról szóló tárgyalásokat, valamint a kibocsátás-kereskedelmi rendszer tárgyalásait, hadd mondjam el, hogy a legkülső régiók a kezdet kezdetétől szerves részei voltak a tárgyalásoknak, és a Bizottság szisztematikusan tájékoztatta és be is vonta a legkülső régiók képviselőit a tárgyalásokba.

Mindezek után hadd biztosítsam Önöket arról, hogy a Bizottság a továbbiakban is figyelembe fogja venni a legkülső régiók sajátos érdekeit, úgy a jelenlegi, mint a jövőbeni, ilyen jellegű tárgyalásokon.

Pedro Guerreiro, a Halászati Bizottság véleményének előadója. – (PT) A Halászati Bizottság véleménye – az egyetlen olyan parlamenti bizottságé, amely úgy döntött, hogy véleményt készít – javaslatok egész sorát tartalmazza a legkülső régiók érdekeinek javára. Ezek közé tartozik a kizárólagos gazdasági övezeteiknek mint kizárólagos hozzáférési övezeteknek megfelelő terület figyelembevétele; közösségi támogatás biztosítása a halászflokkák megújításához és korszerűsítéséhez; egy közösségi program létrehozása a kisléptékű part menti halászat támogatására; közösségi támogatás biztosítása a tudományos halászati kutatáshoz és a halállományok védelméhez és helyreállításához; társadalmi-gazdasági intézkedések bevezetése a halászok kompenzációja érdekében a halászati erőforrások megőrzésére irányuló intézkedések hatása miatt, valamint a közösségi támogatás – mint például a POSEI (Halászat) – megerősítése és folytatása.

Mivel szerintünk a holnapi plenáris ülésen jóváhagyni kívánt állásfoglalásnak tükröznie kellene a Halászati Bizottság e fontos javaslatait, ismét benyújtunk egy nyolc módosításból álló csomagot, amelyhez a támogatásukat kérjük.

ELNÖKÖL: BIELAN ÚR

Aelnök

Oldřich Vlasák, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (CS) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, a legkülső régiók sajátos helyzete minden bizonnyal külön figyelmet érdemel az Európai Unió részéről. Kétségtelen, hogy a legkülső régiókra vonatkozó európai stratégiának már eddig is akadtak pozitív hatásai. A valóság azonban az, hogy néhány strukturális probléma megmaradt, és ezekre a jövőben oda kell figyelni. Szem előtt kell tartanunk, hogy a legkülső régiók problémái közül nem mindegyik oldható meg, mivel némelyik olyan *sui generis* probléma, amely abból a tényből ered, hogy Francia Guyana kivételével többnyire távoli, szigetektől álló területekről van szó, és nem tudunk változtatni ezek egyedi földrajzi és strukturális sajátosságain.

Ezen a ponton szeretnék beiktatni még egy figyelmeztetést a túlzottan központi irányítású „social engineering”-gel szemben. A legkülső régiókkal kapcsolatban tárgyalt kérdéseket illetően még inkább kötelességünk, hogy mérlegeljünk a szubszidiaritás elvének alkalmazását. Kétségtelen, hogy a legkülső régiók más feltételeket igényelnek, ha az állami támogatás szabályairól és a belső piacról van szó. Ezt az európai jogalkotásban is figyelembe kell venni, hogy segítsen megőrizni e régiók sajátos jellemzőit és enyhíteni a korlátozó tényezőket. Az már azonban vitatható, hogy a bonyolult európai pénzügyi programok mennyire

lehetnek hatékonyak ebben az esetben. Véleményem szerint a helyi feltételekhez képest helyesen alkalmazott országos és regionális támogatás sokkal hatékonyabb támogatási forma a legkülső régiók számára. Úgy vélem, az európai strukturális politikának inkább azon az elven kellene alapulnia, hogy a pénzügyi támogatásnak elsősorban a legszegényebb régiókat kell megcéloznia, ahol a legnagyobb szükség van rá, függetlenül attól, hogy szigeten, hegyvidéken vagy ritkán lakott területen találhatók.

Emanuel Jardim Fernandes, a PSE képviselőcsoport nevében. – (PT) Elnök úr, először is szeretnék gratulálni a biztos asszonynak és a Bizottságnak ehhez a kezdeményezéshez, amely bizonyosan új lehetőséget kínál, válaszul a legkülső régiók és népeik problémáira.

A nyilvános konzultáció elindítása nagyobb részvételt szült. Úgy vélem, máris sok hozzájárulás történt, beleértve a biztos asszony által említett ülést is, amely nagyon eredményes volt. Szeretnék azonban a véleménytervezetre összpontosítani, amely egy kiegyensúlyozott, a konszenzus elérését lehetővé tevő vélemény. Olyan vélemény, amely némiképpen kiegészíti a Bizottság által kiemelt kilátásokat, amikor az éghajlatváltozást stb. említi.

Először is szeretném megemlíteni a lisszaboni stratégia kérdését, mivel ez szerintem alapvető ahhoz, hogy választ tudjunk adni a legkülső régiók problémáira ebben az új szakaszban, továbbá annak szükségességét, hogy minden politikát és programot hozzáigazítsunk ehhez a helyzethez, valamint a garantált finanszírozás kérdését.

Végezetül azt is szeretném elmondani, hogy bár a Halászati Bizottság véleménye biztosan a lényegi szempontokra helyezi a hangsúlyt, néhány részletkérdést is ki lehetne emelni. A nehézség abban állt, hogy összefogjunk egy egész ágazatot, amikor a cél egy olyan stratégia a legkülső régiók számára, amely a fejlesztés minden lehetséges területét felöleli.

Jean Marie Beaupuy, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, egy olyan korban, amikor bolygónkból egy kis falu lett – olyannyira egyszerű átugrani a világ egyik feléről a másikra –, fel kell ismernünk, mekkora lehetőséget jelentenek ezek a legkülső régiók az Európai Uniónak. Amint az előadónk, Sudre asszony a jelentés különböző bekezdéseiben rámutatott, legkülső régióinkban hatalmas javakkal rendelkezünk: a mezőgazdaságban, a halászatban, a kutatásban, a technológiában és a turizmusban. Ezzel az összesen 25 millió km²-rel a világ legnagyobb tengeri területe a miénk. Ezért, amint a jelentés is mondja, ezekre a javakra kell építenünk, hogy a legkülső régióink sikeres szerepet játszhassanak közös jövőnkben.

A második megjegyzésem a városi területek különös helyzetével kapcsolatos – e tekintetben a várospolitikai frakcióközi munkacsoport elnökeként szólok, és a munkacsoportból több képviselőtársamat is itt látom ma este –, mivel a munkanélküliség problémája a városi területeken koncentrálódik, még hozzá az európai kontinens szintjének háromszorosát elérő munkanélküliség formájában. A migráció ugyancsak a városi területekre összpontosul, és a népességi változások is itt járnak a legnagyobb hatással.

Biztos asszony, itt valójában kivételes lehetőség kínálkozik egy integrált szemlélet bevezetésére, amely nemcsak a különféle európai alapokat fogná össze, hanem a különböző politikákat és a különböző kormányzati, regionális és helyi projekteket is. Ha nem dolgozunk ki egy ilyen integrált szemléletet, nem tudunk majd eredményeket elérni a legkülső régiókban vagy optimálisan kihasználni a birtokukban lévő javakat.

Előre is köszönöm, biztos asszony, hogy az európai szabályaink segítségével gondoskodik arról, hogy az integrált szemlélet hozzájáruljon mindazon intézkedések sikeréhez, amelyeket hatályba léptetünk.

Mieczysław Edmund Janowski, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr, biztos asszony, az UEN képviselőcsoport nevében szeretném megköszönni Sudre asszonynak, hogy felvetette ezt a témát. Az európai szolidaritás megköveteli, hogy figyelembe vegyük a legkülső régiók különleges helyzetét. Kötelességünk, mi több, morális kötelességünk, hogy foglalkozzunk e régiók gazdasági és társadalmi kohéziójával. A Lisszaboni Szerződésben említett területi kohézió – bár ez nem szó szerinti, földrajzi értelemben értendő – szintén kell, hogy legyen egy olyan dimenziója, amely az Unió legtávolabbi régióira is kiterjed.

Amit hangsúlyoznunk kell, az a szorosabb partnerség szükségessége, ami jobb hozzáférést, nagyobb versenyképességet és a regionális integráció javítását jelenti. Nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy mindezen intézkedések célközönségét a tengerentúli területek lakói jelentik, akik számára a fontos kérdés a tengeri és légi közlekedés, a munkanélküliség, a turizmus, a halászat, az oktatás és az egészségügyi ellátás megfelelő szintje, valamint az általános szélessávú internet-hozzáférés. Arról sem szabad megfeledkeznünk,

hogy ezek a régiók sajnálatos módon hajlamosak a természeti csapásokra. A legkülső régióknak megvannak a maguk előnyei, de problémáik is akadnak. Sudre asszony jelentése mindenesetre sokkal közelebb hozza őket hozzánk.

Pedro Guerreiro, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (PT) A jelentést pozitívnak találtuk, de van benne néhány pont, amivel nem értünk egyet.

Támogatjuk a Regionális Fejlesztési Bizottságban a legkülső régiók javára bemutatott javaslatok elfogadását; ennek egy példája az az érv, miszerint a legkülső régiók sajátosságai folytán olyan politikákra és intézkedésekre alapuló stratégiára van szükség, amelyek nem függenek sem átmeneti kritériumoktól, sem pedig konjunkturális vagyoni változásoktól, illeszkednek az egyes régiók különféle igényeihez, valamint megoldást kínálnak az e régiók előtt álló állandó nehézségekre.

A jelentés hangsúlyozza a közszolgáltatások jelentőségét a legkülső régiók gazdasági, szociális és területi kohéziója szempontjából, nevezetesen a légi és tengeri közlekedés, a posta, az energia és a távközlés ágazataiban, nem megfelelően a szélessávú internet-hozzáférésről vagy a sürgős intézkedések elfogadásáról az Európai Unió legmagasabb mutatóival rendelkező legkülső régiókat jellemző tartós munkanélküliség, szegénység és a jövedelmek elosztásában jelentkező egyenlőtlenségek elleni harc érdekében.

Ugyanakkor úgy véljük, hogy néhány szempontot még lehetne pontosítani és megerősíteni. A legkülső régióknak szóló közösségi támogató intézkedéseknek például állandónak kellene lenniük és megfelelő finanszírozással kellene rendelkezniük, tekintve, hogy a régiók lehetőségeit behatároló korlátok is állandóak. Emellett, annak érdekében, hogy az e régiók javára szolgáló intézkedések és a státusuk tisztázása koherensebb és hatékonyabb legyen, nemcsak a sajátos legkülső helyzetüket kell figyelembe venni a különféle közösségi politikák mindegyikében, hanem egy megfelelően finanszírozott közösségi programot is létre kell hozni e régiók támogatására, és ennek magában kell foglalnia valamennyi meglévő intézkedést.

Ezért javasoltuk a módosításainkat.

Rolf Berend (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, ez a Sudre asszony által készített, remek saját kezdeményezésű jelentés két alapvető célt szolgál, mégpedig hogy értékelje a Bizottság közleményében szereplő következtetéseket és ajánlásokat, továbbá hogy biztosítsa a háttérrel – és szerintem kiváló háttérrel biztosít – a legkülső régióink kilátásainak megvitatásához. Még ha az előadó úgy is vélekedik, hogy a Bizottság áttekintése túlon túl rózsás képet vagy legalábbis elfogult képet fest a helyzetről, nekünk minden okunk megvan a büszkeségre, hogy az európai támogatás ilyen előrelépéseket tett lehetővé a legkülső régióinkban.

Ebből egyrésztől semmilyen formában nem következik az ezeknek a régióknak szóló segítségnyújtás csökkentése, amely – természetesen – az EK-Szerződés szerinti jogi köteletségünk. Másrészt tudjuk, hogy a legkülső régiók sajátos javainak táplálása az egyetlen fenntartható mód annak biztosítására, hogy ezek a régiók kialakíthassák saját fenntartható fejlődésüket.

Amint az előadó helyesen összefoglalta, nemcsak a megőrzésről és a védelemről van szó, hanem a vonzerő, a kisugárzás ápolásáról és a szoros együttműködés folytatásáról. A jelentés helyesen szorgalmazza például, hogy a legkülső régiókra vonatkozó támogatási stratégia jövőjéről szóló vitának nemcsak az olyan kihívásokkal kellene foglalkoznia, mint az éghajlatváltozás, a demográfiai változás, a migráció kezelése, a mezőgazdaság és a tengeri politika, hanem azt is figyelembe kellene vennie, hogy állást kell foglalni a többi közösségi politika tekintetében. Az európai programok új generációjának egyben a legkülső régiók gazdaságaiban szükséges diverzifikálási folyamat kezdetét is kell jelentenie, és nem szorítkozhat a jelenlegi – nagyrészt az EU támogatásainak köszönhetően elért – fejlettségi állapot pusztá fenntartására.

Mindezen megfontolások fényében fenntartások nélkül támogatnunk kellene a jelentést.

Iratxe García Pérez (PSE). – (ES) Elnök úr, biztos asszony, még egyszer szeretnék köszönetet mondani Sudre asszonynak a munkájáért és a legkülső régiókra vonatkozó politika ügyében a Regionális Fejlesztési Bizottságban elért többségi konszenzusért.

A politikának három alapvető síkon kell mozognia: fokoznia kell az elérhetőséget, javítania kell a versenyképességet és meg kell erősítenie a regionális integrációt.

A strukturális alapok jelentős mértékben hozzájárultak e régiók fejlődéséhez, és a jövőben is nagyon fontosak lesznek a kohézió elért szintjének fenntartása és az egyenlőtlenségek további csökkentése érdekében. Ezért a Bizottságnak nagyobb rugalmasságot kell tanúsítania. Meg kell könnyítenie az ERFA finanszírozás

felhasználását a legkülső régiók számára, biztosítva, hogy alkalmazási köre elég tág ahhoz, hogy az Alapot teljes körűen kihasználhassák.

A másik alapvető kihívást az elérhetőség javítása jelenti, ezért fontos, hogy a legkülső régiók egyedi elbánásban részesüljenek a közlekedés terén.

A Kohéziós Alap negyedik jelentése felvállalja ezeket az új kihívásokat, mi pedig mindenképpen azt reméljük, hogy Bizottság figyelembe veszi, hogy ezek a kérdések a legkülső régiókban is fontosak.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – (EL) Elnök úr, biztos asszony, van egy fontos kérdés, ami a Bizottság részéről nem kapott kellő figyelmet, mégpedig az EU olyan szigeti régióinak szóló támogatás, amelyek nem tartoznak a Szerződésben említettek közé, ugyanakkor sok hasonlóságot mutatnak velük.

A szigeten található tagállamokat az Unión belül ugyanúgy kellene kezelni, mint a legkülső régiókat. Az egyenlő bánásmód elve alapján ez szükségszerű, mivel a szigeten lévő tagállamok és a tagállamok szigeti régiói bizonyos mértékben ugyanazokkal a súlyos területi és földrajzi hátrányokkal néznek szembe, mint a legkülső régiók. A kis szigeteken található tagállamoknak és a tagállamok szigeti régióinak ezért ugyanolyan elbánásban kell részesülniük, mint a legkülső régióknak; ugyanannak a preferenciális stratégiának kell rájuk vonatkozni, mint az említett régiókra. Kapniuk kell például egy külön állami támogatási csomagot, hogy az EU-ban hidat képezzenek az olyan régiók felé, mint a Földközi-tenger keleti része.

Emmanouil Angelakas (PPE-DE). – (EL) Elnök úr, biztos asszony, bár Sudre asszony jelentése sok európai ország számára irrelevánsnak tűnhet, mivel közülük nagyon kevesen rendelkeznek olyan távoli legkülső régiókkal, mint például az Azori-szigetek, Madeira stb., mindazonáltal a hozzáállása felkeltette az érdeklődésemet. Úgy találtam, hogy a jelentés ösztönzést adhatna egy hasonló politikához a szigeti régiókkal rendelkező országok számára, különös tekintettel az olyanokra, amelyek hazámhoz, Görögországhoz hasonlóan szigetvilággal és hegyvidékkel egyaránt rendelkeznek. Az ilyen régiók geokulturális jellege ugyanannyira jelent egyedülálló erőforrást, amennyire hátrányt is.

Ezért gratulálok Sudre asszony munkájához, mivel kellő lendületet adott ahhoz, hogy magam is benyújtsak néhány javaslatot ezekkel a régiókkal kapcsolatban. Azt javaslom tehát, hogy tegyünk intézkedéseket a szigetek és a hegyvidékek geokulturális sajátosságainak kihasználása érdekében. Kell egy fejlesztési stratégia a területi kohézió elvének fenntartására és megerősítésére. Ki kell dolgozni egy statisztikai mutatórendszert, hogy a szigetek és a kontinens közötti különbségeket jobban lehessen értékelni. A termelő tevékenységekre vonatkozó európai és nemzeti támogatási politikák alkalmazásában ugyancsak nagyobb rugalmasságra van szükség a szigeteken. A következő kérdésekkel kell foglalkozni: egyenlő hozzáférés a belső piacához és egy gyakorlati támogatási rendszer létrehozása a szigetek részére; az éghajlatváltozás hatásai a szigeteken, különösen a meglévő problémák, például az aszály súlyosbodása; könnyebb közlekedési kapcsolatok a szigetek és hegyvidékek, illetve a kontinens között. Végezetül külön figyelmet kell szentelni a szigetek energiaszükségletei biztosításának, új technológiákon és megújuló energiaforrásokon alapuló áramtermelési projektek kidolgozása és végrehajtása révén. Szélessávú csatlakozásokat kell létrehozni, és erősíteni kell a szigetek és a hegyvidéki turizmus ismertségét.

Mindezen okokból még egyszer gratulálok Sudre asszonynak. Szívből támogatom a jelentését, abban a meggyőződésben, hogy a Bizottság egyszer majd hasonló jelentést fog készíteni az általam említett régiókról is.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Elnök úr, a ma délután hallott beszédek némelyike mintha nem venné figyelembe, hogy a legkülső régiókban a valós viszonyok mások. Nem arról van szó, hogy ezek szegény régiók. Kis szigetekről, az Európai Unió területétől több ezer kilométerre található, erősen elszigetelt területekről beszélünk, amelyek népessége mindösszesen négy és fél millió fő.

Az Európai Unió akár sorsukra is hagyhatná ezeket a területeket, amivel szegénységre kárhoznátna a lakosaikat, és arra kényszerítené őket, hogy az Európai Unió országaiba emigráljanak, ami azt jelentené, hogy újabb 4,5 millió bevándorlót kellene fogadnunk.

Szerencsére az Európai Bizottság megérti e területek helyzetét, és már régen létrehozott számukra egy különleges rendszert. A Bizottság most velünk konzultál. Sudre asszony a konzultációra válaszul készített egy értékes jelentést, amelyben hangsúlyozza például a legkülső régiókkal foglalkozó egység fenntartásának fontosságát, továbbá nagyon konkrét javaslatokat tesz a közszolgáltatások fenntartásával, az innováció ösztönzésével és a digitális szakadék leküzdésével kapcsolatban. Úgy vélem, hogy a Parlamentnek jóvá kellene hagynia Sudre asszony jelentését, az általa megnevezett okokból.

Catherine Neris (PSE). – (FR) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, a jelentés, amelyről a Ház holnap szavazni fog, helyénvaló módon emlékeztet minket arra, hogy a legkülső régiók sajátosságai egyben az erősségeiket is jelentik. A fejlődésüket akadályozó hátrányaik mellett tagadhatatlan előnyökkel is rendelkeznek, és ezekre az előnyökre sürgősen építenünk kellene, hogy a legkülső régiók a jövőben ténylegesen, fenntarthatóan tudjanak fejlődni. A szigeteinknek adandó friss lendület egyben növekedést hoz: azt jelenti, hogy a mezőgazdasági termelés sokszínűségéhez az EU szintjén hozzájáruló, magas színvonalú mezőgazdasági termelést fenntartható alapokra helyezünk. Ez együtt jár a különféle tájaink és kulturális örökségünk kincsein alapuló, nagyon is valós turisztálványosságok gyors fejlődésével. Ugyancsak együtt jár a legkülső régiók földrajzi helyzetének kihasználásával, különös tekintettel a karibi és az indiai-óceáni területekre, a szomszédos harmadik országokkal való szorosabb együttműködés ösztönzésével, és a tudományos kutatás – konkrétan a tengerészeti tudományok, az éghajlattal és a környezettel foglalkozó kutatások – kiválósági központjainak fejlesztésével a szigeteinken, pontosan azok sziget jellege miatt.

E célok elérése azonban kizárólag a Szerződés jelenlegi 299. cikkének (2) bekezdése szerinti egyedi szabályozási kereten belül maradvá lehetséges, és ennek a cikknek a szellemét kell alapul venni az európai közpolitika részletes alkalmazásában, különösen az energia és a közlekedés ágazatában, de a nemzetközi kereskedelempolitikában is, ahol létfontosságú a legkülső régiók érdekeinek figyelembevétele a gazdasági partnerségi megállapodásokról szóló tárgyalásokon. A legkülső régiók hozzáállása őszintén, maximálisan proaktív, ennek azonban az a szükségszerű következménye, hogy tisztességesen kell kezelni őket – ami magában foglalja a differenciálást.

Ne legyenek kétségeink afelől, hogy a Bizottság mindezt figyelembe fogja venni a megközelítése kialakításakor.

Lambert van Nistelrooij (PPE-DE). – (NL) A legkülső régiók speciális helyzetben vannak. Sok közöttük a távoli sziget, és úgy hiszem, Sudre asszonynak sikerült megfelelő egyensúlyt találnia azáltal, hogy meghatározta sajátosságait, és megfelelően hozzájuk igazította az eszközöket.

Holland európai parlamenti képviselőként szeretnék beszámolni a Holland Királyságban történt fejleményekről. Három kis szigetünk van, Saba, St Maarten és Bonaire, amelyek át fogják váltani a másik státusra, és így szintén legkülső régiók lesznek. Nem hiszem azonban, hogy ez olyan gyorsan fog megtörténni, hogy a lakosságuk szavazni tudjon róla még a 2009-es választások előtt. Az új Lisszaboni Szerződés értelmében gyorsabban elfogadhatjuk őket, nem kell hozzá módosítanunk a Szerződést. Hübner asszony talán meg tudja mondani, hogy a Bizottság teljesen készen áll-e arra, hogy ezt a három, összesen 19 000 főnyi lakossággal rendelkező kis szigetet egészében fogadni tudjuk.

Sérgio Marques (PPE-DE). – (PT) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, amellel, hogy gratulálok képviselőtársunknak, Sudre asszonynak ehhez a kiváló jelentéshez, három észrevételt szeretnék tenni az Európai Unió legkülső régiókra vonatkozó, jövőbeni stratégiájával kapcsolatban.

Az első, hogy gratulálunk az Európai Bizottságnak, amiért előmozdította a legkülső régiókra vonatkozó európai politika mérlegéről és a jövőben alkalmazandó politikáról szóló vitában való részvételt. Ugyancsak üdvözlöm az on-line tartott nyilvános konzultációt és az Európai Bizottság ösztönzésére rendezett, múlt heti nagyszabású konferenciát erről a témáról.

A második megjegyzésem, hogy a legkülső régiókra vonatkozó európai stratégiára a jövőben ugyanolyan nagy szükségünk lesz, mint eddig volt. Fennáll a veszélye annak, hogy azt hisszük, a legkülső régiók által időközben elért gazdasági és társadalmi fejlődés miatt már nincs akkora szükség az európai fellépésre. Soha nem szabad elfelejtenünk azonban, hogy a legkülső régiók nagyon sajátos helyzete mindig megmarad, és továbbra is differenciált, ennek a nagyon sajátos helyzetnek megfelelő európai választ fog kívánni.

A harmadik és egyben utolsó megjegyzésem, hogy nagyon fontos, hogy a legkülső régiókban is mindent megtegyünk a lisszaboni stratégia végrehajtására, mivel az alkalmazása az ilyen régiókban problémásabb, a régiók nagyon sajátos helyzete miatt.

Hübner asszonynak ezért azt ajánlom, hogy az Európai Bizottság támogatásával végezzenek vizsgálatot annak érdekében, hogy meghatározzák mindazokat a nehézségeket, amelyekkel a legkülső régióknak a lisszaboni stratégia végrehajtásakor szembe kell nézniük, valamint ezek leküzdésének konkrét lehetőségeit.

Madeleine Jouye de Grandmaison (GUE/NGL). – (FR) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, nagy örömmre szolgál, hogy méltathatom Sudre asszony jelentésének színvonalát.

Mindenképpen el kell ismernünk, hogy – 10 évvel az Amszterdami Szerződés hatálybalépése után – az EU 299. cikk (2) bekezdése szerinti politikája valódi előrehaladáshoz vezetett. Ma azonban eljött az ideje, hogy

új, az EU és a legkülső régiók közötti viszonyban történő szemléletváltáson alapuló szakaszba lépünk. Ehhez az EU-nak jobban figyelembe kell vennie a legkülső régiók birtokában lévő előnyöket, a múlt heti szemináriumon vázolt elképzelések mentén. Véleményem szerint a lemaradások behozásán túl az új stratégiának a fejlődést kellene a középpontba helyeznie – a fejlődés azon formáit, amelyek nyilvánvalóan függenek a lehetőségeink megvalósításától. Ez egyformán vonatkozik a tudományos kutatásra, a tengeri erőforrásokra, a biodiverzitásra, az európai szociálpolitikára, az éghajlatváltozásra és a legkülső régiók részéről a kulturális sokszínűség terén tett, páratlan hozzájárulásra. Ennek megfelelően több módosítást is benyújtottam, és remélem, ezek célt fognak érni.

Az új szemlélet tartalommal való megtöltése azt jelenti, hogy a legkülső régióknak módot adunk arra, hogy Európa valódi partnerei lehessenek, és ezen a téren van igazán szükségünk az új látásmódra: hogy el tudjunk képzelni egy olyan kétirányú partnerséget, amivel mindkét fél jól jár.

Danuta Hübner, a Bizottság tagja. – Elnök úr, nagyon röviden válaszolnék arra, amit van Nistelrooij úr kérdezt: igen, az elmúlt másfél évben a holland kormánnyal közösen dolgoztunk ezen. Szerencsére megtörtént a Szerződésben megengedett változások bevezetése, úgyhogy reméljük, egy napon meglesz a három új területünk.

Az elhangzott észrevételekkel kapcsolatban először is hadd mondjam meg, hogy az Európai Tanács részéről decemberben megfogalmazott felkéréssel összhangban a Bizottság idén ősszel közleményt fog készíteni, amely reményeim szerint döntő szerepe és pragmatizmusa folytán előbbre fogja mozdítani a legkülső régiókra vonatkozó stratégiát. Így kívánunk foglalkozni mindegyik új kihívással, de mindenekelőtt megkönnyítjük valamennyi lehetőség kihasználását.

Sudre asszony, az Ön jelentése véleményem szerint egyfajta híd a legkülső régiókra vonatkozó jelenlegi és jövőbeni stratégiák között, és ezzel a jelentés nagyon fontos szerepet tölt be. Arról is határozottan meg vagyok győződve, hogy az a helyes út, ha mindenekelőtt megpróbálunk a legkülső régiók javaira építeni, amint azt sok képviselőtársunk is hangsúlyozta.

Ezzel összefüggésben hadd említsem meg a területi kohézióról szóló leendő zöld könyvünket, amely a francia elnökség egyik meghatározó munkája lesz. A legkülső régiók komoly szerepet játszanak a kohéziós politika területi dimenziója előkészítésének folyamatában, mivel a legkülső régiók valóban megtestesítik az Európán belüli területi szakadékok áthidalására irányuló erőfeszítéseinket. Emiatt üdvözlém, ha nagymértékben részt vennének a területi kohézióról szóló zöld könyvvel kapcsolatos nyilvános konzultációban.

Ami az utolsó kérdést illeti, biztosíthatom Önöket arról, hogy a Bizottság továbbra is ösztönözni fogja a koordinált, integrált hozzáállást, és arra törekszik, hogy szinergiák alakuljanak ki a legkülső régiókat érintő különböző közösségi politikák között.

Margie Sudre, előadó. – (FR) Elnök úr, értelemszerűen szeretnék köszönetet mondani mindenkinek, aki felszólalt ebben a vitában, és újfent szeretném megköszönni a Bizottságnak a múlt heti kezdeményezését a legkülső régiókra vonatkozó jövőbeni stratégia ügyében.

Szeretnék válaszolni a képviselőtársaim által felvetett pontok némelyikére, egyébként pedig nagyon hálás vagyok nekik a jelentés szívélyes fogadtatásáért. Guerreiro úrnak az a válaszom, hogy az általa kért támogatás a halászat megújulására és a halászati kutatásokra, illetve a segélyek növelése már szerepel az Európai Halászati Alapban. Már most is része annak a politikának, amelynek az EU, és konkrétan a Bizottság és a Halászati Bizottság is elkötelezett híve, ez a jelentés viszont a regionális fejlesztési politikáról szól. Ez az oka annak, hogy bár figyelembe vesszük a halászat óriási jelentőségét a fejlődésünk szempontjából, a jelentésem nem ad neki akkora teret, amekkorát Guerreiro úr szeretett volna látni. Hadd emlékeztessen, hogy ezúttal a regionális fejlesztésről beszélünk.

Medina Ortega úr már válaszolt görög képviselőtársunknak, aki valamennyi sziget esetében ugyanolyan politika alkalmazására szólított fel, és elmagyarázta, hogy milyen a különbséget jelent az európai kontinensről számított több ezer kilométeres távolság. Akármekkora előrehaladást sikerül elérnünk, mindig több ezer kilométer távolságban leszünk. És akármilyen jól meg is értem az összes szigetlakó problémáját, nyilvánvalóan nem alkalmazhatjuk ugyanazokat az eltérési lehetőségeket és szabályokat azokra a szigetekre, amelyeket hajóval pár óra, repülővel pedig pár perc alatt el lehet érni. Nyilvánvalóan nem arról van szó, hogy nem vesszük figyelembe a szigetek helyzetét, hanem – hadd ismétljem meg – nagy különbség van az Önök kontinenshez közeli szigetei és a mi nagyon is távoli szigeteink között.

Guerreiro úr, Ön a második felszólalásában nyomatékosította, hogy a megközelítésünknek nem szabad átmeneti kritériumokon alapulnia. A mi helyzetünkben nyilvánvalóan nincs semmi átmeneti: meglehetősen tartós helyzetről van szó, de nem kérünk állandó, az örökkévalóságig azonos szinten garantált támogatást, mivel reméljük, hogy idővel fel tudunk zárkózni a Közösség többi részének átlagához.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra 2008. május 20-án, kedden kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (142. cikk)

Toomas Savi (ALDE), írásban. – Ez a jelentés jó áttekintést ad mindazokról a problémákról, amelyekkel az Azori-szigetek, a Kanári-szigetek, Guadeloupe, Francia Guyana, Martinique, Réunion, Saint-Martin és Saint-Barthelemy az Európai Unió földrajzilag távol eső régióiként szembenéznek, egyúttal azonban a tagállamok különböző tengerentúli területeivel szembeni bánásmód egyenlőtlenségeire is felhívja a figyelmet.

Még mindig sok olyan, a tagállamok joghatósága alá tartozó régió van, amelyek nem részesülnek ugyanabban a státusban, mint a legkülső régiók. A Brit Virgin-szigetek vagy Grönland polgárai például szintén európai uniós polgárok, de ezekben a régiókban nem tartanak európai parlamenti választásokat, miközben Aruba polgárai olyan európai uniós polgárok, akik az európai parlamenti választásokon is jogosultak a szavazásra. Még ennél is zavaróbb azonban az a tény, hogy a fent említett területek közül voltaképpen egyik sem része az Európai Uniónak.

Szilárd meggyőződésem, hogy az Európai Unió és a tagállamok tengerentúli területei, illetve mindazok polgárai közötti viszonyoknak egységesnek kellene lennie, szem előtt tartva az Európai Unió polgáraival szembeni egyenlő bánásmódot.

27. Az EU fogyasztóügyi politikai stratégiája 2007–2013 (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság nevében Lasse Lehtinen jelentése (A6-0155/2008) a közösségi fogyasztóügyi politikai stratégiáról (2007–2013) (2007/2189(INI)).

Lasse Lehtinen, előadó. – (FI) Elnök úr, az itt látható jelentést a bizottságban alaposan átolvastuk, amiért szeretnék köszönetet mondani képviselőtársaimnak és mindenekelőtt a más képviselőcsoportokhoz tartozó árnyékelőadóknak. Az egyetértés szellemében megállapítottuk, hogy a Bizottság örvendetes erőfeszítéseket tesz annak érdekében, hogy a fogyasztói kérdésekre valamennyi politikai területen felhívja a figyelmet.

Ez a földrész csak akkor állhatja meg a versenyt a globális piacokon, ha a saját belső piacán versenyképes tud maradni. A 27 országos minipiacot együttesen kell kezelni, hogy ezáltal a világ legnagyobb kiskereskedelmi piaca jöjjön létre.

Az életképes belső piachoz cselekednünk kell a fogyasztói bizalom fellendítése érdekében. Az erős, független fogyasztói szervezeteknek fontos szerepe van ebben.

A bizalom növelésére rendelkezésre álló lehetőségek közül az egyik minden másnál szembetűnőbb volt a tárgyalásaink folyamán, egyúttal az említésre méltó nézeteltéréseket is ez az egy okozta. Arról a lehetőségről van szó, hogy a fogyasztóknak eszközeik legyenek a kompenzációhoz, ha valami elromlik. A jelentés azt az álláspontot képviseli, hogy a fogyasztóknak vitás esetekre elengedhetetlen szüksége van a határokon átnyúló jogorvoslati rendszerre.

Kuneva biztos asszony már megígérte, hogy elkezd foglalkozni azzal a kérdéssel, hogy Európában milyen fajta kollektív jogorvoslati rendszer működhetne. Úgy tűnik, arról legalább széles körű konszenzus alakult ki közöttünk Európában, hogy milyen ne legyen ez a rendszer. Semmilyen alapvető hasonlóságot nem szabad mutatnia az amerikai kollektív jogorvoslati rendszerrel, amely a fogyasztók helyett elsősorban az ügyvédeknek kedvez. Európában olyan rendszerre kell törekednünk, ahol a kártérítési igények közvetlenül kapcsolódnak a ténylegesen okozott kárhoz. Ilyenformán az igazságszolgáltatás központi kérdése nem a büntetés lenne, hanem hogy a fogyasztó számára igazságot tegyen. A kollektív jogorvoslati rendszerek ezért nem adnának új jogokat a fogyasztóknak, hanem biztosítanák, hogy a meglévő jogukat teljes mértékben érvényesíteni tudják.

A konzervatívok csoportja nem volt hajlandó előmozdítani a kollektív jogorvoslat gondolatát. Ezt azzal indokolták, hogy a Bizottság már megígérte, hogy elkezd az erről szóló javaslatok kidolgozását. A Parlament

azonban az európai nép által megválasztott politikai döntéshozó testület, és az ő többségi akaratakat kell nyilvánvalóvá tennünk. Megvan a felhatalmazásunk rá, egyúttal kötelességünk is, hogy új, részletes megoldásokat keressünk a nyilvánosság által problémásnak talált kérdésekre, és ezeket a Bizottság elé terjesszük.

Javasoltam, hogy a Bizottság vizsgálja meg, érdemes lenne-e létrehozni a Bizottságnak felelős fogyasztóvédelmi ombudsmani tiszteket, aki kifejezetten a határokon átnyúló ügyekkel foglalkozna. Ez a magas beosztású tisztviselő egyfajta kapuőr szerepet töltené be, az eseteket kiszűrő hatóságként működne, ahogyan nemzeti keretek között, amikor a jogorvoslati eszközeit végrehajtják. Remélhetőleg ez a jelentés és a benne lévő kompromisszum el fogja nyerni a lehető legszélesebb körű támogatást.

Meglina Kuneva, a Bizottság tagja. – Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani a Parlamentnek, amiért támogatta a 2007-2013-re szóló fogyasztóügyi politikai stratégiánk célkitűzéseit és intézkedéseit, és természetesen az előadónak is, eddigi támogatásáért és egyszerű munkájáért.

Üdvözlöm a Parlament arra vonatkozó véleményét, hogy a 27 országos minipiacot páneurópai kiskereskedelmi piaccá – a világ legnagyobb piacává – kell átalakítani. Ennek eléréséhez javítanunk kell a fogyasztói bizalmat a határokon átnyúló vásárlásokat illetően. Azt szoktuk mondani, hogy a bizalom a modern gazdaság valutája. Úgy vélem, hogy törekvéseink és komoly erőfeszítéseink segítségével, amihez stratégiánk elindítása is hozzájárul, lépésről lépésre elérhetjük ezt a célt.

Ezzel összefüggésben ugyancsak nagyra értékelem a fogyasztók szerződéses jogairól szóló keretirányelvre irányuló javaslat iránti támogatást, amely a cél eléréséhez szükséges eszköz. Különösen meg vagyok elégedve a Parlament megállapodásával a célzott teljes harmonizáció szükségességéről olyan esetekben, amikor a belső piac működésében problémákat ismernek fel.

A fogyasztói piacok eredménytábláját illetően hálás vagyok, amiért az Európai Parlament üdvözölte ezt a kezdeményezést, és az év későbbi szakaszában számítok az Önök teljes körű támogatására. Az eredménytábla központi eleme a stratégia azon céljának, hogy jobban megismerjük, a belső piac hogyan működik a fogyasztóink szempontjából – hogy lemérjük a belső piac következményeit a fogyasztóink számára. Ha az eredménytábla teljesen ki lesz dolgozva, tényleg jobb szabályozást és bizonyítékokon alapuló politikai döntéshozatalt tudunk biztosítani. Hasonlóan fontos, hogy polgáraink felé bizonyítjuk: megértjük napi problémáikat és válaszolni tudunk ezekre.

Felvetette a jogorvoslati kérdését. Szeretném megköszönni, hogy támogatták a fogyasztóügyi politikai stratégiában a jogorvoslatra és a végrehajtásra helyezett hangsúlyt. A jogorvoslat a végrehajtással együtt a stratégia egyik meghatározó része. Akárcsak Önök, én is határozottan hiszem, hogy a belső piac működése érdekében az európai fogyasztóknak bízniuk kell abban, hogy az Európai Unió egész területén érvényesíteni tudják jogukat és jogorvoslatot tudnak nyerni. Hiszek abban, hogy a – bírósági és nem bírósági, egyéni és kollektív – jogorvoslati eszközök egymást kiegészítő rendszere lehetővé tenné a fogyasztói viták leghatékonyabb és legmegfelelőbb kezelését. Ez a fogyasztóknak és a tisztességes vállalkozásoknak egyformán kedvezne. Én személy szerint úgy gondolom, hogy a kollektív jogorvoslat – a bírósági és a nem bírósági egyaránt – hatékony eszköz lehet az európai fogyasztók számára eddig kialakított jogorvoslati keret megerősítésére. Ezt az alternatív vitarendezési (ADR) mechanizmusok ösztönzése, a kis követelésekre vonatkozó európai, határokon átnyúló eljárás létrehozása és a közvetítésről szóló, újonnan elfogadott irányelv révén értük el.

Természetesen ezen a téren mindenfajta jövőbeni fellépést gondosan értékelni kell majd. Mint tudják, két vizsgálatot indítottam a kollektív jogorvoslat további tanulmányozása érdekében. Az első a meglévő kollektív jogorvoslati mechanizmusok hatékonyságát és eredményességét fogja vizsgálni; azt fogja felmérni, hogy a fogyasztók hátrányt szenvednek-e azokban a tagállamokban, ahol kollektív jogorvoslat nem áll rendelkezésre, és megvizsgálja a negatív hatások meglétét az egységes piac szempontjából.

A második tanulmány a fogyasztók által a csoportos követelésekre vonatkozó jogorvoslat elnyerésében tapasztalt problémákról fog tájékoztatni, elemezve az ilyen problémák gazdasági következményeit a fogyasztók, a versenytársak és az érintett piac szempontjából.

E tanulmányok eredményeit az érdekelt felektől és a tagállamoktól összegyűjtött információkkal együtt egy közlemény előkészítéséhez kívánom felhasználni, amelyet a Bizottság 2008 végéig fog elfogadni. A közlemény célja az lesz, hogy nyilvánosan, széles körben megvitassa a kollektív fogyasztói jogorvoslat terén rendelkezésre álló lehetőségeket.

Ugyanakkor most értékelem, hogy a tagállamok hogyan hajtották végre a jogsértés megszüntetésére irányuló eljárásokról szóló irányelvet, és ez milyen hatással volt a fogyasztói jogok érvényesítésére az EU-ban. A következtetéseimet egy jelentésben fogom vázolni, amelyet a Bizottságnak szintén ez év végén kell elfogadnia.

Még egyszer köszönöm a Parlamentnek, hogy megosztotta elképzeléseit az új, piaci alapú fogyasztóügyi politikáról – amely szerint a tájékozott, a folyamatokban részt vevő fogyasztók magabiztosan megkeresik az árat és minőséget tekintve legjobb ajánlatokat a világ legnagyobb kiskereskedelmi piacán, és élvezik ennek előnyeit.

Piia-Noora Kauppi, a Gazdasági és Monetáris Bizottság véleményének előadója. – Elnök úr, szeretném üdvözölni a Bizottság közleményét, valamint Lehtinen úr jelentését, mivel összességében mindkettő igen kiegyensúlyozott munka.

Emellett helyesen hívják fel a figyelmet egy fontos fogalomra, amellyel az EU szintjén kell foglalkozni – a fogyasztóügyi politika a belső piac része, és annak is kell lennie.

Ez továbbvisz ahhoz, amit a Gazdasági Bizottság jogosan beemelt a jelentésbe: a belső piac megvalósítása önmagában egy nagyszabású fogyasztóügyi politika. Az egész EU-ra kiterjedő verseny leviszi az árakat, egyúttal növeli a minőséget és a fogyasztók választási lehetőségeit. Meg kell valósítani a fogyasztóknak az EU egészére kiterjedő hozzáférést ezekhez a választási lehetőségekhez.

A belső piacon a fogyasztók a piacgazdaság mozgatói, akik a választásaik révén meg tudják védeni a saját érdekeiket. Ezért rendkívül fontos a belső piacra vonatkozó meglévő irányelvek következetes végrehajtása.

A Gazdasági Bizottság véleménye nagyon helyesen két olyan területet emel ki, amelyek e tekintetben különös jelentőséggel bírnak. Az első a pénzügyi szolgáltatásoké: az európai fogyasztók részvétele érdekében szükség van a banki, hitel- és biztosítási szolgáltatások valódi belső piacára. Ez különösen sürgető, mivel a demokratikus fejlemények révén a lehető legjobb befektetési szolgáltatások egyre inkább érintenek mindenkit. E téren még nagy akadályokat kell leküzdeni.

A második az e-kereskedelem. Ez a működő pénzügyi piacokhoz kapcsolódik, és előfeltétele a fizetési rendszerek fejlődése, de a belső piacnak gyakorlatilag valamennyi aspektusából fontos, mivel az internet valódi európai piacot kínál. Ezért meg kell bizonyosodnunk arról, hogy az európai e-kereskedelem valóban működik, és a fogyasztóknak megfelelő választási lehetőségeik vannak benne.

Diana Wallis, a Jogi Bizottság véleményének előadója. – Elnök úr, a Jogi Bizottságban egyetértünk Önnel, biztos asszony: szabaduljunk meg ettől a 27 minipiactól, de ahhoz, hogy ezt megtehessek, szükség van egy sokkal inkább közös jogi keretre. Úgy vélem, a kiindulópontunk, aminek a segítségével eljuthatnánk odáig, az lenne, ha látnánk, hogy a Bizottság valamennyi, belső piaccal foglalkozó eleme is koherensen együtt dolgozik. Az egyetlen kérdés, ami régóta foglalkoztatott minket, és úgy éreztük, hogy nem volt elégszer megemlítve, a kötetmi joggal kapcsolatos projekt és a közös referenciakeret volt.

Nem szeretnénk úgy érezni, hogy erről most megfeledezünk, és mindenki továbblép a következő kérdéshez, amelyben támogatjuk Önöket – ami a kollektív jogorvoslatot illeti –, de az erőfeszítéseinket hadd fordítsuk továbbra is a közös referenciakeretre. Szeretnénk, ha nagyobb hangsúly jutna a jogorvoslat alternatív vitarendezési formáira, különösen az online világban, amit bizottságként régóta támogatunk. Ami a kollektív jogorvoslatot illeti: örülünk, hogy foglalkoznak vele és ezen a téren előrehaladás is van, de kérjük, ne hagyják, hogy a kötetmi jog ügyével ott álljunk le, ahol most tartunk, a jogalappal és más témákkal kapcsolatos kérdésektől gyötörve.

Anna Hedh, a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság véleményének előadója. – (SV) Elnök úr, hadd fejezzem ki hálás köszönetemet Meglena Kuneva biztos asszonynak, valamint Lasse Lehtinen előadónak.

Üdvözlöm a stratégiát, és nagyon örülök annak, hogy a fogyasztókat olyan fontos csoportként kezelik, akikkel törődni kell. Tudjuk, hogy soha nem lesz virágzó belső piacunk, csak akkor, ha a fogyasztóink elégedettek és biztonságban vannak. Abban azonban egyetérték az előadóval, hogy a stratégia folyamatos nyomon követésre szólít fel, ha tényleg az a cél, hogy a fogyasztók javára szolgáljon.

A Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottságnak a stratégiáért felelős előadójaként csatlódtam azonban amiatt, hogy a fő jelentéstevő bizottság a 13 módosításunkból többet nem vett figyelembe. Ezekben nagyon fontos, megfontolásra érdemes javaslatok szerepeltek. Szerettük volna, ha a nemek szempontja világosabban érvényesül. A fogyasztóügyi politika a nemek szempontjából egyértelműen nem semleges terület. A nemek

ügyét éppúgy figyelembe kell venni, mint a gyermekekét, az idősekét és a fogyatékossgal élőkét. Remélem, hogy a következő felülvizsgálatkor ezt ismét fel tudjuk vetni.

Colm Burke, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, köszönöm Lehtinen úrnak és az árnyékelőadóknak az elmúlt néhány hónapban zajlott jó együttműködést. Ez a jelentés bevezet néhány nagyon pozitív elemet a fogyasztói politika előrehaladása terén. A fogyasztók csak akkor gyakorolhatják a jogaikat, ha tisztában vannak az említett jogokkal, és a jelentésnek központi eleme a fogyasztók pozíciójának erősítése az EU-ban, amit oktatással és felvilágosító kampányokkal fogunk elérni. Különös figyelmet fogunk fordítani arra, hogy a fogyasztókat ellássuk a digitális környezetben való magabiztosságuk növeléséhez szükséges készségekkel és eszközökkel.

A jelentés méltatja a Bizottság törekvéseit arra, hogy megerősítse a termékbiztonság terén nemzetközi szinten folytatott együttműködést, különösen a kínai és az amerikai hatóságokkal. A termékbiztonsággal kapcsolatos folyamatos párbeszéd és információcsere minden fél érdeke és alapvető fontosságú a fogyasztói bizalom növelése szempontjából.

A fogyasztói jogorvoslattal kapcsolatban a PPE-DE képviselőcsoportba tartozó munkatársaimmal együtt határozottan támogatom az EU valamennyi fogyasztója számára könnyen igénybe vehető, hatékony jogorvoslatot. Tudjuk, hogy a legtöbb fogyasztó a jogorvoslat nem bírósági formáit részesíti előnyben, mivel a fogyasztók érdekeit ezek szolgálják a leggyorsabban, a lehető legalacsonyabb költségekkel.

Amint azt a tárgyalások kezdetétől fogva állítottam, nem támogatom a jogalkotási lépésre való felhívást azzal a céllal, hogy bevezessünk egy rosszul kigondolt kollektív jogorvoslati rendszert az EU-ban. A Bizottság jelenleg különféle tanulmányokat készít a fogyasztói jogorvoslat meglévő rendszereiről a tagállamokban, és ahelyett, hogy előre megvénnek a bizottsági tanulmányok eredményeit, én a PPE-DE-be tartozó képviselőtársaimmal együtt arra szólítom fel a Parlamentet és a tagállamokat, hogy vállaljanak nagyobb szerepet a tanulmányok eredményeinek értékelésében, mielőtt döntenék a további lépésekről. A fogyasztóknak nem áll érdekében, hogy sietősen bevezessünk egy olyan kollektív jogorvoslati rendszert, amely aztán költségesnek és hatástalannak bizonyul. Minden más tekintetben támogatom a jelentést.

Evelyne Gebhardt, a PSE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, biztos asszony, hadd mondjak köszönetet Lehtinen úrnak a nekünk készített remek jelentéstervezetért, amely a tárgyalásainkhoz sziklaszilárd alapot biztosít.

Három, nagyon fontos dolgot szeretnék kiemelni a jelentésből. Az első, hogy biztosítani kell, hogy a vezető szerepet olyan eszközök kapják, amelyek az Európai Unióban a biztonság és a megelőzés támogatására már amúgy is rendelkezésre állnak. Ezért nagyon fontos, hogy a RAPEX rendszert tovább kell fejleszteni, hogy még hatékonyabban szolgálhassa a fogyasztók érdekeit.

A második nagyon fontos pont, hogy táplálni és fejleszteni kell a Solvitot, amely az egyik ilyen meghatározó eszköz. A fogyasztók körében még mindig komoly információs hiányosságok vannak, túl sokan vannak, akik még soha nem hallottak a Solvitról, és nem tudják, hogy jó néhány problémát megoldhatna helyettük. Ez szintén nagyon fontos.

Azért is nagyon hálás vagyok, hogy az Európai Bizottság újból meg fogja vizsgálni az EE szimbólumot. Sokan azt hiszik, hogy az EE szimbólum egy biztonsági jelölés, de sajnos nem az. Önökkel és Verheugen biztossal együtt gondoskodnunk kell róla, hogy az e szimbólum használatára vonatkozó szabályok úgy legyenek megfogalmazva, hogy a jövőben biztosítani tudjuk a nyilvánosságot arról, hogy megbízhatnak az EE jelöléssel ellátott termékek minőségében. Ez nagyon fontos cél.

Az utolsó, ugyanakkor a képviselőcsoportom véleménye szerint a legfontosabb dolog a kollektív jogorvoslati rendszere, amelyet mi a szocialista képviselőcsoportban támogatunk. Semmit sem ér az egész törvénykönyv, ha a fogyasztók nem tudják érvényesíteni a benne foglalt jogaikat, függetlenül attól, hogy a határokon átnyúló vonatkozás nehezíti meg a törvény végrehajtását, vagy az, hogy sok kis követelés érkezik kisebb veszteségek miatt, noha idővel ezek is bizonyosan ki tudják szipolyozni az embereket. Elengedhetetlen, hogy ne csak arra ösztönözzük az Európai Bizottságot, hogy vizsgálja meg a lehetőségeket és dolgozzon ki egy ilyen rendszert, hanem szorgalmazzuk is, hogy ezt a lehető leghamarabb tegye meg és mutasson be egy megfelelő jogszabálytervezetet, hogy a fogyasztóknak valóban megadassuk az őket megillető biztonságot és védelmet.

Nagyon sajnálom, hogy a PPE-DE képviselőcsoport nem látta jónak, hogy olyan lendülettel és elkötelezettséggel támogassa ezt a rendszert, amilyenre szükség lenne ahhoz, hogy a fogyasztók és a nagy nyilvánosság körében

valódi bizalom ébredhessen az Európai Unió és a belső piac iránt, mivel az ilyen bizalom alapja az a tudat, hogy európai vásárlásaik során megfelelő védelemben részesülnek.

Alexander Lambsdorff, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, mindenekelőtt hadd gratuláljak Lasse Lehtinennek ehhez a jó, kiegyensúlyozott jelentéstervezethez. Nagyon sok ponton egyetértünk. Ennek egyik oka ebben az esetben a Bizottság rendkívül jó előkészítő munkája volt. Kevés vitás kérdés maradt.

A fogyasztóügyi stratégia lesz a tárgyalások egyik fő témája a belső piac fejlesztésének következő szakaszában. Az Európai Unió előtt álló három nagy kihívás – a növekedés, a foglalkoztatás és az emberek igényeinek elismerése és kielégítése – középpontjában 490 millió fogyasztó áll. A belső piacon megvan a lehetőség arra, hogy a világ legnagyobb kiskereskedelmi piaca legyen. Az ALDE képviselőcsoport emiatt támogatja a Bizottság célzott erőfeszítéseit, amelyekkel a 27 minipiacból egy nagy kiskereskedelmi piacot kíván létrehozni.

Azt is üdvözljük, ahogyan a tervezet megerősíti a fogyasztóügyi politika horizontális elemét, és ugyancsak üdvözljük az úgynevezett fogyasztóügyi összekötő tisztviselők kinevezésére irányuló javaslatot. Ezzel összefüggésben külön meg kell említenem az európai fogyasztóvédelmi központok javasolt megerősítését és a gyermekek és idősek szükségleteire fordított külön figyelmet.

Hadd mondjak valamit a kollektív jogorvoslat kérdéséről is, amivel problémánk van. Kevés volt az információ, sok a dogma. Úgy vélem, Meglena asszony, korai lenne azt mondani, hogy ebben az ügyben a Parlament szilárd támogatását élvezi. Épp az előbb hallhattuk a PPE-DE képviselőcsoporttól, hogy ők nem fogják támogatni. Szerintem a PPE-DE nem ismeri fel a valódi problémákat. Van a kis kárnak egy olyan típusa, amely sok fogyasztót érint, egynél több országban. A Bizottság részéről jogos, hogy valamelyest foglalkozzon ezzel az egész üggyel, és egy tanulmányban vizsgálja meg. Másrésztől viszont ott van a PSE-dogma, amely ezt az eszközt mindenáron politikai eszköznek követeli, a valódi problémákra való tekintet nélkül – a valódi problémák pedig sokrétűek.

Ott van például a jogalap problémája. Hol van az megírva a Szerződésben, hogy nekünk a Bizottságban és a Parlamentben jogunk van beleavatkozni a tagállamok polgári és büntető törvénykönyveibe? Mit mondott az imént Diana Wallis a Jogi Bizottság nevében? A kötelmi jog kérdése még mindig nem megoldott. Az opt in vagy opt out kérdése, az ombudsman szerepe – számos probléma vár megoldásra. Nem elég azt mondani, hogy nem akarjuk az amerikai rendszert. Az amerikaiak is a legjobb szándékuk szerint jártak el, amikor először megalkották a rendszerüket. Magától értetődik, hogy az elején nem szándékosan készítettek eleve rossz rendszert.

Mindezen okokból fenn kell tartanunk agnosztikus, kritikus álláspontunkat. Meg kell várnunk a tanulmányt, komolyan kell vennünk a megállapításait és utána jól informált, dogmáktól mentes, felelős tárgyalásokba kell bocsátkoznunk, ahogyan a Parlamenthez illik.

Leopold József Rutowicz, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr, Lehtinen úr jelentése a minőséget támogató stratégia legfontosabb kérdéseivel foglalkozik az elkövetkező évekre nézve. Ez a stratégia az Unió polgárai számára fontos, ezért szeretnék kihangsúlyozni néhányat az érintett problémák közül. A nemzeti és a közösségi jog megalkotásakor nagyobb közreműködésre lenne szükség a fogyasztói szervezetek részéről, amelyek bizonyos országokban nehézségekbe ütköznek tevékenységeik végzése és a finanszírozás megszerzése során. Az Uniónak több lényegi és pénzügyi segítségnyújtást kellene biztosítania az említett szervezetek számára. A néhány országban érvényben lévő kollektív jogorvoslati rendszert fel kellene használni a tisztességtelen piaci szereplők ellen, és európai szinten is be kell vezetni egy kollektív jogorvoslati rendszert.

Az egyes országokban működő európai fogyasztói központoknak, valamint a fogyasztói szervezeteknek és a fogyasztói jogok szóvivőinek fel kellene gyorsítaniuk a fogyasztók legkiszolgáltatottabb csoportjainak különleges védelmére szolgáló tájékoztató és oktató tevékenységeiket. A védelmet a Solvit és a RAPEX fogyasztói központok bevonásával hatékonyabbá lehet tenni. Támogatjuk ezt a jelentést.

Eva-Britt Svensson, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (SV) Köszönöm, elnök úr. A fogyasztói jogok támogatottsága gyakran gyenge, így megerősítésre szorul. Ezért köszönettel tartozom az előadónak és a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság tagjainak, akiknek sikerült megerősíteni a leginkább védelemre szoruló fogyasztói csoportok – a gyermekek és az idősek – támogatottságát.

A fogyasztók erős támogatottsága aktív fogyasztói szervezeteket kíván. A magánszemélyek nem elég erősek, ha egyedül állnak ki jogaikért. Ezeket a szervezeteket keresztül a fogyasztók erőt meríthetnek, és több ismeretre és információra tehetnek szert. Ezeknek a szervezeteknek ezért megbízhatónak kell lenniük, és biztos finanszírozással kell rendelkezniük. Az országhatárokon átlépő vásárlásokban jelenleg uralkodó

bizonytalanságot viszont azzal kell feloldani, hogy lehetőséget teremtünk a csoportos keresetekhez a törvényesítő cégekkel szemben. A fogyasztók számára ma az jelenti a legnagyobb problémát, hogy a különböző országok közötti jogviták tárgyalására nehezen kerül sor, mivel az ilyen, határokon átnyúló jogviták rendezésére nincsenek bírósági fokozatok. Az EU-nak először a viták rendezésére szolgáló bírósági fokozatokról kellene gondoskodnia, nem pedig újabb közösségi jogszabályokat alkotni. Úgy vélem, az uniós fogyasztóvédelmi ombudsman kinevezésére vonatkozó javaslat erősen vitatható. Miért vezessünk be újabb, uniós szinten finanszírozandó szolgáltatásokat, ezáltal kockáztatva a fogyasztói szervezeteknek szóló előirányzatok lefaragását? A fogyasztók ezzel semmit nem fognak nyerni.

Végezetül sajnálom, hogy a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottságtól érkező módosításokat a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottságban leszavazták – mint általában. Jobb sorsot érdemeltek volna.

Hanne Dahl, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (DA) Elnök úr, megtiszteltetés számomra, hogy első alkalommal szólalhatok fel, egy olyan felelősségi körben, amelyben alig várom, hogy dolgozhassak. Természetesen örvendetes fejlemény, hogy e jelentés révén az Európai Parlament kezdeményezően lép fel a fogyasztók jogainak biztosítása érdekében. Attól tartok azonban, hogy ebből a jogszabályból apránként csak a toldozgatás marad. A hiányosságok befoltozásával próbáljuk elfedni azt a tényt, hogy az EU úgy épül fel, hogy az áruk, a tőke és a szolgáltatások szabad mozgásának szempontjai mindig előnyt fognak élvezni a fogyasztókkal és más „puha” területekkel kapcsolatos szempontokhoz képest. Úgy vélem, a mai vita is ezt tükrözi.

Két nagyon konkrét példát szeretnék mondani arra, hogyan kell biztosítanunk a fogyasztók jogait. Létfontosságú, hogy biztosítsuk a fogyasztók ahhoz való jogát, hogy saját országukban, saját nyelvükön tehessenek panaszt, továbbá létfontosságú, hogy az élelmiszertermékeket és más, potenciális egészségügyi kockázattal bíró árukat az egyes országokba való behozatal esetén ellenőrzéseknek lehessen alávetni. Az egyes országoknak lehetővé kell tenni az ellenőrzések elvégzését és az EU-szabályozásokban előírtnál magasabb színvonal megkövetelését, környezetvédelmi és a fogyasztók egészségével kapcsolatos megfontolásokból. A fogyasztók egészségéről szóló közösségi politikának az elővigyázatosság elvén kell alapulnia, nem pedig annak az ideológiai iskolának a tanításain, amely pusztán arra szolgál, hogy minden áru számára teljesen szabad mozgást engedjen a határokon át. Ez úgy valósítható meg, ha helyben biztosítjuk a panaszhoz és a jogi testületek felkereséséhez való jogot, továbbá lehetővé tesszük az áruk behozatalának leállítását, ha ezt egészségügyi okok indokolják.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a jelentés helyesen értékeli az euro pozitív hatását a pénzügyi műveletek költségének csökkentése terén. A fogyasztók most már könnyebben össze tudják hasonlítani az árakat a határokon átnyúló szerződésekből, és a belső piac kiskereskedelmi lehetőségeinek növekedését is üdvözölték. Egyetértek azzal, hogy az új tagállamokat a reformjaik folytatására kell biztatni, és lehetővé kell tenni számukra, hogy bevezethessék az eurót, amint teljesítik a maastrichti kritériumokat, hogy ezáltal hozzájuthassanak a belső piac közös valutájából származó előnyök teljes köréhez.

Az Európai Parlament hamarosan a gyakorlatban is tesztelheti ezt a javaslatot, amikor megvitatja az euroövezet kibővítését a Szlovák Köztársasággal. Szlovákia jelentős erőfeszítések árán, jóval a kitűzött időpont előtt teljesítette a maastrichti konvergenciakritériumokat. Elutasítom azon képviselőtársaink viselkedését, akik most homályos, zavaros ellenérvekkel dobálóznak az említett kritériumok tartós fenntarthatóságával kapcsolatban. Ezt a végtelenségig lehetne folytatni.

Charlotte Cederschiöld (PPE-DE). – Elnök úr, a belső piacon a fogyasztóknak és a szolgáltatóknak, valamint az áruknek és a szolgáltatásoknak rendelkezniük kell a szabad mozgás képességével.

Ha a határokon átnyúló tevékenységeket biztosítani és fokozni akarjuk, nem engedhetjük, hogy a fogyasztók más tagállamokban kisebb védelmet élvezzenek, mint hazájukban. Ezért üdvözlöm a fogyasztóügyi politika horizontális megközelítését és az ebből következő jobb védelmet.

Ez jobb pozícióban lévő fogyasztókat és erősebb fogyasztóvédelmet, valamint vállalkozásbarát belső piaci jogszabályokat jelent. Ugyanakkor nem találjuk megnyugtatónak a kollektív jogorvoslattal kapcsolatos kapkodást.

Korai még, hogy a Parlament állást foglaljon. Alaposan tanulmányoznunk kell a tagállamok meglévő rendszereit, és fel kell mérnünk az európai kollektív jogorvoslati rendszer szükségességét. Ebben a szakaszban egyelőre nem ismerjük elég jól a következményeket, ami a visszaélések kockázatát, a fogyasztókra és a vállalkozásokra háruló magasabb költségeket és a szabályozás növekedését illeti.

Nem hiszem, hogy bárki is támogatná egy európai rendszer bevezetését az EU-ban, ha tisztában lenne a belőle eredő összes hátránnyal és aránytalan következménnyel. Egyelőre más jogorvoslati eszközök használatára bízunk, amelyek gyorsabbak, kevesebb költséggel járnak és a szabályozást a tagállamok nemzeti hatáskörében hagyják. A meglévő eszközök és a nem jogalkotási eszközök felhasználhatók az EU szintjén.

Felhívjuk a Bizottságot arra, hogy végezze el a tanulmányt és mutassa be eredményeit a Parlamentnek és a tagállamoknak. Miért lépnénk túl a Szerződés célkitűzéseinek megvalósításához szükséges mértéken? Miért vegyük el a választási lehetőséget a különböző vitarendezési mechanizmusokkal rendelkező tagállamoktól? Sok kérdés vár még válaszra.

Egyelőre nincs egyértelműen arra utaló jel, hogy egy uniós kollektív jogorvoslati rendszer hozzáadott értékkel bírna a belső piac, illetve a fogyasztói és vállalkozási számára. Az EU-nak addig nem kellene jogszabályt alkotnia, amíg nincs kellően erős oka ennek igazolására.

Bernadette Vergnaud (PSE). – (FR) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, szeretnék először is gratulálni Lasse Lehtinennek az elvégzett kiváló munkához és a meghallgatásra való képességéhez. Jelentésében egy olyan bizottsági stratégia javítását tűzte ki célul, amely már eleve a fogyasztók védelmének és pozíciójuk erősítésének elvein alapult.

Támogatom az előadó által pártolt horizontális megközelítést mint a fogyasztók védelmének – különös tekintettel a legkiszolgáltatottabb fogyasztói csoportokra – és a hatékony belső piacnak az összebékítésére szolgáló módszert. Hasonlóképpen alapvető fontosságú, hogy a fogyasztói szervezetek nagyobb szerepet kapjanak a jogalkotási javaslatok előkészítésében.

A termékbiztonsággal kapcsolatban a Bizottságnak nemcsak a piacfelügyeleti törekvéseit kell folytatni; gyorsan is kell lépnie, hogy a CE-jelölés rendszerére vonatkozóan olyan elveket állapítson meg, amelyek valóban garantálják a minőséget, a nyomon követhetőséget és a biztonságot.

Végezetül, alapvetően fontos, hogy javítsuk a jogorvoslati rendszerhez való hozzáférést, egy olyan kollektív európai jogorvoslati rendszer előterjesztésével, amely bizonyított kár esetén lehetővé teszi a fogyasztók jogainak teljes körű gyakorlását, elkerülve ugyanakkor az amerikai rendszer hátulütőit. Az ilyen dolgok megszavazása csak erősítheti az egyszerre nyitott, ugyanakkor védelmet nyújtó európai piaci modell iránti közbizalmat.

Andreas Schwab (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, a Bizottság fogyasztóügyi stratégiája különféle tematikus területeket fog át, amelyek nagyon nagy részében támogatjuk az álláspontját. Önt is támogatjuk, Kuneva asszony, az egységes piac megvalósítása iránti személyes elkötelezettségében és abban, hogy külön figyelmet fordít a fogyasztókra és a belső piacon betöltött szerepekre.

Vannak különféle területek, ahol egyezik a véleményünk. Korábban már említettük az európai fogyasztóvédelmi központok és a Solvit rendszer megerősítésének célját. Ez a cél pártoktól független támogatást élvez. A fogyasztóügyi politikával kapcsolatos horizontális megközelítés szükségességét is elismerjük, ugyanakkor sajnáljuk, hogy a kötelmi jogra nem esik nagyobb hangsúly. Vigyáznunk kell, hogy a kötelmi jog miatt ne rojtosodjanak ki a javaslataink, hogy a végén toldott-foldott jogszabály legyen belőlük. A ma esti szavazás a bizottságban azt mutatta, hogy a fogyasztók bíznak a jogban, ha kellően magabiztosak az ismeretét illetően. Ha a határidők joghatóságoként változnak, a fogyasztói bizalom elég jelentősen meg fog fogyatkozni. Ezért van szükségünk a közös referenciakeretre, mivel a fogyasztói bizalom építéséhez egységes normák kellene.

Ugyanez vonatkozik a kollektív jogorvoslatra is. Hallhattuk, hogy a különféle képviselőcsoportok eltérő álláspontokat fogadtak el. A PPE-DE képviselőcsoport álláspontja elég világos: egyetértünk az elemzéssel a tekintetben, hogy vannak bizonyos gyenge pontok, ahol a fogyasztók érdekeinek védelme kevésbé érvényesül, különösen a határokon átnyúló ügyeket illetően. Hiába keressük viszont azon okok elemzését, hogy miért vannak ezek a gyenge pontok, és ebben a Házban ma este eddig senki nem szolgált semmilyen magyarázattal. Tanulmányokat ígértek. Ezeket nagyon gondosan el fogjuk olvasni, oldalanként. Ha azonban ezek a tanulmányok csak a jogi helyzetet elemzik, és a tagállamok között a saját törvényeik végrehajtása terén fennálló különbségeket nem, nem fogunk közelebb jutni velük a megoldáshoz.

Ezért hadd mondjam meg Önnek, Kuneva asszony, hogy maximálisan nyitottak vagyunk a valódi előrehaladás felé, és nagyon konstruktívan viszonyulunk a meglévő jogok érvényesítéséhez, de ezeket a fogyasztói jogokat nem lehet hatékonyabban érvényesíteni, hacsak nem kezdenek el végül rendesen működni a gyakorlatban. Németországban érvényben van a tőkebefektetők próbapereiről szóló törvény, amelynek alapján számos

részvényes indított csoportos keresetet a Deutsche Telekom ellen; ezen eljárások folyamán világosan kiderült, hogy a kollektív jogorvoslat elméletét és gyakorlatát gyakran egy világ választja el egymástól.

Gabriela Crețu (PSE). – (RO) Nyilvánvaló, hogy a jogaikról jól informált fogyasztók magasabb elégedettségi szintet érhetnek el és jobban meg tudják védeni az érdekeiket. Mindazonáltal az ismereteken kívül egy olyan eszköznek is a polgárok rendelkezésére kell állnia, amivel a jogaik megsértése esetén kompenzációt kérhetnek. Emiatt úgy véljük, hogy a csoportos keresetek megléte szükséges és üdvözlendő, olyan formában, amely a fogyasztók számára hatékony, a piac szempontjából kiegyensúlyozott. A belső piaci felügyelet folyamatának folytatása és megerősítése ugyancsak szükséges.

Úgy véljük, hogy a meglévő véleményfelmérés nagyon hasznos, ezért a 2009-re szóló költségvetésben is támogatni fogjuk a finanszírozását, ugyanakkor több hangsúlyt kérünk a 27 tagállamban forgalmazott áruk és szolgáltatások árának feljegyzésére és összehasonlítására. Végül, de nem utolsósorban, ne felejtjük el, hogy a fogyasztói jogoknak a szolgáltatások terén is működniük kellene, beleértve a pénzügyi szolgáltatásokat és a digitális környezetben nyújtott szolgáltatásokat, ahol a kockázat sokkal nagyobb, ugyanakkor sokkal nehezebb bizonyítani a jogok megsértését.

Malcolm Harbour (PPE-DE). – Elnök úr, szeretném megköszönni Lasse Lehtinennek ezt a nagyon átfogó jelentést, amely hatalmas mennyiségben tartalmaz rendkívül fontos gondolatokat. Amint a biztos asszony korábban mondta, ahhoz, hogy a fogyasztók tájékozottabbak és magabiztosabbak lehessenek, és tudjanak élni a kritikus választási lehetőséggel, innovatív és biztonságos termékek és szolgáltatások kelljenek. Mindezek a dolgok a fogyasztók támogatásából és a jogaik növeléséből fognak kialakulni.

Ezt különösen Lasse-nak mondom, mivel csalódtam amiatt, hogy hagyta, hogy erre a remek munkára egyetlen kérdés mégis árnyékot vessen. A kollektív jogorvoslat kérdésével az a probléma, hogy a szocialista képviselőcsoportba tartozó képviselőtársaink láthatólag máris eljutottak arra a következtetésre, hogy valami új európai jogszabályt akarnak. Örömmel hallottam, biztos asszony, amikor megerősítette, hogy két – nemcsak egy – tanulmányuk is készül e kérdés beható vizsgálatára. Mi a Háznak ezen az oldalán meg akarjuk várni a jelentést, mielőtt rátérnének a következtetésekre, de úgy tűnik, hogy a szocialista oldalon ülő kollégáink szerint ez máris nagyszerű dolog, és ha nem támogatjuk, nyilván a fogyasztókat sem szeretjük. Elég elolvasni néhányat a Háznak azon az oldalán kiadott sajtóközlemények közül – a színes kiadványok, a vörös kiadványok közül. Határozottan elutasítom azt a tényt, hogy a Háznak ez az oldala a fogyasztói jogok ellen lenne, csak azért, mert nem kötelezzük el magunkat előre egy olyan javaslat mellett, amelyről még nem is kaptunk tájékoztatást. Ez valamennyi munkatársunknak szól: ha elmerülünk a bürokráciában, és esetleg nagy költségekkel sújtjuk a fogyasztókat, az nem szolgálja a fogyasztók javát. Várjuk ki a végét, nézzük meg a következtetéseket.

Alexander Lambsdorffnak azt szeretném mondani, hogy bár hagyta magát eltéríteni ezzel, de holnap csak annyit kell tennie ahhoz, hogy egyhangúlag támogassuk Lasse Lehtinen jelentését, hogy megszavazza az 5. és a 6. módosításunkat, amelyek határozottan nyitva hagyják a lehetőségeket. Meg fogjuk várni Kuneva asszony jelentését, nyitott szellemben áttanulmányozzuk, de addig is mi maradunk a fogyasztóvédelem bajnokai a belső piacon, a tényleges jogok szempontjából, amelyeket a meglévő, pillanatnyilag rendelkezésre álló jogszabályokkal érvényesítünk.

Joel Hasse Ferreira (PSE). – (PT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a Lehtinen-jelentés igen helyesen úgy vélekedik, hogy a fogyasztóvédelem szükségleteit csak akkor lehet jogszabályokkal kielégíteni, ha azok jobb és egyszerűbbek, és megállapítja, hogy a fogyasztói jogokra vonatkozóan koherensebb jogi keretre van szükség.

Ezért felhívom a Bizottságot és a tagállamokat, hogy biztosítsanak megfelelő finanszírozást az erős, független fogyasztói szervezetek részére. Az ilyen finanszírozásra feltétlen szükség van ahhoz, hogy előrehaladást érjünk el a valódi belső piac felépítésében a fogyasztók számára.

A kollektív jogorvoslat mindeközben gondos figyelmet érdemel, egyúttal támogatásomat élvezzi, tekintettel a különböző tagállamokban feljegyzett pozitív tapasztalatokra.

Azt is szeretném hozzátenni, amint Lehtinen úr hangsúlyozza, hogy az erős fogyasztóvédelmi rendszer a versenyképes termelőknek és kereskedőknek is kedvezni fog, arra ösztönözve a vállalkozásokat, hogy tartósabb árukat termeljenek és forgalmazzanak, ami fenntarthatóbb fejlődést eredményez.

A jelentés azonban még ennél is tovább megy, ezért elismerésem Lehtinen úrnak, amikor kijelenti, hogy a fogyasztóvédelem a termékek és szolgáltatások megtervezésének és kialakításának szerves része kell, hogy legyen.

Befejezésül azt szeretném mondani, hogy egyetértek azzal a következtetéssel, miszerint a belső piac jobb működésének megvalósításához szükség van a hatékony, fejlettebb fogyasztóvédelemre. Szeretném neki megköszönni, egyúttal jelezni, hogy szerintem immár a legjobb helyzetben vagyunk ahhoz, hogy jó, stratégiai egyetértésre jussunk Kuneva asszonnyal e téren.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE). – (PL) Elnök úr, igazán nem kell hangsúlyoznunk, milyen fontos a fogyasztói elégedettség a vállalkozások számára. Fogyasztóként mindannyian tudjuk, hogy a tisztességtelen üzleti gyakorlatok – a szándékosan félrevezető tájékoztatás vagy az értékesítés utáni szolgáltatások elégtelensége – ténylegesen elveszi a kedvünket attól, hogy még egyszer igénybe vegyük az adott cég bármely termékét vagy szolgáltatását. Fontos azonban, hogy a fogyasztóknak mindig legyen valós választási lehetősége, hogy szolgáltatót vagy értékesítőt tudjanak váltani. Kétségkívül az ilyen választási lehetőség teremti meg a versenyképes piacot, ahol a piaci szereplőknek nem kifizetődő a fogyasztók elriasztása. A versenyképes piacon működő vállalkozó tudja, hogy piaci helyzetének, és ezáltal nyereségének, illetve további terjeszkedési kilátásainak elvesztése a tét. Úgy vélem, az Európai Unió belső piacában megvan ez a potenciál. Elégedetten látom, hogy lehetőség van a belső piac megeremtésére, köszönhetően a fogyasztóknak, és annak is örülök, hogy ez a tény felismerést nyert. Természetesen azt nem mondom, hogy máris ilyen piacon működünk. A fogyasztók még mindig nem rendelkeznek az ahhoz szükséges ismeretekkel, hogy megkereshessék a legelőnyösebb ajánlatokat, és néhány vállalkozó nem is adja ki nekik az ilyen információt. Ráadásul sokszor maguk a szolgáltatók sem veszik megfelelően figyelembe a fogyasztók érdekeit.

Fontos ezért, hogy biztosítsuk a fogyasztók jogainak tiszteletben tartását, hogy joguk legyen a teljes körű, érthető, egyszerű és könnyen összehasonlítható információkhoz, és hogy ezt a jogot a vállalatok és a jogalkotók tiszteletben tartsák. Nem kevésbé fontos, hogy a fogyasztókat tájékoztatni kell a jogaikról, és meg kell ismertetni velük azokat az eszközöket, amelyek arra szolgálnak, hogy segítsék őket a szabad piacon való döntéshozatalban. Ezen a téren a fogyasztói szervezeteknek nagy a szerepük. Arról sem szabad megfeledkezni, hogy a fogyasztói jogok védelme és tényleges érvényesítésük lehetősége mérhetetlenül fontos a piac megfelelő működéséhez. Amint azonban az előadó rámutatott, a fogyasztó védelme nem szolgálhat ürügyként a piaci protekcionizmushoz. A mi feladatunk, hogy megtaláljuk a helyes egyensúlyt a fogyasztóvédelemben, hogy ne emeljünk akadályt az üzleti fejlődés útjába.

Zita Pleštinská (PPE-DE). – (SK) Üdvözlöm a Bizottság jelentését az EU fogyasztóügyi politikai stratégiájáról, és ugyancsak nagyra értékelem az Ön erőfeszítéseit, Kuneva biztos asszony, a fogyasztói tudatosságon és az információkhoz való jobb hozzáféréseken alapuló fogyasztói kultúra előmozdítására.

Úgy vélem, az erős, független fogyasztói szervezetek jelentik a hatékony fogyasztóügyi politika gerincét, és örülök, hogy Lehtinen úr jelentésében szerepeltek az általam javasolt változtatások a 7. cikkben, ahol a Parlament kéri a Bizottságot és a tagállamokat, hogy biztosítsanak elegendő támogatást a fogyasztói szervezeteknek. Ez elsősorban a fogyasztói szervezeteknél dolgozóknak szóló, intenzív képzési programokhoz szükséges pénzügyi támogatásra vonatkozik. A fogyasztók szükségleteit a fogyasztói szervezetek ismerik a legjobban, ezért konzultálni kell velük a fogyasztóügyi politika minden olyan területén, amely érinteni fogja a fogyasztókat.

Teljes mértékben támogatom a képviselőcsoportom, a PPE-DE által javasolt két módosítást a jelentés kollektív jogorvoslatról szóló 40. cikkéhez. Ha a hatástanulmány azonosít egy ilyen igényt, csak akkor kellene a Bizottságnak európai keretben javasolnia, amely határokon átnyúló panaszok esetén valamennyi tagállam valamennyi fogyasztója számára egyszerű hozzáférést adna a különféle jogorvoslati mechanizmusokhoz.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Az Európai Unió fogyasztóvédelmi stratégiájával összefüggésben szeretném megemlíteni a szolgáltatások és termékek minőségének fontosságát. Ha a fogyasztók már hozzá is vannak szokva ahhoz, hogy a termékekkel kapcsolatban fogyasztóvédelmi hivatalokhoz forduljanak, ugyanez a szolgáltatások terén még nem érvényesül. A fogyasztók sokszor a szerződés rendelkezéseinek gondos elolvasása nélkül írnak alá szolgáltatásnyújtási szerződéseket, de ha gondosan el is olvassák, akkor sem merül fel bennük, hogy bármilyen módosítást javasolhatnának. Valójában nincsenek ugyanabban a tárgyalási helyzetben, mint a szolgáltatók, miközben a fogyasztóktól érkező észrevételek némelyike javíthatna a szerződések tartalmán és növelhetné a fogyasztói bizalmat.

Szeretném felhívni a figyelmet a turisták és az utasok védelmének szükségességére a jogaik teljesítését illetően, amelyekről sokuk sajnos nem tud, és ezért nem is követeli. Különös figyelmet kellene fordítani az elektronikus szolgáltatásokra is. A digitális szolgáltatások iránti fogyasztói bizalom alapvető fontosságú az Európai Unió versenyképessége, és különösen a tudás alapú gazdaság fejlesztése szempontjából.

Befejezésül szeretném megemlíteni azt a tényt, hogy beszélnünk kell még a közszolgáltatások minőségéről is, valamint ezzel összefüggésben a fogyasztóvédelemről.

Magor Imre Csibi (ALDE). – (RO) Mindenekelőtt szeretnék gratulálni Lehtinen úrnak a következetes jelentéshez. Tennék mindazonáltal egy észrevételt a jelentés 35. bekezdésével kapcsolatban. Ez a bekezdés egy európai fogyasztóvédelmi ombudsmani tiszt létrehozásáról szól az európai ombudsman hivatalán belül. Ez a javaslat nekem nagyon bonyolult, de közben nem túl hatékony eljárásnak tűnik.

Először is, egy ilyen pozíció létrehozásához pénzügyi források kellene. Újra el kellene osztani a támogatásokat az európai fogyasztóvédelmi központok és az esetleges új ombudsman között. Másrészt, az Európai Unió szintjén fokozódna a bürokrácia. Végül, de nem utolsósorban, az újonnan létrehozott ombudsman feladatai és az európai fogyasztóvédelmi központok között lenne némi átfedés. Nem hiszem, hogy egy új eszköz hatékonyabbá tenné az európai fogyasztók által benyújtott panaszok megoldását. Abban viszont hiszek, hogy a jogszabályok hatékony, alapos végrehajtása csökkentené a belső piac működéssel kapcsolatos elégedetlenséget.

Végezetül arra kérem az Európai Bizottság képviselőit, hogy vegyék számításba a 7. bekezdést, amelyben megfelelő mértékű támogatást kérünk a fogyasztó szervezetek részére az Európai Unió egész területén.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Elnök úr, a piacunk globalizációja erős, világos és könnyen érvényesíthető fogyasztói jogokat kíván, ezért örömmel látom, hogy a Bizottság igen sikeres erőfeszítéseket tesz e téren. Tavalyi jelentésemben arra hívtam fel a figyelmet, hogy az e-kereskedelem iránti fogyasztói bizalmat fogyasztói szerződésmintákkal és jobb panaszkezelési mechanizmusokkal lehetne növelni, valamint az európai bizalmi védjeggyel és a fogyasztói chartával. Nem hiszem ugyanakkor, hogy egy európai fogyasztóvédelmi ombudsman sokat segítené. Ehelyett inkább a tagállamokban meglévő fogyasztói szervezetek és felügyeleti szervek pénzügyi támogatását kell megnövelni, mivel ezekre a szervekre egyre gyakrabban jut az a feladat, hogy szűrjék ki az Ázsiából származó termékek – játékok, gyerekcipők, sportfelszerelések – közül a nem biztonságosakat. A polgárok azt várják tőlünk, hogy álljunk elő valami sikeresebb eszközzel a határokon átnyúló panaszok kezelésére, amint az itt már sokszor elhangzott. Ez még inkább megindokolja a tagállamok szabályainak harmonizálását. A kollektív jogorvoslat azonban problémás: lehet, hogy jó az ügyvédeknek, de a fogyasztóknak vagy a szolgáltatóknak gyakran nagyon sokba kerül. Ezért üdvözlöm a Bizottság az irányú szándékát, hogy előbb értékelje a német vagy a brit modell eredményeit, csak utána mérlegeli a lehetséges utakat, és nem hagyja, hogy a szocialisták vakon belekényszerítsék egy megoldásba. Szeretném jelezni, hogy nagyra értékelem az előadónk és a Bizottság által a fogyasztóügyi politika reformja terén végzett munkát.

Evelyne Gebhardt (PSE). – (DE) Elnök úr, holnap szeretném megörvendeztetni képviselőtársamat, Malcolm Harbourt azzal, hogy felveszem a vörös öltönyömet, hogy lássa, a vörös sarok tényleg tudja, mit akar. Valójában éppen ez a különbség aközött, amire mi a baloldalon törekszünk, illetve amire ők a jobboldalon készülnek: mégpedig hogy szép kék füstfüggönnyel próbálják elleplezni azt a tényt, hogy egyáltalán nem akarnak fogyasztóvédelmet, hanem mindenekelőtt elkötelezetten védik az ipari érdekeket. Jó lesz, ha ezt egyszer végre világossá is teszik.

Meglana Kuneva, a Bizottság tagja. – Elnök úr, ha jól értettem, csak két percem van, de szeretném, ha ez a beszélgetés sokkal hosszabb lehetne. Nagyon remélem, hogy – amikor idejük engedi és érdeklődést mutatnak – folytatjuk majd a fogyasztóvédelmi kérdésekkel kapcsolatos vitát. Nagy örömmre szolgálna, mert rengeteg ösztönzést kapok – még ezen a késői ülésen is.

Szeretnék politikai kötelezettséget vállalni az iránt, hogy tovább fogok foglalkozni a fenntartható fejlődés témájával kapcsolatos kérdésekkel, miközben a CEE-n és a GPSD-n (az általános termékbiztonságról szóló irányelv) dolgozom, illetve azon, hogy hogyan egészíthetik ki egymást. Természetesen továbbra is foglalkozom a digitális útmutatóval, ezzel kapcsolatos volt a Roithová asszonnyal folytatott legelső tárgyalásaim egyike. Persze biztostársaimmal együtt dolgozunk; ez a témakör egyre kiterjedtebbé válik és fokozatosan újabb témaköröket hív életre, de úgy gondolom, hogy többek között épp ebben rejlik a szépsége.

Tehát több dologról van szó. Egyetértek mindazokkal, akik azt mondják, hogy amennyiben azt szeretnénk, hogy a belső piac teljes mértékben megvalósuljon, hangsúlyt kell helyeznünk a fogyasztók jogaira. Tényleg ez az egyetlen módja annak, hogy teljesítsük és lezárjuk a belső piac második szakaszát. Úgy gondolom, hogy ha jól haladunk az eredménytáblánkkal, ez az eredménytábla része lesz a belső piaccal kapcsolatos teljesebb képnek, így aztán már elég pontos fogalmat tudunk alkotni arról, hogyan is fejlődik az európai belső piac.

Különösen megérintett az, amit Dahl asszonytól hallottam – sajnálom, hogy már nincs itt a plenáris ülésen –, aki elmondta, hogy most szólalt fel először. Ami azonban a versenyképesség megőrzéséért folytatott, úgynevezett jóléti csökkentési versenyt („race to the bottom”) illeti, ha szerte az Európai Unióban közös szabályokat alkalmazunk, és nem csupán védjük – a legjobb módszerekkel – a nemzeti fogyasztók érdekeit, úgy gondolom, hogy csak egyetlen esetben szabad kiválasztani a nyerteseket: amennyiben a fogyasztó a nyertes.

Évekkel ezelőtt elkezdtek a megfelelő üzleti környezet kialakítását, és ez így volt helyes. Amennyiben azonban fejleszteni szeretnénk az európai üzleti életet, az üzleti világnak fogyasztókra van szüksége, és nem tagadhatjuk, hogy a fogyasztóknak pedig arra van szükségük, hogy a problémákat mindenhol egyformán kezeljék, hogy mindenhol kényelmesen érezhessék magukat, mint például az a svéd, aki Brüsszelben él – ugyanolyan jogokra van szükségünk, ugyanazokkal a jogokkal kell rendelkezünk, amikor vásárolunk, valamint amikor az e-kereskedelem és más távértékesítési módok előnyeit élvezzük.

Egy kicsit hadd térjek rá a kollektív jogorvoslat kérdésére. Mindnyájukat figyelmesen hallgattam. Hadd említsem meg, hogy az általunk kiosztott, megvitatott 10 viszonyítási pontnak – amelyekre több mint 300 vélemény érkezett –, szóval a kollektív jogorvoslattal kapcsolatos 10 viszonyítási pontnak a fele azzal volt kapcsolatos, hogy ne legyenek büntető kártérítések és ne legyen költséges az eljárás. Tehát legalább öt viszonyítási pont ahhoz kapcsolódott és azzal foglalkozott, hogy ne legyenek többletköltségek.

Úgy gondolom, hogy az a legjobb, ha mindent figyelembe veszünk és nem gyártunk dogmákat, és én ebben a tekintetben támogatást kérek. Azt is szeretném még elmondani Önöknek, hogy most egy közleményt készítünk: ez az oka annak, hogy nem készült tanulmány a gazdasági, társadalmi és környezeti hatásokról, ahogyan ez egyébként az összes jogalkotási javaslatunk esetében történik. Az előkészületek során azonban ennél sokkal többet teszünk, két valóban nagyon alapos tanulmányt, összehasonlító tanulmányt készítünk.

Hadd hívjam meg Önöket: még a hónap vége előtt három konferenciát rendezünk az érdekelt felek, a vállalkozások, a fogyasztók és az elméleti szakemberek számára, és a Bizottság szolgálatai négy helyet biztosítanak az Európai Parlament képviselőinek, hogy részt vehessenek a munkaértekezleteken. Mindhárom rendezvény eredményei teljesen nyilvánosak lesznek, a weboldalakon megtekinthetők, és azokról a legmegfelelőbb tájékoztatást nyújtjuk, ezenkívül én természetesen elérhető leszek és nyitott vagyok arra, hogy a reményeikről és a félelmeikről beszéljünk.

Azzal szeretném befejezni, hogy köszönetet mondok és közlöm, hogy talán ez volt az első alkalom, hogy senki nem említette meg azt, hogy Európa csoportos kereseti rendszert akar létrehozni. Úgy gondolom, ez pozitív jelnek tekinthető.

Lasse Lehtinen, előadó. – Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani minden kollégámnak, aki ma este felszólalt, és természetesen Kuneva biztos asszonynak a konstruktív magatartásért, amelyhez a hivatalba lépésétől kezdve hozzászoktunk.

Lenne néhány észrevételem. Kauppi asszony említette a pénzügyi szolgáltatásokat. Egyre nagyobb problémát jelent, hogy fokozatosan nő a határokon átnyúló banki szolgáltatások, biztosítási termék értékesítési és vagyonkezelési szolgáltatások területe, ahol akad néhány igen bonyolult eszköz. A szabályok még nemzeti szinten is összezavarják a fogyasztókat. Tehát úgy gondolom, hogy e területen határokon átnyúló kollektív jogorvoslati rendszerre is szükségünk van, mert ennek következtében a pénzügyi intézmények megbízhatóbbak és körültekintőbbek lesznek, amikor ismertetik a fogyasztókkal a jogokat és a kockázatokat.

Mindnyáján ismerjük azokat az elszomorító számadatokat, amelyekből kiderül, hogy a tagállamok állampolgárai mennyire tartanak attól, hogy a határokon túlról vásároljanak árukat és szolgáltatásokat, ami teljes mértékben a bizalomhiánynak tudható be. Remélem azonban, hogy ha ilyen jó hangulatban haladunk előre, amely a jelentés egymás közötti és a Bizottsággal való megvitatását jellemezte, csak sikeresek lehetünk abban a tekintetben, hogy az európai fogyasztók körében nagyobb mértékű bizalmat építsünk ki.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra 2008. május 20-án, kedden kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (142. cikk)

Gábor Harangozó (PSE), írásban. – Örvedetesnek tartjuk a folyamatban lévő, a fogyasztói tudatosság szintjének további beépítésére irányuló törekvéseket, ami a meglévő fogyasztóvédelmi jogi keret hatékony végrehajtásának szükséges alapját képezi, különös tekintettel a lakosság legkiszolgáltatottabb csoportjaira.

Nem csupán a fogyasztói jogokra vonatkozó átfogóbb jogi keretre van szükség, hanem ezenkívül valóban figyelembe kell vennünk a fogyasztói érdekeket a belső piaci egységesítés végrehajtása során. Nyilvánvaló, hogy az Unió egész területén érvényes, erősebb, egységes fogyasztóvédelmi rendszer valamennyi polgár érdekét szolgálja. A belső piac megvalósítása alkalmat teremt a harmonizációs intézkedések végrehajtására, a fogyasztók által a hétköznapi életben tapasztalt problémák megoldása céljából. Ezért külön figyelmet kell fordítani az új digitális környezettel kapcsolatos ágazatokra.

A jó fogyasztó tisztában van a jogaival és azok törvényes úton való érvényesítésével. A Közösségben az oktatási rendszer részeként valódi fogyasztói kultúrát kell kialakítanunk, és a fogyasztóvédelmi szervezeteket szisztematikusan be kell vonnunk az iparral folytatandó konzultációkba és párbeszédbe. Ezért üdvözljük az európai ombudsman hivatalán belül egy külön európai fogyasztóvédelmi ombudsmani tiszt országokénti létrehozására irányuló felhívást.

Roselyne LeFrançois (PSE), írásban. – (FR) Őszintén örülök Lehtinen úr jelentésének, amely a belső piac megvalósítására irányuló törekvések középpontjába helyezi a fogyasztóvédelmet.

A jelentés rámutat arra, hogy az Európai Unió valamennyi polgárának magas szintű védelme csak horizontális megközelítés révén valósítható meg – más szóval, a nemzeti jogok harmonizációjára irányuló, ágazati alapú irányelvek segítségével –, ezenkívül kihangsúlyozza a bizalom erősítés szükségességét a fogyasztók körében. Ez főleg a forgalomban lévő valamennyi termék, valamint a határokon átnyúló szolgáltatáskereskedelem és az elektronikus kereskedelem terén megvalósuló valamennyi ügylet biztonságának biztosításától függ.

Annak is örülök, hogy a jelentés felveti, hogy a fogyasztókra vonatkozó gyors és hatékony jogorvoslati módok európai szintű megvalósításával kapcsolatban végezzenek kutatást. A vitarendezés bíróságon kívüli rendszereinek létrehozása lenne az ezzel kapcsolatos kilátások megvalósításának egyik módja, mint ahogy az lenne bizonyos jogorvoslati formák, például az egyes tagállamokban már létező kollektív jogorvoslat közösségi jogi kerethez való igazítása is.

Úgy gondolom ugyanakkor, hogy hasznos lenne az ilyen rendszerek előnyeinek és korlátainak alaposabb, a különböző nemzeti tapasztalatok figyelembevételével történő vizsgálata.

Vincent Peillon (PSE), írásban. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, örömmel tapasztalom, hogy az Európai Bizottság a javasolt, a 2007 és 2013 közötti időszakra szóló közösségi fogyasztóügyi politikai stratégiájával az európai fogyasztók védelmét felvette a prioritásai közé.

Ezenkívül szeretnék köszönetet mondani finn szocialista kollégámnak, Lasse Lehtinennek a kiváló munkájáért és a jelentésében szereplő, a témához való lényeges hozzájárulásokért.

Üdvözlöm az európai szintű horizontális megközelítéssel kapcsolatos elképzelését, mivel a fogyasztók érdekeit minden uniós politikában feltétlenül tekintetbe kell venni. Ugyanakkor támogatom az előadó azon kívánságát, hogy a fogyasztóvédelmi szövetségek kapjanak nagyobb szerepet az európai szabályok megfogalmazásában, valamint az irányú javaslatát, hogy a legkiszolgáltatottabb fogyasztók, különösen a fiatalok és az idősek számára a kifejezetten nekik szóló tájékoztató kampányok révén nagyobb védelmet biztosítsunk.

Ezenkívül határozottan támogatom a kollektív jogorvoslat európai rendszerének bevezetését, ami lehetővé tenné a különböző tagállamok fogyasztói számára, hogy panaszukat közösen vigyék bíróság elé és közösen követeljenek jogorvoslatot, elkerülve ugyanakkor az amerikai modell csapdáit. Remélem, hogy a konzervatív oldal ellenállása ellenére a Ház megszavazza az európai „csoporthoz tartozó kereseti” rendszert.

Katrin Saks (PSE), írásban. – (FI) Szeretnék köszönetet mondani az előadónak, Lehtinen úrnak, a jelentés összeállításában végzett munkájáért.

A Bizottság által javasolt fogyasztóügyi politikai stratégia egyik legfontosabb célkitűzése, hogy a fogyasztóvédelem központi helyet kapjon az EU belső piacán.

Szeretném hangsúlyozni, éppen ez az a módszer, amellyel meg tudjuk teremteni a lehető legjobb feltételeket a fogyasztóink számára, egyúttal megtehetünk egy fontos lépést az Európai Unió célkitűzéseinek elérése felé.

Hogyan tudjuk ezt megvalósítani? A fogyasztóknak pontos információkhoz kell hozzáférniük, hogy legyen mire alapozniuk a döntéseiket. A tájékozott fogyasztó egyben aktívabb fogyasztó is. A jól működő belső

piacnak jó választási lehetőségeket, ésszerű árakat és a magas színvonalú termékek és szolgáltatások megvásárlásának lehetőségét kell kínálnia az uniós polgárok számára.

A másik fontos kérdés a csoportos keresetek ügye, amire Észtországban nincs mód, ellentétben néhány másik, szomszédos országgal. Nem hiszem azonban, hogy ez a mi fogyasztóinknak előnyös lenne, épp ellenkezőleg.

Fontos, hogy tanuljunk mások tapasztalataiból: a kártérítési igényeknek mindig a ténylegesen elszenvedett kárra kell vonatkoznia. Hasonlóan fontos, hogy a fogyasztók támaszkodhassanak a jogaikra, ne kelljen lemondaniuk ezekről amiatt, hogy nincsenek meg a kellő forrásaik ahhoz, hogy az áruk vagy szolgáltatások szolgáltatói ellen más országban indítsanak keresetet.

Világos megfogalmazásunk védi a fogyasztók érdekeit az említett szempontból; és úgy vélem, a csoportos keresetek iránti igény a legfontosabb, határokon átnyúló kérdések közé lépett elő.

28. A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

29. Az ülésnap berekesztése

(Az ülést 22.30-kor berekesztik.)